СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Видає Український Народний Союз — SVOBODA — Published by the Ukrainian National Association

ЦІНА $1.00 РАЗ НА ТИЖДЕНЬ ONCE A WEEK PRICE $1.00

РІК CXIII П'ЯТНИЦЯ, 23 ЧЕРВНЯ 2006 РОКУ ЧИСЛО 25 VOL. CXII FRIDAY, JUNE 23, 2006 No. 25

У Києві всі цілуються ... покищо

ПАРСИПАНІ, Н. Дж. – 20 червня Верховна Рада України мала розглянути документи про сторення коаліції фракцій, яка дасть можливість зформувати новий уряд України. Але член тимчасової президії ВР, головуюча на вечірньому засіданні Раїса Богатирьова відкрила і відразу ж закрила засідання ВР, пояснивши, що до ВР не надійшли документи або заяви щодо створення коаліції.

Всупереч очікуванням, підписання коаліційної угоди не відбулося й у середу, 21 червня. Депутати, не ухваливши жодного рішення, пішли на перерву до четверга, 22 червня Проте ледве 22 червня коаліція буде проголошена. (*редакція „Свободи" передає тижневик до друку 21 червня і може повідомити про дальші події тільки у наступному числі*).

„Наша Україна" не хоче, щоб днем початку нової парляментської більшости стало 22 червня, яке увійшло в історію як день нападу Німеччини на СССР. Варто запитати, чи має через 65 років після війни позначатися на державному житті дата її початку чи закінчення?

21 червня в парляменті промовляла Юлія Тимошенко, яка заявила, що провідники трійки („Наша Україна", БЮТ і СПУ) узгодили всі деталі угоди, після чого не залишилося розбіжностей, які б стали на перешкоді створенню коаліції з трьох політичних сил Помаранчевої революції. „Наша Україна" попросила перерви в сесійному засіданні до четверга, 22 червня, оскільки неузгодженою залишається ціла низка кадрових питань. Проте ледве 22 червня коаліція буде проголошена . „Наша Україна" не хоче, щоб днем початку нової парляментської більшости стало 22 червня, яке увійшло в історію як день нападу Німеччини на СССР (*редакція „Свободи" передає тижневик до друку 21 червня і може повідомити про дальші події тільки у наступному числі*).

Кандидатом на голову Верховної Ради від „Нашої України" пропонується затвердити Петра Порошенка, вирішила 21 червня президія „Нашої України". Інший претендент – Роман Безсмертний зняв свою кандидатуру, після чого свою кандидатуру зняв також Юрій Єхануров.

У свою чергу, депутат від БЮТ Святослав Олійник заявив, що фракції, котрі увійдуть до коаліції, мають підтримати будь-яку кандидатуру „Нашої України" на посаду голови ВР.

Говорячи про термін створення Коаліції демократичних сил, С. Олійник зазначив, що фактично провідники фракцій БЮТ, „Наша Україна" та СПУ 21 червня на засіданні ВР оголосили про створення такої коаліції і тепер відбувається її юридичне оформлення шляхом збору підписів народних депутатів під текстом коаліційної угоди. БЮТ та соціялісти вважають, що для підписання угоди все, за винятком деяких технічних моментів, готове вже зараз. Фракція Партії Реґіонів у відповідь заявила, що не заважатиме появі того утворення, хоча поставила його під сумнів, арґументуючи це неузгодженістю дій учасників коаліції в парляменті.

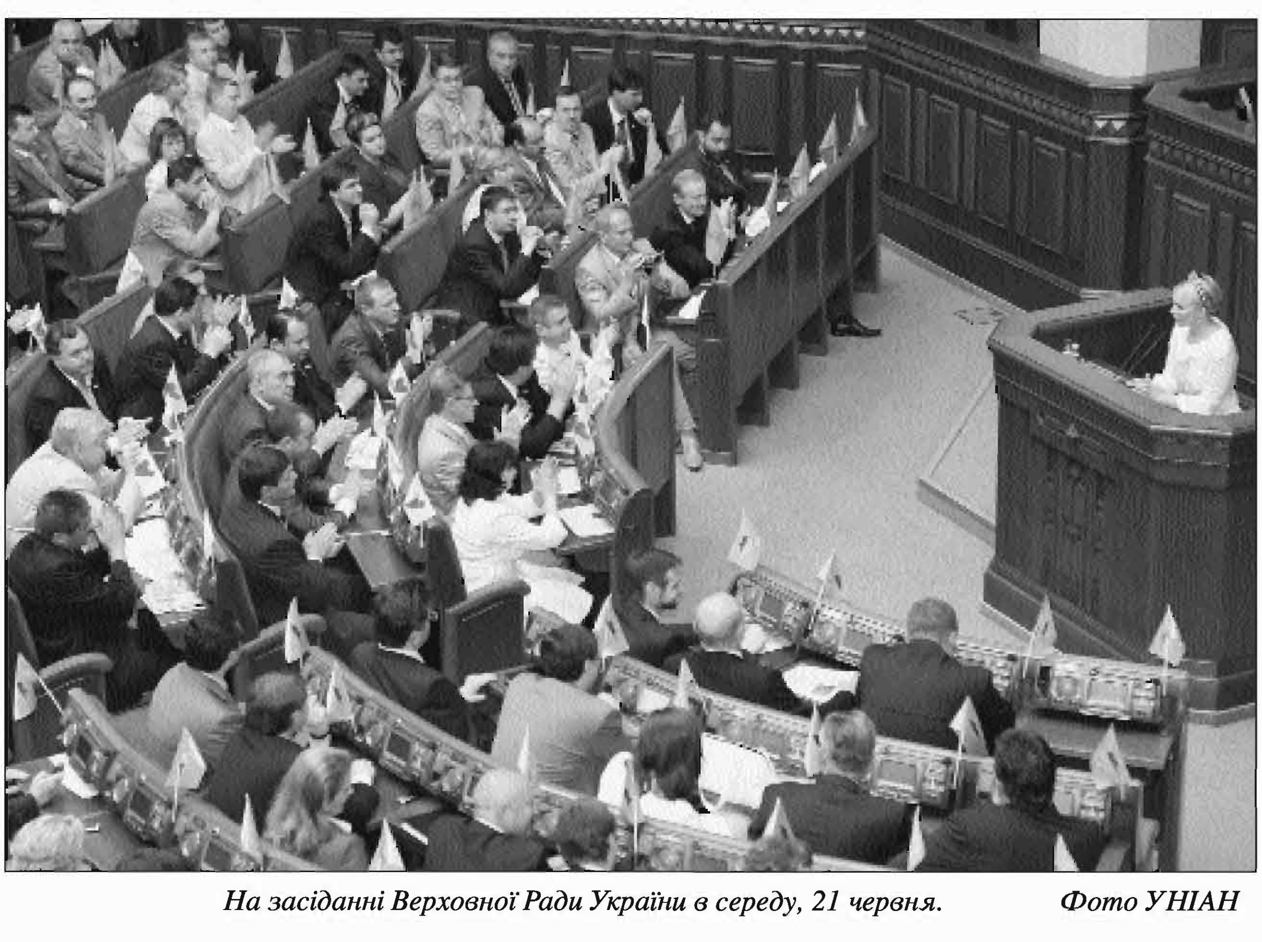
Віктор Янукович 21 червня сказав: „Якщо хтось говорить, що Президент винен в затягуванні з формуванням парляментської більшости, то я такої позиції не розділяю". Він заявив, що Партія Реґіонів готова підтримати рішення про розпуск Верховної Ради України, якщо до кінця тижня не буде створено коаліцію і обрано керівництво парляменту. Представник фракції Партії Реґіонів Микола Азаров заявив: „Я уповноважений заявити, що якщо 21 червня не буде визначений формат коаліції, фракція Партії Реґіонів разом з народними депутатами, які поділяють занепокоєння станом справ, залишає за собою право обрати керівництво Верховної Ради і приступити до роботи".

Керівник Головної служби правової політики Секретаріяту Президента України Микола Полудьонний зазначає, що заяви представників фракції Партії Реґіонів про можливість обрання керівництва Верховної Ради без коаліції не суперечать нормам Конституції. Він вважає, що голова парляменту може бути обраний не коаліцією, а всім парляментом.

Юлія Тимошенко, яка теж претендує на посаду прем'єр-міністра, так пояснила труднощі створення коаліції: „Це важко приймалося, тому що саме створення цієї коаліції своєю суттю, наповненням, складом вже визначає курс України на багато-багато років вперед. Це дійсно подолання залишків клановости, це подолання ненормального явища корупції, це подолання незаконного лобізму, тіньовізації. І я переконана, що головний вектор, який ми визначили з вами, – це рух України до европейської спільноти".

Президент В. Ющенко 20 червня провів переговори з представниками помаранчевої „трій-

(Закінчення на стор. 3)

На засіданні Верховної Ради України в середу, 21 червня. *Фото УНІАН*

У Відні відбулася зустріч „Евросоюз - США"

ВІДЕНЬ, Австрія. – Офіційні представники США та Европи запевняють, що трансатлантичні взаємини залишаються тісними і міцними, але залишається кілька болючих тем. Протягом трьох годин 21 червня у віденському палаці „Гофбурґ" провідники та високопосадовці США та Европейського союзу обговорювали найболючіші питання дня – енерґетику, безпеку, так звану війну проти тероризму, ядерну програму Ірану та зовнішньополітичні цілі подальшої співпраці европейської та американської сторін. Для США – це нагода налагодити взаємини, які були затьмарені вторгненням в Ірак. Для ЕС – це нагода обговорити найболючіші питання на найвищому рівні, серед яких – закриття в'язниці на американській базі Ґвантанамо.

Австрійський канцлер Вольфґанґ Шусель, який є господарем зустрічі, та нинішній Голова Ради Европи на зустрічі з Президентом США Джорджем Бушем та державним секретарем країни Кондолізою Райс порушив питання американського табору Ґвантанамо на Кубі: США вже натякали на свою готовність закрити цю в'язницю, де без суду вже кілька років тримають сотні чужоземців, підозрюваних у тероризмі.

Представники Евросоюзу водночас добивалися звільнення від візового режиму США громадян усіх без винятку держав-членів ЕС. Крім того, між США і ЕС зберігаються розбіжності з питання про сільськогосподарські субсидії. Але сторони єдині у багатьох інших питаннях – зокрема стурбовані іранською ядерною програмою та проблемами енерґопостачання у світі.

У рамках зустрічі на найвищому рівні підписано угоду про більш тісну співпрацю митних служб обох сторін з метою боротьби проти випуску піратської продукції та захисту авторських прав. Після зустрічі з керівниками країн ЕС Президент США від'їде до Угорщини, де візьме участь в заходах, присвячених 50-літтю придушення антикомуністичного повстання.

ЗМІ

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

Акція на підтримку україномовної преси

КІРОВОГРАД. – Акція на підтримку україномовної преси пройшла в Кіровограді. Її ініціював громадянський рух „Не будь байдужим". 20 червня на центральній площі міста – площі Кірова – зібралося близько півсотні людей різного віку – учасників акції. Кожен мав з собою глянцевий російськомовний журнал. Як розповіли активісти громадянського руху „Не будь байдужим" Олексій Літвінов та Ольга Смірнова, мета дійства – не заборона російськомовних видань, а ствердження того факту, що українці заслуговують на україномовну пресу. Учасники руху сподіваються таким чином привернути увагу вітчизняних видавців до нагальної потреби українців читати пресу українською мовою. На сьогоднішній день у Кіровограді можна придбати близько сорока російськомовних журналів і лише три–чотири україномовних.

НАТО виділяє фонди на знищення зброї в Україні

КИЇВ. – Знищити півтора мільйона одиниць стрілецької зброї та кількасот тисяч тонн боєприпасів упродовж 12 років – така мета підписаного 19 червня представниками НАТО та України проєкту Цільового фонду в рамках програми альянсу „Партнерство заради миру". На це буде виділено 25 мільйонів евро. Учасники церемонії підписання документів про початок здійснення проєкту відзначили, що Північноатлантичний альянс вперше виділяє таку значну суму для знищення надлишкових озброєнь. Раніше за допомогою НАТО Україна вже знищила чотириста тисяч протипіхотних мін. Теперішній проєкт, як повідомив представник Центру досліджень армії, конверсії та ринку озброєння Сергій Згурець, узгоджувався кілька років.

Схвалено проєкт на захист національного книжкового ринку

КИЇВ. – Міжвідомча комісія з питань сприяння розвитку вітчизняного книговидання та книгорозповсюдження, утворена рішенням Уряду, схвалила проєкти нормативно-правових актів щодо сприяння розвитку книговидавничої справи в Україні та реґулювання імпорту видавничої продукції. Про це 20 червня повідомив голова Комісії, віце-прем'єр-міністер України В'ячеслав Кириленко. „Комісія схвалила проєкт постанови Кабінету міністрів України, який передбачає запровадження щорічних квот на ввезення в Україну чужоземної друкованої продукції", – зазначив В'ячеслав Кириленко. Ухвалення урядом постанови дозволить захистити українську книгу, оскільки сьогодні в Україну різними шляхами ввозиться 70 млн. примірників чужоземних книг, а загальний тираж української книги становить лише 54 млн. примірників, з яких – 49 відсотків складають підручники та посібники. „Це означає, що умови, створені для конкуренції української книги в Україні, є вкрай невигідними", – зазначив він.

Пропонують зменшити транспортування газу через Україну

МОСКВА. – Для безпеки постачань російського газу до Европи необхідно зменшити його транспортування по території України. Таку думку висловив 19 червня екс-канцлер Німеччини Ґерґард Шродер в Москві на конференції інвесторів. „Ми продовжуватимемо збільшувати постачання енерґоносіїв з країн Ближнього і Середнього Сходу, а також з Ніґерії, Лівії і Алжиру, проте ми не повинні вдавати, що вони є надійною альтернативою постачанням енерґоносіїв з РФ", – відзначив екс-канцлер. За його словами, Европа в даний час знаходиться в стані конкуренції за енерґоносії. Ґ. Шродер також нагадав, що Росія протягом 30 років є надійним партнером Европи з постачань енерґоносіїв. „Впевнений, що такий стан збережеться і в майбутньому", – підкреслив він. Він закликав західні компанії не застосовувати заборонних методів роботи з російськими компаніям. „Не можна закриватися від Росії. Не можна думати, що Росія повинна відчувати подяку Европі за можливість поставляти енергоносії. Ми повинні пам'ятати про гордість російських людей, про російську душу", – сказав він. Ґ. Шродер відзначив, що тільки на рівноправному рівні можна використовувати повною мірою потенціял співпраці Росії і Европи.

У Львові відбулося свято пива

ЛЬВІВ. – 17 червня в місті відбувся фестиваль „Кухоль пива-2006". На фото: учасники святкового концерту. Фото УНІАН

Італія леґалізує українських іміґрантів

ЛЬВІВ. – До осені уряд Італії плянує надати право на працю 460 тисячам нелеґальних іміґрантів з країн, що не входять в ЕС. Значну частину з них складають громадяни України, повідомив 19 червня представник Державної ради з питань економіки і праці Італії Джорджіо Алесандріні на конференції „Українська іміґрація в новому европейському контексті", що відбулася в Українському Католицькому університеті у Львові. За словами Дж. Алесандріні, біля півмільйона дозволів на леґалізацію праці іміґрантів - це запити італійських працедавців. При цьому сам уряд плянував видати в три рази менше дозволів. Загальної леґалізації, як це було в Італії в 2002 році, уже не буде, додав професор. У свою чергу, за твердженням соціолога Наталії Шегда, серед усіх трудових міґрантів Італії українці – четверті за кількістю. „На початку 2006 року, за даними Міністерства внутрішніх справ Італії, зареєстровано 117 тисяч українців, але самі українці стверджують, що їх там не менш 600-700 тисяч", – зазначила експерт. Переважна більшість трудових іміґрантів – вихідці з західніх областей України.

ЕС поширить свій енергетичний ринок

БРЮСЕЛЬ, Бельгія. – Европейський Союз поширить свій енерґетичний ринок на держави-сусіди, зокрема Україну та Молдову. Відповідне рішення ухвалили керівники держав ЕС. Керівний орган ЕС вирішив розвивати стратеґічне партнерство з державами – головними виробниками, споживачами та країнами, що здійснюють транзит енерґоносіїв. При цьому першочерговими мають стати завершення переговорів щодо Протоколу про транзит, Енерґетичної хартії і забезпечення її ратифікації тими країнами, що документ вже підписали. Окрім цього, держави-сусіди, зокрема Україна, мають приєднатися до енерґетичної угоди, що ЕС 2005 року підписав з Хорватією, Боснією та Герцеґовиною, Сербією та Чорногорією, Македонією, Албанією, Румунією, Болгарією та Косовим. У документі йдеться про створення законодавчої бази для входження цих держав до інтеґрованого енергетичного ринку. Европейська комісія рекомендувала Европейській Раді також включити розділ з енергетики до майбутньої двосторонньої угоди з Україною.

Америка дає 45 млн. долярів на боротьбу з корупцією

КИЇВ. – Україна отримає від США 45 млн. долярів на боротьбу з корупцією в державних органах. Грант під відповідну програму, що триватиме два роки, затвердила 16 червня „Millenium Challenge Corporation", організація, яка займається в США програмами допомоги країнам, що розвиваються. Представники організації заявили, що проблеми з корупцією заважають повноцінній участі України в програмах MCC. Водночас було вказано на те, що Україна бере на себе зобов'язання провадити рішучу боротьбу з корупцією та працювати над залученням у свою економіку міжнародних інвестицій.

До Криму повернулись американські військові

СИМФЕРОПІЛЬ. – До Криму 19 червня прибули 35 американських технічних спеціялістів для відіслання військового вантажу з Феодосії. Американці мають відіслати з півострова військовий вантаж, що й досі перебуває у порту Феодосія через акції протесту проти проведення військових навчань „Сі Бріз 2006". 20 червня американські фахівці почнуть завантажувати військову техніку й обладнання на українське торговельне судно „Анатолій Колесниченко". До 24 червня вантаж має бути завантажено на борт, а 25 червня судно за графіком уже пройде протоку Босфор. Разом з вантажем Україну залишать і американські фахівці. Понад два тижні жителі Феодосії і представники політичних сил блькували порт, куди зайшов американський корабель „Едвантидж". На борту корабля – спецтехніка, устаткування, підготовлене для модернізації тренувальної бази Старокримського полігону ВМС України, а також зброя для міжнародних військових навчань „Сі Бріз 2006" у Криму. 11 і 12 червня 225 американських резервістів залишили Крим.

Україна визнала незалежність Чорногорії

КИЇВ. – Україна 15 червня визнала Чорногорію як суверенну та незалежну державу і висловлює готовність встановити з нею дипломатичні взаємини. „Україна, яка пов'язана з Чорногорією багатовіковими традиціями дружби та співробітництва, готова будувати з нею взаємовигідні взаємини на основі Статуту ООН, принципів міжнародного права, засадах партнерства та взаєморозуміння", – йдеться у заяві. 3 червня 2006 року Парлямент Республіки Чорногорія за вислідами референдуму від 21 травня 2006 року ухвалив Рішення про проголошення незалежности та Деклярацію про незалежність Республіки Чорногорія.

За повідомленнями інформаційних аґентств

Україна: новини культури

На Херсонщині пройшов міжнародний театральний фестиваль

ХЕРСОН. – В рамках Міжнародного театрального фестивалю „Мельпомена Таврії", на базі обласного академічного музично-драматичного театру ім. М. Куліша, була проведена обласна творча лябораторія керівників театральних колективів. У лябораторії брали участь представники від 14 районів області. Учасники лябораторії мали змогу послухати виступ лавреата 16 Всеукраїнського конкурсу читців, присвяченого пам'яті Т.Г.Шевченка, Юрія Єрмолова – студента II курсу училища культури. Керівники аматорських театральних колективів обговорили працю учбового театру (викладачі та студенти) Херсонського училища культури „Маруся Чурай" за поезією Ліни Костенко та вистави професійних театрів, котрі брали участь у Міжнародному фестивалі „Мельпомена Таврії" Всі учасники творчої лябораторії взяли участь в карнавальній різнокольоровій казковій ході, ґаля-концерті, „капуснику". Після обміну досвідом та аналізою праці театральних колективів області учасники лябораторії заповнили анкети, в яких висловили свої пропозиції щодо наступного лябораторного навчання.

Визначено найкращу українську книгу

КИЇВ. – Літературний конкурс Краща українська книга, який засновано журналом „Кореспондент", розпочався у березні 2006 року. Переможців визначило експертне журі шляхом голосування. Книги-конкурсанти брали участь у двох номінаціях – „Белетристика" і „Документалістика". У номінації „Белетристика" переможцями стали: 1-ше місце: Тарас Прохасько, „З цього можна зробити кілька оповідань". 2-ге місце: Сергій Жадан, „Anarchy in the Ukr". 3-тє місце: Любко Дереш, „Архе". У номінації „Документалістика" перемогли: 1-ше місце: Оксана Забужко, „Let My People Go". 2-ге місце: Данило Яневський, „Хроніка Помаранчевої революції".3-тє місце: Сергій Кузін, „Донецька мафія. Антологія" і Костянтин Стогній, „Кримінал". Зазначимо, що оскільки книги Сергія Кузіна і Костянтина Стогнія набрали однакову кількість балів, автори поділяють 3-і місце і премію в номінації „Документалістика". Наступний конкурс „Найраща українська книга" пройде на початку 2007 року.

Українську мову вважає рідною велика кількість українців

КИЇВ. – Українську мову вважають рідною 60 відсотків українців, російську – 38 відсотків, свідчать висліди загальнонаціонального опитування дорослого населення України, проведеного Фондом „Демократичні ініціятиви" та фірмою „Юкрейніан соціолоджі сервіс". Водночас спілкуються у сім'ї лише українською – 37 відсотків, лише російською – 34 відсотки, обома мовами, залежно від обставин – 28 відсотків. Серед опитаних українців за національністю 18 водсотків не вважають українську мову рідною. Своєю рідною мовою вони вважають російську. Опитування проведено з 1 по 11 червня 2006 року у всіх областях України, Автономній Республіці Крим, містах Києві та Севастополі (всього в 95 містах та селах України). Всього опитано 2011 осіб віком від 18 років.

У Києві...

(Закінчення зі стор. 1)

ки" і висловив сподівання, що формування коаліції перебуває на завершальному етапі. Водночас „Наша Україна" запропонувала створити так звану „стабілізаційну коаліцію" політичних сил і депутатів, які мають спільні погляди на шляхи розвитку держави. Юлія Тимошенко назвала цю заяву несподіваною і звинуватила пропрезидентську партію в грі одночасно з двома командами.

Президент В. Ющенко має право на розпуск парляменту, якщо Кабінет міністрів протягом 2 місяців від моменту складання повноважень колишнім урядом не буде зформований, але може цим правом не скористатися.

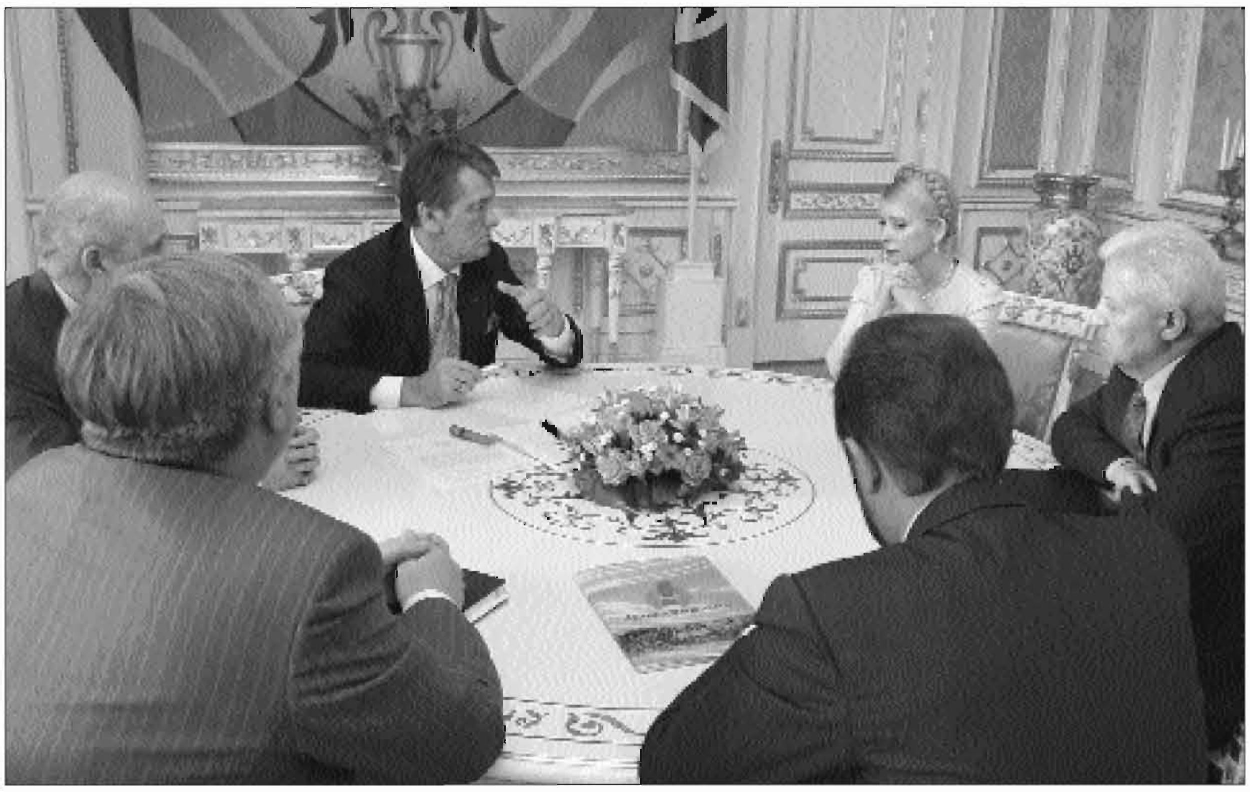
За матеріялами ЗМІ

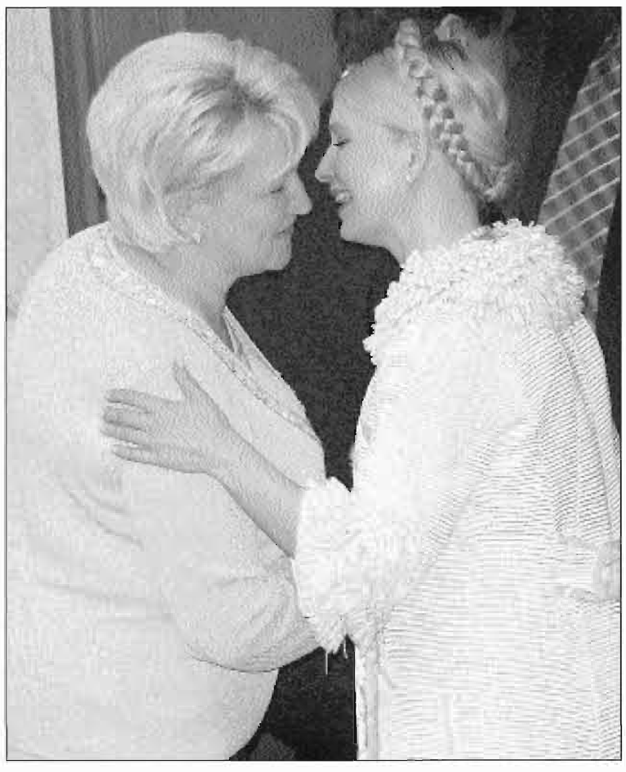
Провідник БЮТ Юлія Тимошенко після засідання в сесійній залі Верховної Ради 15 червня заявила, що БЮТ перейде в опозицію, якщо Партія Реґіонів і „Наша Україна" створять коаліцію.

Провідник Партії Реґіонів Віктор Янукович 15 червня заявив, що до 20 червня буде створена коаліція на основі Партії Реґіонів.

Президент України Віктор Ющенко, провідник БЮТ Юлія Тимошенко, провідник СПУ Олександер Мороз, голова Ради „Нашої України" Роман Безсмертний, прем'єр-міністер України Юрій Єхануров і керівник Секретаріяту Президента Олег Рибачук на зустрічі з формування парляментської коаліції в Києві 20 червня. Фото УНІАН

Народний депутат фракції „Реґіони України" Раїса Богатирева, найперша помічниця Віктора Януковича, користується популярнустю у Верховній Раді. На фото праворуч: народний депутат, донецький маґнат Ринат Ахметов з Раїсою Богатиревою 7 червня, коли очікувалося ухвалення коаліції. Зліва : провідниця БЮТ Юлія Тимошенко вітає Раїсу Богатиреву після засідання в сесійній залі Верховної Ради 15 червня. Всі фото УНІАН

АМЕРИКА І СВІТ

Вбито нового голову іракського відділення „Аль-Кайди"

БАГДАД, Ірак. – Бойовики терористичної організації „Аль-Кайда" стратили двох американських військовиків. Цю інформацію підтвердив і штаб американського командування в Іраку. Як повідомив речник командування, вояки, одному з яких було 23, іншому – 25 років спершу зазнали тортур, а згодом були жорстоко вбиті. Водночас американським військам вдалося здобути ще одну перемогу в боротьбі з бойовиками в Іраку. Під час атаки військово-повітряних сил США було вбито нового голову іракського відділення „Аль-Кайди" Мансура аль Машгадані. Нагадаємо, що три тижні тому, подібним чином американським військовикам вдалося знищити попереднього керівника організації – Абу Мусабу аль Заркаві.

Росія вимагає звільнення своїх дипломатів в Іраку

МОСКВА. – Росія закликає звільнити чотирьох російських дипломатів, яких викрали в Іраку 3 червня. Заклик російського міністерства закордонних справ пролунав по тому, як група іракських повстанців заявила, що утримує їх, і висунула вимогу Москві вивести війська з Чечні. Міністер закордонних справ Росії Сергій Лавров 20 червня сказав: „Контакт підтримується буквально щогодини, і провадяться усі можливі заходи для визначення місця знаходження і звільнення наших людей. Ми очікуємо, що ці контакти принесуть результати". Третього червня у Багдаді було захоплено 4 росіян, і ще одного працівника було вбито. Відтоді про захоплених не було відомо жодної інформації. В мережі Інтернету з'явилося повідомлення від угруповання, яке називає себе підрозділом „Аль-Кайди" в Іраку. Від російської влади вимагають, по-перше, вивести війська з Чечні, де повстанці воюють вже понад 10 років. По-друге, звільнити усіх мусульман з російських в'язниць. В разі невиконання вимог угруповання погрожує помститися. МЗС Росії намагається встановити, наскільки серйозною може бути ця заява. На думку голови парляментського комітету зі зовнішньої політики Константина Косачева, заява викликає сумніви, оскільки містить вимоги, які важко назвати серйозними для обговорення.

Гора Святого Михайла знову буде островом

ПАРИЖ. – У Франції 17 червня оголошено про проєкт відновлення острова поблизу Нормандії, який відомий як Гора Святого Михайла (Mont Saint-Michel), що майже злився з материком. Острів є історичною пам'яткою ЮНЕСКО завдяки мальовничому розміщенню там монастиря Ордену бенедиктинців, які оселилися там в XI столітті. Історично від суші його відокремлювали 4 кілометри моря, але поступово гирло річки замулило дно протоки практично цілком. Французькі фахівці розробили проєкт знищення старої дамби і побудови нового мосту, який дозволятиме воді вільно переливатися протокою, яку поглиблять і розчистять. Проєкт вартістю у 150 мільйонів евро відкрив прем'єр-міністр Франції Домінік де Вільпен.

Закликають Північну Корею відмовитися від випробувань

ВАШІНҐТОН. – Японія та США 17 червня закликали Північну Корею відмовитися від плянів випробування нової ракети далекого радіюсу дії. Північна Корея готується до запуску нової міжконтинентальної балістичної ракети з радіюсом дії 6000 кілометрів – цього досить, щоб сягнути США. Впливова південно-корейська газета „Чосун Ілбо" повідомила, що частини ракети вже завантажені до пускового пристрою на північному сході країни, і що на місце доставлені цистерни з пальним. За словами дипломатів, ця процедура нагадує події 1998 року, коли Північна Корея запустила ракету далекого радіюсу дії і спричинила стурбованість міжнародної спільноти.

Ювілей королеви святкували у Лондоні

ЛОНДОН. – Тисячі людей 17 червня вітали королеву Єлисавету з ювілеєм. Розкішна військова парада відбулася у Лондоні на честь офіційного дня народження Королеви Єлізавети – її вісімдесятиріччя. Найславніші підрозділи британської армії взяли участь у параді, по закінченні якого відбувся салют з сорок однієї гармати. Десятки тисяч людей зібралися біля Бакінгемського палацу в Лондоні, щоб привітати Її величність і подивитися на переліт над британською столицею літаків Королівських повітряних сил. Серед тих літаків був і ветеран другої світової війни, „Спітфаєрс", і один з найсучасніших бойових літаків Британії, „Тайфун".

Словенія запроваджує евро

ЛЮБЯНА, Словенія. – Провідники Евросоюзу підтримали прагнення Словенії долучитися до еврозони. Словенія стане 13-ою країною, яка від першого січня наступного року запровадить спільну грошову одиницю. Міністер фінансів Словенії Андрей Баюк назвав долучення до еврозони поверненням його країни додому, – до європейської родини. „Словенія є доволі відкритою, невеликою за розмірами, економікою. Ми експортуємо майже 62 відсотки нашої продукції до Европи. Відтак, для нас вкрай важливо позбутися будь-якої невизначености. Зокрема надто важить те, що з прийняттям до еврозони ми позбудемося ризику, пов'язаного з обмінним курсом валют. Також важливою є фінансова дисципліна, пов'язана з запровадженням евро".

Японія виводить своїх військових з Іраку

БАГДАД, Ірак. – Слідом за Італією, Японія виводить своїх військових з Іраку. Як заявив 20 червня прем'єр-міністр Японії Джунічіро Коїдзумі, мета їхнього перебування в Іраку – допомога у відбудові країни – досягнуто. 19 червня прем'єр-міністер Іраку Нурі Аль-Малікі заявив, що після того, як 600 японських військових залишать країну, контролю над провінцією Мутанна, розташованою 300 кілометрів на південь від Багдаду, переймуть іракські сили безпеки. Ця провінція вважається відносно спокійною. Тиждень тому виводити своїх військових з Іраку розпочала також Італія.

Новий колеґа В. Путіна

ШАНХАЙ, Китай. –. 15 червня мала початок ювілейна зустріч Шанхайської організації співробітництва (ШОС). За стіл перемовин сіли глави таких держав: Росії, Китаю, Казахстану, Киргизії, Таджикистану та Узбекистану. Вони обговорили питання енергозабезпечення, міжнародного тероризму, боротьби з наркотиками, ба навіть таку болючу тему, як ядерне питання Ірану. Статус спостерігачів на засіданні отримали цього разу Іран, Індія, Пакистан і Монголія. Виступаючи на відкритті зустрічі в Шанхаї, президент Росії Володимир Путін висунув ідею створення Енергетичного клюбу ШОС, у якому його учасники могли б обмінюватися не лише корисними думками, а також цікавими енергетичними проєктами. Серед актуальних напрямів взаємодії країн ШОС російський керівник також назвав викорінення бідности, безробіття, розширення доступу до освіти і культурних цінностей. Однак справжньою родзинкою зустрічі стали переговори глави РФ із президентом Ірану Махмудом Ахмадінеджадом. Зустрівшись зі своїм колегою вперше, В. Путін запевнив, що Іран, як і будь-яка держава світу, має право на високі технології. Президент Росії також нагадав іранському провідникові, що має бажання створити спільне підприємство зі збагачення урану. РФ, „напевно, єдина країна, яка активно та відкрито співпрацює з Іраном у галузі мирного використання ядерної енергії та повністю виконує свої зобов'язання", – наголосив він. „Близькими одні до одних" назвав у відповідь позиції Ірану та Росії президент М. Ахмадінеджад. Західня преса дуже пильно стежила за репліками, якими обмінювалися провідники ядерних держав, адже недарма ШОС називають потужною противагою США.

„Freedom House" перевела Росію до групи „невільних"

МОСКВА. – Тиск на засоби масової інформації і концентрація повноти влади в її виконавчій гілці перевели Росію з групи „частково вільних" країн до групи „невільних". Так її клясифікувала за підсумками свого щорічного дослідження американська неурядова організація „Freedom House". Керівники „Freedom House", представляючи в Москві 14 червня публіці свою доповідь за 2005 і початок 2006 року, повідомили, що Росія увійшла до числа 45 „невільних" країн. У попередній доповіді, де оцінювалася ситуація в 2004 році, Росію ще було названо „частково вільною". „Ми стурбовані тенденціями в цій країні. Особливо нас турбує концентрація влади в руках виконавчої гілки, – пояснила виконавчий директор „Freedom House" Дженіфер Віндзор. – Ослаблення законодавчої і судової гілок призвело до того, що система стримувань і противаг працює неефективно. Ми також стурбовані обмеженнями й тиском на незалежні засоби масової інформації і громадські організації. Це різко скоротило простір для дискусій на найважливіші для Росії теми, включаючи тему корупції". Свободу преси експерти „Freedom House" оцінюють за окремою шкалою, і в цьому Росія входить до числа невільних країн вже з 2002 року.

Іран заборонив журнал „Economist"

ТЕГРАН, Іран. – Влада Ірану заборонила продаж в країні британського журналу „Economist". Приводом для заборони стала публікація карти в останньому номері видання, на якій Перська затока позначалася просто як Затока. Це вже другий випадок заборони чужоземного видання за перекручування географічної назви. У листопаді 2004 року Тегран заборонив журнал „National Geographic", що назвав Перську затоку Арабською. Іран рішуче наполягає на використанні історичної назви „Перська затока", вважаючи, що словосполучення „Арабська затока" вигадали арабські націоналісти.

Провідники ЕС обговорювали майбутнє Европи

БРЮСЕЛЬ, Бельгія. – Двадцять п'ять керівників країн-членів Европейського Союзу 15 червня зустрічалися у Брюселі. Метою зустрічі було визначення напрямку ЕС на подальші роки. Обговорювалися питання організації союзу, а також чи є потреба подальшого розширення. На зустрічі обговорювали важливі та суперечливі питання. Першим і потенційно найболючішим було питання запропонованої конституції ЕС. Рік тому голяндці та французи на референдумах сказали „Ні" конституції. Тоді провідники ЕС домовились подумати рік над тим, що робити далі. І ось рік по тому вони так і не дійшли згоди в цьому питанні. За лаштунками, британці, а також деякі інші члени, хочуть, аби до того довжелезного тексту вже ніколи не повертались. Але німецький уряд, який перебере головування в Евросоюзі через півроку, впевнений в тому, що щось дуже близьке до тієї конституції можна врятувати.

Канада припинила „антидемпінгове" розслідування проти України

ОТАВА. –Канадський трибунал визнав недоцільним продовження „антидемпінгових" заходів щодо українського експорту сталевої арматури, повідомили 12 червня в прес-службі Міністерства економіки України. Згідно з повідомленням, ВАТ „Мітал Стіл-Кривий Ріг" взяло активну участь у процедурі перегляду й вивчення Канадським трибуналом доцільности продовження „антидемпінгових" заходів на даний вид продукції. За вислідами проведених досліджень, Канадський трибунал ухвалив рішення щодо недоцільности продовження на 5 років „антидемпінгових" заходів. „Враховуючи це, українські виробники сталевої арматури мають можливість вільно експортувати свою продукцію на ринок Канади", – зазначили в пресслужбі Міністерства економіки. „Антидемпінгове" розслідування щодо імпорту до Канади сталевої арматури проводилося в 2000 – 2001 рр. За його вислідами, в червні 2001 року Канада ввела „антидемпінгове" мито 15.7 відсотка на експорт сталевої арматури з України терміном на 5 років. 31 травня 2006 року „антидемпінгові" заходи щодо експорту української сталевої арматури до Канади перестали діяти.

За матеріялами ЗМІ

Сторінка історії української політичної культури

Професор Франк Сисин (другий зліва) з групою учасників наукової сесії – Анною Процик, Мирославою Знаєнко, гостями з України: Г.Леміш-Еліяшевською, О. Федоруком, Г. Головатою.

Доповідь професора Франка Сисина „Від Польсько-Литовської Держави до Козацької Гетьманщини: еволюція української політичної культури" викликала великий інтерес численних слухачів, присутніх на травневих наукових зборах УВАН у Ню-Йорку. Знаний історик, директор Фундації ім. Петра Яцика при Канадському Інституті Українських Студій (Університет Альберти), розповідав про результати своїх найновіших досліджень у вельми актуальній як на сьогодні темі.

Зокрема мова йшла про політичний та емоціональний зміст, який вкладався в поняття „отчизна" в перебігу історичних подій на українських землях Речі Посполитої, а відтак у Гетьманщині у XVII-XVIII століттях. Докладно розглядалося значення цього поняття для мотивації устремлінь тогочасних українських політичних провідників, як також і його зв'язок з українським національним відродженням початку XIX століття.

Важливим для висновків дослідника є принципове розрізнення двох можливих засад, на яких базується саме поняття вітчизни. Одна річ – поняття вітчизни як об'єкта політичної та конфесійної льояльности. Тут на передній план висувається неподільна належність підданців та вірників своєму володареві, суверенові, предстоятелеві, зрештою – урядові та втіленій у особі короля чи монарха державі. А в модерніших часах парляментарного устрою – леґітимному законодавцеві. Аналізуючи таку концепцію вітчизни, професор Ф. Сисин вказав, що „в ранньомодерному періоді, аж до часів після Хмельниччини, не існувало руської чи української політичної одиниці, що могла б виконувати функцію політичної батьківщини". А у дискусії після доповіді він з'ясував, що визначені так хронологічні рамки залишають поза межами розгляду питання політичної спадщини епохи Галицько-Волинського князівства, а рівно ж часів „от св[я]того и равноапосталного кн[я]зя Владимира". Одночасно зазначалося, що посиланням на цей „центр непохитного Православ'я" належить важливе місце у відтворюваному в Літописі Величка тексті „Білоцерківського універсалу" Б.Хмельницького, джерелі, що прийнято датувати 1648 р., – на зміст цього літопису доповідач широко посилався.

Натомість інше уявлення про вітчизну може спиратися на територіяльні та племінні ознаки: родина, рідний край, його мешканці, маєтні посілості, спадкові землі, панство. Кожна людина має вроджену любов і потяг до своєї батьківщини, що її „яко магнесь камень желБзо так до себе потягаеть". Таким, за словами вченого, антропоморфним наповненням згаданого поняття породжувалися заклики до „синів вітчизни" бути їй вірними та боронити як у розумінні цілісности, так і добробуту.

Проблема, що постійно супроводжувала українську еліту ранньомодерної доби, полягала у питанні, що ж має статися, коли інтереси суверена та інтереси батьківщини зайдуть у суперечність. І тоді „інтереси батьківщини" могли використовуватися для виправдання зміни суверенів. Визначальними ставали „моральний авторитет" та „голос традиції". Подібна концептуалізація переважала в політичній культурі українців періоду Хмельниччини, передбачала вірність до батьківщини як спільного надбання мешканців і ставила його вище за вірність будь-якому правителеві чи урядові.

Саме цим, тобто конфліктом між різними поняттями отчизни, пояснюються часті згадки про батьківщину в українських джерелах у контексті її захисту від зазіхання поляків і королівської влади, що є переконливим прикладом політичного відчуження українців від Речі Посполитої, яке відбулося до та в перебігу Хмельниччини. Ця політична культура виникла в період нестабільности та плинних кордонів, через що надзвичайно важливо уважно диференціювати кожне використання слова „отчизна", - наголосив професор Ф. Сисин.

Для наших днів особливо важливого значення набирає те місце доповіді, де йшлося про „головний сигнал, який Величко скерував до всіх синів батьківщини". А саме про заклик дбати за її цілісність. Хмельниччина витворила нову леґітимність, що „вийшла з повстання і опинилася під загрозою". Єдність батьківщини представлена найвищою цінністю, особливо в тих місцях Літопису Величка, де доходить до періоду паралельних гетьманств, а відтак розділу України по Дніпру і виокремлення Січі в територію під подвійною польсько-московською юрисдикцією, що було усталено на міжнародному рівні в Андрусівському мирному договорі 1667 року.

Сказано бо: „Коли дім поділиться в собі, він не встоїться"... Наведений біблійний вислів адаптовано у текстах Самійла Величка не випадково. Адже, як зазначив доповідач, у часи військових походів на Правобережжя Самійло Величко побачив руїну, яка й спонукала його до аналізи причин цього лиха. Потреба в такому аналізі й надалі залишається серед першочергових завдань наших сучасників.

Сергій Панько

Три незабутніх місяці в Канаді

У період із січня по квітень 2006 року перший віце-ректор Українського Католицького університету (УКУ) Мирослав Маринович перебував в Едмонтоні та Оттаві в Канаді на запрошення Канадського Інституту Українських Студій (КІУС). Мирослав Маринович прибув до Канади, щоб досліджувати історію екуменізму та його вплив на формування нової ідентичности. Перебування п. Мариновича в Канаді було оплачено з Меморіального Фонду Івана Коляски при КІУС-і.

Мирослав Маринович був співзасновником Української Гельсінкської Групи – правозахисної організації, створеної 1976 року. У квітні 1977 року його було заарештовано радянською владою за діяльність на захист прав людини і засуджено до семи років позбавлення волі в таборах примусової праці (в Росії) та п'яти років заслання (у Казахстані). Звільнений у 1987 році, він повернувся в Україну, де, зокрема, з 1990 по 1994 роки викладав у Дрогобицькому педагогічному університеті історію християнства в Україні. З 1997 року він пов'язав свою долю з Львівською Богословською академією (з 2002 року – Український Католицький університет) як директор її Інституту релігії та суспільства, а з 2000 року – як віце-ректор з зовнішніх зв'язків.

Мирослав Маринович є автором численних праць у ділянці релігії, політики та прав людини. Його остання книга „Українська ідея та християнство" вийшла друком у 2003 році.

Мирослав Маринович

Надавши мені стипендію ім. Івана Коляски і запросивши на три місяці в Канаду, Канадський Інститут Українських Студій (КІУС) при при Альбертському університеті відкрив переді мною прекрасну можливість глибше дослідити дві визначальні для мене теми – екуменізму (зокрема екуменічних перспектив українських Церков київської традиції) та юдео-християнського діялогу. Моя праця зосередилася довкола двох інституцій: КІУСу й Альбертського Університету на заході Канади та Канадського Інституту Східньохристиянських Студій ім. Митрополита Шептицького й Університету св. Павла в Отаві, тобто на сході країни. У першому випадку для мене відкрився доступ до архівів проф. Богдана Боцюркова, чия візія церковної історії XX ст. сьогодні вважається щонайменше в греко-католицькому середовищі нормативною, а також до матеріялів самого КІУСу, в яких акумульовані чималі здобутки його власних дослідників. У другому випадку я збагатився екуменічним досвідом отців-науковців Інституту ім. Шептицького, які віддавна причетні до формулювання концептуальних основ екуменічної позиції УГКЦ, а також багатющими богословськими джерелами бібліотеки Університету св. Павла.

Ще однією сторінкою мого перебування в Канаді були мої наукові доповіді перед академічними спільнотами та ознайомчі виступи перед українськими громадами п'яти міст Канади – Едмонтону, Саскатуну, Отави, Торонто

(Закінчення на стор. 23)

Борги України

КИЇВ. – Валовий зовнішній борг України в січні-березні 2006 року зріс на 2.97 відсотка – з 38,818 млрд. дол. до 39,971 млрд. дол, повідомив Національний банк України. За даними Нацбанку, зовнішній борг сектора державного управління до квітня 2006 року зменшився до 11,838 млрд. дол. (у тому числі довготривалі боргові цінні папери – 5,362 млрд. дол., довготривалі кредити – 6,476 млрд. дол.) з 12,396 млрд. дол. на початок року. Зовнішній борг банків за січень-березень 2006 року збільшився до 6,835 млрд. дол., інших секторів економіки – до 19,271 млрд. дол.

НБУ

Село в Україні – болюча тема

В цьому числі „Свободи“ читачі напевне звернуть увагу на заголовок листа, вміщеного у нашій постійній рубриці „З редакційної пошти“ – „В селі жити сумно і страшно“. Незважаючи на те, що йдеться про конкретне село Римарівку на Полтавщині, прочитане залишає враження, що подібні проблеми переживають усі села України. Якусь надію дає нещодавно проголошена Президентом В. Ющенком державна програма оздоровлення села. Вона передбачає широкий комплекс заходів – соціяльних, культурних, агротехнічних, які, у випадку успішного втілення, піднімуть престиж сільської праці, повернуть молодші покоління українців обличчям до села, до хліборобського ремесла.

Проте ледве чи можуть настати позитивні зміни без закону про приватизацію землі, проти якого у Верховній Раді незмінно виступають комуністи і соціялісти. Голова Соціялістичної партії О. Мороз за свою п'ятнадцятирічну парляментську діяльність створив цілу антиприватизаційну „філософію“: мовляв, приватизація землі означатиме скуповування її чужинцями, а оскільки йдеться про єдині в світі чорноземи, то невдовзі почнеться світова боротьба за них і буде загрожене саме існування незалежної України. Насправді приватна власність на землю є основою всіх інших форм ринкової економіки, визначає рівень цивілізованости суспільства. Ліві політичні сили в цьому питанні обстоюють не европейський, а азійський спосіб життя, котрий грунтується саме на державній власності на землю, удержавлює людину, робить її залежною, несвобідною, зберігає можливість повернення України у стару антидемократичну, антигуманну систему суспільних відносин.

Приватна власність на землю зовсім не суперечить колективним формам господарювання – це можуть бути, крім одноосібних фарм, різні артілі, об'єднання, коли власники спільними зусиллями купують сільськогосподарські машини і механізми, застосовують рекомендовані сучасною агронаукою методи. Однак у цих „колективних“ формах не затрачається безпосереднє почуття господаря власної землі, почуття відповідальности за результати праці.

То до Европи чи до Азії? В листопаді цього року сповниться якраз 100 років від часу знаменитого указу міністра внутрішніх справ Росії Петра Столипіна, який зрозумів, що сільська „община“ гальмує економічний розвиток суспільства, звільнив від неї селянина, надав йому право вийти з неї і розпоряджатися власною землею на свій розсуд і на свою відповідальність. П. Столипін зрозумів, що саме „община“ породжує соціялістичну психологію відкидання приватної власности і тому є найбільшою загрозою для держави. В листі до Лева Толстого великий реформатор писав: „Природа вклала в людину деякі вроджені інстинкти... й одне з найсильніших почуттів – почуття власности. Неможливо любити чуже нарівні зі своїм, не можна доглядати й поліпшувати землю, яка перебуває в тимчасовому користуванні, нарівні зі своєю власною землею. Насильне в цьому розумінні кастрування нашого селянина, знищення в ньому вродженого почуття власности веде до багатьох хиб і, головне, – до бідности. А бідність, на мою думку, – це найгірше з рабств...“.

Як виявилося, П. Столипін з'явився в Росії запізно – там уже розпаношувалися руїнники-соціялісти зі своєю божевільною ідеєю – щоб у країні не було багатих, а були самі лише бідні. Міністра-реформатора вбили, „община“ залишилася незреформованою – з тією лише різницею, що після так званої жовтневої революції 1917 року стала називатися колгоспом. На жаль, понад сімдесят років совєтська азійщина згубно впливала й на українську психологію – ось чому О. Мороз ще й тепер, на п'ятнадцятому році незалежности Української держави, все ще має на кого спертися у боротьбі проти приватизації землі.

СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

[illegible] — SVOBODA — [illegible]

Головний редактор – Ірена Яросевич
Редактори: Ольга Кузьмович, Христина Ференцевич, Левко Хмельковський, Петро Часто.

FOUNDED IN 1893
Svoboda (ISSN 0274-6964) is published weekly on Fridays
by the Ukrainian National Association, Inc.
at 2200 Route 10, P. O. Box 280, Parsippany, NJ 07054
Svoboda: (973) 292-9800; Fax: (973) 644-9510
E-mail: svoboda@att.net Web-site: www.svoboda-news.com
Postmaster, send address changes to: Svoboda, P. O. Box 280,
2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054

[illegible]
Periodicals postage paid at Parsippany, NJ 07054 and additional mailing offices.

Адміністрація „СВОБОДИ“

Адміністратор	– Володимир Гончарик	(973) 292-9800 дод. 3041
Керівник відділу оголошень	– Марійка Осціславська e-mail: adsukrpubl@att.net	(973) 292-9800 дод. 3040
Передплата	– Марійка Пенджола e-mail: ukrsubscr@att.net	(973) 292-9800 дод. 3042

ПРО ЦЕ І ТЕ

Про потребу в українських дитячих книжках

Така потреба, а то й конечність, якщо думаємо про українське виховання майбутнього нашого покоління, – це така самозрозуміла річ, що про неї навіть не годиться говорити чи писати.

А все ж виявляється, що таки треба, бо щораз менше появляється таких книжок, а що ще гірше – щораз менше й людей, які хочуть такі книжки читати, чи хоча б читати їх своїм дітям чи онукам.

Зайдіть тільки до наших тутешніх крамниць з книжками, то переконаєтеся самі. А якщо живете в Україні, то можете також це саме ствердити. Ця болюча дійсність була, здається, причиною, що саме минулого місяця відбувся у Києві тиждень дитячої книжки і продажа її на окрему ярмарку, що відбувся з цієї нагоди.

Проблема видань українських книжок в Україні, зокрема дитячих, особливо актуальна тепер, коли іде сильна пропаганда російськомовних книжок в Україні, а особливо книжок для дітей.

Як читаємо в пресі, у Донецьку політичні чинники подарували 10,000 російських книжок до обласних читалень, заохочуючи до читання російською мовою в Україні. Зенон Завада в „Українському Тижневику“ інформує, що в останньому році продано в Україні 70 мільйонів російських книжок, у порівнянні з 54 мільйонами українською мовою.

Все це справді алярмуючі для нас інформації, які вказують на те, як іде натиск русифікації в Україні, та як мало справді активної протидії.

А саме вона надзвичайно потрібна в друкованому слові, яке б воно не було, а вже зокрема у книжкових виданнях, які, незважаючи на популярність радіо та телебачення, таки знаходять читачів.

І тут саме знаємо, яким важливим чинником у вихованні дітей є їхнє зацікавлення у книжці та як потрібно їх привчати до постійного читання. Але... якою мовою?

На це немає у нас іншої відповіді, як те, що найважливіше у дітей та молоді українського походження мусить бути завжди читання українських книжок, відповідних для їхнього віку та справжнє зацікавлення ними, незважаючи на усі програми телебачення чи радіо, що тепер завжди стоять на першому місці.

А у відповідь на це ствердження погляньмо на полиці українських книгарень чи читалень та перегляньмо, скільки знайдемо там сьогодні цінних та відповідних для кожного молодечого віку книжок та скільки таких нових видань появляється на потребу кожного року.

Здається, що не буду песимісткою, як посмію сказати, що таких нових українських книжок для дітей і молоді появляється обмаль.

Тоді чим ми маємо зацікавити наших дітей? Що дати їм у руки, щоб відірвати їх принаймні на короткий час, від екрану телевізора чи слухання чужих музичних „гітів“?

О-КА

Американські сенатори – проти політики В. Путіна

ВАШІНҐТОН. – В середу, 21 червня, чотири американських сенатори закликали Президента Джорджа Буша висловити російському президентові Володимирові Путінові протест у зв'язку з „обмеженням демократії“.

У своєму листі сенатори звернулися до Дж, Буша й інших керівників країн Великої вісімки з пропозицією провести окрему зустріч за межами Росії до або після зустрічі в Санкт-Петербурзі.

„Президент Путін повів Росію з демократичного шляху убік авторитаризму”, - зазначено в листі, підписаному демократами Томом Лантосом і Джо Ліберманом та республіканцями Девідом Дрейером і Джоном МакКейном.

„Необхідно, щоб провідники країн Великої сімки вказали Росії, що її дії несумісні з демократичними нормами Великої вісімки“, - пишуть сенатори.

Вони також підкреслили, що Москва покищо не заслужила привілею бути складовою наймогутнішого міжнародного об'єднання. „Він (Путін) збільшив тиск на опозиційні політичні партії і громадянське суспільство, посилив державну контролю над національними засобами масової інформації, а також переслідував за допомогою судових органів небайдужих до політики незалежних підприємців, академіків і усіх, хто критикував уряд“, - йдеться в листі.

„Глави реґіонів, що колись обиралися прямим голосуванням, тепер призначаються Кремлем, а уряд вжив ряд заходів, щоб знизити кількість конкурентів на виборах“, - подають американські сенатори приклади обмеження демократії за президента В. Путіна.

За матеріялами ЗМІ

Користуйтеся веб-сайтами: „СВОБОДИ“ –
www.svoboda-news.com
„УКРАЇНСЬКОГО ТИЖНЕВИКА“ –
www.ukrweekly.com
УНСОЮЗУ –
www.unamember.com

З РЕДАКЦІЙНОЇ ПОШТИ

Я радий, що вже не самітній

Радію, що я не самітній перед проблемою, бо деякі люди вже не хочуть вірити мені, коли пишу про невідрадне життя українців у Казахстані. Аж тут наспіла поміч, бо у „Свободі" з 26 травня ц. р., з'явилася стаття Фелікса Хмельковського, який, відвідавши Казахстан, описує трагічну долю наших людей, які живуть наче на іншій плянеті. Розповідаючи про свою пригоду, як в безкрайому степу легко згубитись, бо часто ні дорожніх позначень, ні битого шляху ще немає. Можна собі уявити його радість, коли побачив в степу бабусю біля будки, яка начебто чекала на нього. Напевно, запитав її російською, бо тут вона є розмовною, куди до Кустанаю? У відповідь, на його велике здивування, бабуся українською мовою попросила їсти. Після такої несподіванки зразу нав'язалась між ними дружня розмова. Фелікс поділився усім, що мав, тільки не було з ким поділитись болем і гіркотою, що сповняли його душу в часі розмови. Щоб хоч частинно увільнитись від цих переживань, написав до „Свободі".

Хотілося б підказати авторові, що той присмак гіркоти зазнає кожен відвідувач українських поселень в Казахстані. З вдячністю треба висловити йому пошану, що поділився з нами своїм досвідом, який також є і пригадкою українській спільноті в Америці, яка призабула про невинно покараних наших братів-патріотів. Стаття зворушила читачів, бо у відповідь вже в перші дні прийшли листи з чеками від жердводавців на суму 505 дол. на допомогу потребуючим людям в Казахстані. Обіцяю, що як в минулому, так і тепер після виконання доручень жертвлдавців, цілісний звіт про розподіл пожертв подам у пресі.

Звісно, не всі українці в Казахстані живуть в такій убогості. Правда, бідних є багато, деякі навіть ще живуть в землянках, в більшості це старші люди, які пережили тюрми і табори. Казахстанських українців можна поділити на три групи; перша – це колишні совєтські урядовці, яким і зараз біда не стукає до вікон. Друга – залишені добровольці і вислані до праці на цілину. Третя – найбільша патріотична група, це колишні каторжнки з різних таборів, яким дозволено після хрущовської амнестії оселитись в Казахстані. Вона найбідніша, бо з розвалом Совєтського Союзу, всі їхні дрібні ощадності пропали. Живуть в більшості з приділених земельних ділянок за містом, очевидно, якщо погода дозволить на збір врожаю, або злодії не розкрадуть їхнє добро. Казахи більше побажають колишніх судженних, бо і самі були судженими, зате росіяни трактують їх з погордою.

16-мільйонне населення Казахстану – це сукупність різних національностей, найбільша з яких і найбагатша – російська. Інші національності одержують допомогу від своїх держав. Україна, за винятком кількох комп'ютерів для шкіл, не допомагає людям, що дуже неґативно впливає на гордих наших поселенців. Впродож останніх 10 років я відвідую наші громади і частинно допомагаю від РОДУ УККА нашим людям, яких є ще понад пів мільйона, що зареєструвались українцями, а скільки ще є незареєстрованих... До цього часу, завдяки пожертвам нашої спільноти, ми поставили пам'ятники жертвам в Кінгірі, жертвам табору смерти в Спаську, помордованим дітям і блаженному о. Зарицькому на цвинтарі „Мамочка" в селі Долинка, єдиній український газеті в Астані, вислали 230 пачок, 2 контейнери, а два вислав ЗУАДК. Також збудовано церкви в Павлодарі і Караганді, а цього року за кошти одного жертводавця буде закінчена ще одна церква в селі Джезказгані, де живуть уцілілі від Кінґірського злочину. Вже цього року надано понад тридцять 100-доларових пенсій старшим і хворим. Головна управа Братства УПА цього року надала грошову допомогу колишнім членам ОУН-УПА в Казахстані. Громада Ґлен Спею передплатила три газети для Казахстану. Від імені РОДУ УККА висловлюю щиросердечну подяку всім добродіям, які допомагали і допомагають морально і матеріяльно людям, які заслуговують на допомогу. Пожертви прошу надсилати на адресу: RODU, 185 Pershing Rd., Clifton, NJ 07083.

Іван Буртик,
голова Управи РОДУ

В селі жити сумно і страшно

Страшно тому, що поля не орані, заросли бур'яном. В людей при цвітінні цього бур'яну дуже велика алергія. А на городах нас „добивають" жуки-шкідники. Ферми, токи, склади, гаражі – все знищене, розграбоване. Олійницю теж знищили місцеві вандали, бо відкрилось багато пунктів приймання металу – чорного і кольорового, то вони все ламають, щоб туди віддати. Закупівельні ціни на продукти з підсобного господарства значно нижчі, ніж ціни на продовольство. В нашому селі живуть люди різних національностей – українці, росіяни, узбеки, татари, молдавани, євреї. Усі говорять „українським суржиком". Чоловіки люблять випивку. П'яниць тепер дуже багато, бо праці в селі немає, а шинків відкрилося аж два, а в сусідньому селі – чотири.

Петро Одарченко (*довголітній дописувач до „Свободи", який в цьому році помер вдома біля Вашінґтону.* – **Ред.**) давав гроші на реставрацію сільської церкви, яку освятили ще 1903 року. Ще в селі була земська школа, земська лікарня. І в ній працювали навіть лікарі-хірурги. А тепер вже два роки як у нас закрили лікарню. Зробили амбуляторію з денним стаціонаром. Тепер хворі змушені звертатися по допомогу аж в районний центр. Лікарні-стаціонари позакривали майже в усіх селах, що поблизу. А в місті кількість місць у лікарні не збільшується, то там не чекають на бідних селян.

Петро Одарченко до війни працював в сільській школі, а у війну – перекладачем, а потім довелося виїхати, бо часи були лихі. За те що він виїхав, загинув його батько. Говорили в селі: „А старого Макаровича забрали і бо'зна де ділі". В селян склалася думка, що гроші, передані для реставрації і допомоги школі, насправді залишились у сторонних людей. Церква Покрови Божої Матері – найстарша і найкрасивіша споруда в нашому селі. Але до церкви ходять дуже мало. Зате в нашому селі ходять люди і вкидають до поштових скриньок цікаві книжки, де є розповіді про рослин і тварин, заморські держави. Я ці розповіді дуже люблю читати. Ці книжечки називаються „Сторожова башта". Я ще чула, що видана „Велесова книга" і є люди, які сповідують РУНВіру. Літератури їхньої не зустрічала.

Віра Кравченко,
с. Римарівка, Полтавської обл.

Треба розвивати підприємництво

Кожної неділі коло церкви можна почути нарікання, як там, в Україні є зле, бо ніхто не має постійної праці. Але далеко не всі думають, як допомогти людям в Україні, хоча ми усі знаємо, що це справді біда. Український Народний Союз, „Провидіння", малі і великі кредитові установи можуть в США зробити корпорацію, яка продавала б акції і ці гроші вживала як позички в Україні для малого підприємництва на сплати за нормальні процентри (5 відс.). Це була б користь для людей в Україні і для діяспори у США чи Канаді. Діяспора має добрих молодих фахівців, які знають, як можна купити в Західній Европі чи в Україні машини до малих підприємств, сучасні технології і продавати на сплату для розвитку малої індустрії. Місцеві італійці у Делаварі мають маленькі поля – гектар чи менше, і вирощують гриби у стайнях без вікон, і дуже є багаті. Це можна робити і в Україні. Щоб виростити гриби, лише треба землі, соломи і гною, а також стайню або пивницю.

Кожний українець любить з'їсти куряче м'ясо, то чому не створити корпорацію, де люди вирощували б курей і продавали Україні чи світові. Так, для цього треба засукати рукави і забруднити руки, але буде своя праця. Кожен мусить починати з початку. Ми, українці, не можемо лише нарікати, що не маємо праці і є бідні.

Юрій Кравчук,
Вільмінґтон, Делавер

Фото з архіву: хор в 1953 році

Прошу у „Свободі" помістити фото мого хору, який співав в Лінкольні, Небраска, в 1953 році. Ми працювали для України не тільки нашим словом, але й нашим співом.

о. Володимир Боровський,
колишній диригент хору,
Мінеаполіс, Мін.

СТОРІНКА УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ

Довідкове бюро УНСоюзу

Добра нагода для ваших дітей!

Осип Гаврилюк,
професійний продавець
забезпечень УНСоюзу,
штат Ню-Йорк
Електронна адреса:
osyp@unamember.com

Як люди коли-небудь бачать мене тут, у Бафало, то ховаються від мене, намагаються якнайдалі від мене сидіти при бенкеті, а коли я все ж стану з ними віч-на-віч – перші говорять, „що вони не заціавлені"! Мовляв, їм уже набридло слухати про забезпечення.

Ну, але тепер УНСоюз має продукт, який платить 5.5 відс. від вашого першого цента, і це не є забезпечення! Як ваша дитина це має, може сподіватися нагороди від УНС кожного року, якщо вчиться в університеті, може отримувати знижку на Союзівці та на передплатах „Свободи" чи „The Ukrainian Weekly" (для себе, чи даром для інших).

Але важливою новиною для родичів є те що всі гроші та заробітки в цьому конті не підлягають оподаткуванню – так довго, як це конто уживається тільки на кошти освіти (наприклад, оплата за навчання, кімната/кошти їдальні на студіях, книжки, олівці/приладдя, комп'ютер, і т. п.) від садочка до університету (вік 30)! У віці 30 (як ще залишається гроші на конті), щоб не платити податків, треба передати це конто дитині, що має менше, ніж 18 років. Це може бути брат, сестра, зведений брат/сестра, внук, похресник, або власна дитина 30-літньої особи, і т. п.

Коли Президент Дж. Буш підписав до закону „Tax Increase Prevention and Reconciliation Act of 2005" 17 травня 2006 року, він наказав, що родичі тепер мусять платити податки (на їхній вищій ставці заробітків) на заробітках дитини понад 1,700 долярів до 18 року життя (а не лиш до 14 року життя, як було раніше). Це спричиняє труднощі родичам, котрі переписували конта на імена дітей, щоб платити податки на нижчій ставці дитини. Але як Ви вкладете гроші в конто „Coverdell Education Savings Account", яке платить 5.5 відс., Ви не мусите платити жодних податків!

На жаль, на це конто можна вкладати лиш до 2,000 долярів річно від дитини, що має менше, ніж 18 років. То не зволікайте – починайте нині з завдатком 100 долярів! Але якщо б ви вкладали по 2,000 долярів від народження дитини, то конто швидко заробляло б більше, ніж 2,000 долярів річно, кожного року, і без оподаткування!

Тож не тримайте дарункові чеки з уродин, іменин, ґрадуацій і т. п. в хаті. Потелефонуйте сьогодні до свого секретаря або безпосередньо до канцелярії УНСоюзу на число 1(800) 253-9862. Відкрийте конто УНС, що платить 5,5 відс., і на якому не треба платити податків. А всі дідусі, хресні батьки, тітки і т. п., котрі не бажають купувати забезпечення – додайте гроші та скористайте з нагоди заощадити на податках та послати хлопців і дівчат на вищі студії!

Український переклад англомовного тексту ***Дарії Семеґен***

Оселю готувала до літа Округа УНС

ДІТРОЙТ. – 20 травня члени Дітройтської округи УНСоюзу та оселі „Діброва" провели на оселі „День Діброви", під час якого упорядкували та підготували оселю до літнього сезону. На фото: частина учасників громадської праці на оселі

Ол. Серафин

Soyuzivka for all seasons

КАЛЕНДАР ПОДІЙ 2006р.

23 – 24 ЧЕРВНЯ – Пластова Рада куреня Шостокрилих

24 ЧЕРВНЯ – Весільне прийняття.

25 ЧЕРВНЯ – 2 ЛИПНЯ – Перший табір „Пташат".

25 ЧЕРВНЯ – 7 ЛИПНЯ – Тенісовий табір для дітей

26 – 30 ЧЕРВНЯ – Exploration Day Camp.

2 – 9 ЛИПНЯ – Другий табір „Пташат".

9 – 15 ЛИПНЯ – Discovery Camp. Сесія 1.

16 – 21 ЛИПНЯ – Дитячий табір Української спадщини. Сесія 1.

16 – 22 ЛИПНЯ – Discovery Camp. Сесія 2.

16 – 22 ЛИПНЯ – Кляси нуркування.

23 – 28 ЛИПНЯ – Дитячий табір Української спадщини. Сесія 2.

23 – 29 ЛИПНЯ – Спортовий табір Української Січі. Сесія 1.

23 ЛИПНЯ – 5 СЕРПНЯ – Український танцювальний табір. Сесія 1.

30 ЛИПНЯ – 5 СЕРПНЯ – Спортовий табір Української Січі. Сесія 2.

31 ЛИПНЯ – 4 СЕРПНЯ – Спортові табори гольфа і відбиванки.

5 СЕРПНЯ – Концерт учасників танцювального табору. Сесія 1. Авкціон спонзорований куренем „Чорноморські Хвилі" та гольфові змагання на підтримку Фундації спадщини Союзівки.

6 – 19 СЕРПНЯ – Український танцювальний табір. Сесія 2.

12 СЕРПНЯ – Вибір Міс Союзівки. Забава, грає оркестра „Темпо".

19 СЕРПНЯ – Концерт учасників танцювального табору. Сесія 2. Забава, грає оркестра „Фата Моргана".

З приводу публікацій в газеті „Нью-Джерзі"

Протягом декількох місяців, від лютого до травня цього року, в місцевій російськомовній газеті „Нью-Джерзі" було надруковано п'ять статтей письменника Олександра Бураковського на загальну тему українсько-єврейських взаємин. По суті ті статті відповідали на порушуване в київському журналі „Критика" на весні 2005 року запитання: чому в країні вже майже нема євреїв? (Дивіться „Критику", ч. 4, 2005 р., заголовок – „Євреї як слід"). При тому автор повернувся до історії євреїв в Україні за останніх сто років. Узагальненим висновком цих статтей є те, що незалежна Україна, зокрема уряд В. Ющенка, не виявляють відповідальности на державному рівні, щоб припинити ріст антисемітизму в країні, передусім – ворожу щодо єврейства діяльність київської Міжрегіональної академії управління персоналом (МАУП). Не знаємо, з яких причин, але головний редактор „Нью-Джерзі" наприкінці останньої статті О. Бураковського від 12 травня вилучив кінцеві думки автора і замінив їх власними, великою мірою спотворивши загальний висновок, на що О. Бураковський відповів листом протесту. Однак, в останній день травня редакція „Свободи" отримала відповідь на цю серію статтей О. Бураковського від колишнього політв'язня, одного зі співзасновників Української республіканської партії Миколи Горбаля. Газету „Нью-Джерзі" читає мало хто з наших читачів, тому залишилося майже непоміченим, коли редакція цієї газети надрукувала спочатку згадані статті О. Бураковського, а потім – його лист-протест проти заміни тексту. Правило „Свободи" – не друкувати статтей-відповідей на публікації в інших виданнях, тим більше в цьому випадку, коли майже ніхто з наших читачів статтей в „Нью-Джерзі" не читав і не знає, про що йде мова. Але Управа УНСоюзу вирішила подати лист М. Горбаля повністю.

Лист до редакції „Нью-Джерзі"

В останній публікації газети „До питання про українсько—єврейські стосунки" від 12 травня 2006 (в повному обсязі весь матеріял був висланий в редакцію в перших числах лютого одним бльоком), останній абзац (починаючи зі слів „Думаєте, щось змінилося...") цілком не відповідає тому, що я відіслав в газету. А слова „український антисемітизм вже, видно, нічим не витравити – він в крові" – взагалі злочинні, бо звернуті до всього народу України, бо поняття „в крові" – носить узагальнюючий характер. Як можна було таке вписати!? Тим більше, що ви, маю надію, розумієте: зростання антисемітизму в Україні в останні роки – справа маргіналів, на жаль – влади і не розуміючої суті проблеми – української еліти, яка, в більшості, шкода, мовчить. Але зовсім не голос „крові"!

Я дуже прошу вас в найближчому числі принести свої вибачення не тільки мені, авторові, але, головним чином, тим українцям, „в крові" у яких немає жодного антисемітизму. А таких в Україні, і поза її межами, слава Богу, більшість. Маю надію, те, що трапилося – лише помилка редакції, а не бажання розпалити інтерес до газети неприпустимими для цивілізованої журналістики засобами. Ви поставили мене і себе – особливо, в надзвичайне дурне становище, я не міг собі цього уявити в вашій газеті.

Олександер Бураковський

Поданий вище лист був надрукований в газеті „Нью-Джерзі" від 9 червня. Переклад з російської – редакції „Свободи". Редактор газети „Нью-Джерзі" Анатолій Ґіршґорін, хоч і не вибачився, визнав, що він суттєво змінив кінцівку статті О. Бураковського, викресливши з неї декілька абзаців і додаючи замість викресленого тексту власну думку – цілком протилежну думці О. Бураковського.

від М. Горбаля ...

Російськомовна реклямна газета „Нью-Джерзі" уже в чотирьох (*п'ятьох* – **Ред.**) числах друкує серію статтей Олександра Бураковського на тему українсько-єврейських стосунків.

Якщо в перших публікаціях ще значиться: „В той же час є абсолютно безпідставно стверджувати, що українці наскрізь просякнуті антисемітизмом", то четверта стаття закінчується таким висновком: „... Український антисемітизм уже, очевидно, нічим не витравити – він у крові. А це означає, що майбутнього в цій країні для євреїв немає" (*дивіться поданий вище лист-протест О. Бураковського* – **Ред.**).

Моя теперішня візита до Америки не передбачала ніяких громадсько-політичних жестів у цій країні – приїхав з іншою метою, але названі вище публікації таки змусили взятися за перо. Я щойно з України і добре знаю суспільні настрої в ній; вважаю добір і висвітлення матеріялів О. Бураковського на тему українсько-єврейських взаємин упереджено тенденційними, що певною мірою принижують мене як громадянина України і українця.

Щоправда, автор попереджає про свою упередженість: „Я, наприклад, – пише О. Бураковський, – не можу стояти осторонь, оскільки почуваюся євреєм не лише „за пашпортом", а й усією свідомістю своєю, вихованням і світосприйняттям. Ба більше, не хочу і не можу бути ніким іншим – ні українцем, ні росіянином... І завжди (може, це далеко не всім до вподоби) дивлюся на все зі своєї єврейської „колокольні".

Мені це якраз імпонує, що автор хоче бути самим собою; турбує інше,– що він виключає будь-яке право дивитися мені на ті самі речі і події зі своєї української „дзвіниці".

Ось він пише: „Щойно минуло 60 років після закінчення Другої світової війни, а Европа (в тому числі й Україна) знову стає ареною цинічної політичної боротьби, що дуже нагадує 1933". Маєте на увазі, очевидно, прихід до влади в Німеччині націонал-соціялістів, що спричинило потім жахіття світової війни тощо. А з моєї „української дзвіниці" 1933 рік нагадує передусім про те, що цей рік забрав (не мільйон, не півтора) – сім з половиною мільйонів українців. Чи це не мало б теж жахати світ?

В іншому місці автор натякає, що в Україні навіть ставлять пам'ятники тим, хто вбивав євреїв. І хоч я, киянин, не можу згадати, що це за пам'ятники і де вони стоять, О. Бураковський зі своєї дзвіниці їх бачить. Я ж зі своєї дзвіниці бачу, що в Києві досі стоять пам'ятники Постишеву, Якіру та іншим більшовицьким вождям, особисто причетним до масового терору й голодомору, і що таких пам'ятників в Україні ще сотні в Донецькій, Луганській, Харківській, Запорізькій та ін. областях. А скільки пам'ятників надхненникові й організаторові терору Ленінові? З цього приводу не видно обурення автора згаданих статтей...

Гадаю, не завадило б прочитати книжку талановитої і чесної американської журналістки Енн Еплбом „Історія ГУЛАҐу", де вона однозначно ставить знак рівности між злочинами фашизму і більшовизму.

По мільйонах жертв цих злочинних режимів мав би бути один поминальний дзвін і одна дзвіниця. Але, на жаль, не так воно є...

У статтях О. Бураковського не видно жодного докору в бік московського тоталітаризму. Автор цитує лише тих дослідників, які мали б показати, що в Україні для євреїв умови нестерпніші, як у Росії. Наприклад: „До речі, з України емігрувало значно більше євреїв, ніж із Росії (з 1970 до 1977 рр.) із Росії виїхало 308 500 осіб, а з України – 420 000). (*У статті в газеті „Нью-Джерзі" подано роки: 1970 – 1997* – **Ред.**). Цікаво,– пише О. Бураковський, – що тільки 55% (євреїв) вважають Україну своєю батьківщиною (Росію – 78%)". Що, за автором статтей, мало б означати: Росія – цяця, Україна – б'яка? Але цього разу дитяча логіка явно підвела автора – він забув уточнити, що 1970 – 1977 рр. – роки найважчої стагнації совєтського тоталітарного режиму й розгулу КҐБ. У той час бути „отказніком", відмовитися від совєтського громадянства і подати заяву на виїзд, вимагало певної громадянської мужности, і це робить честь євреям України – тут сміливих виявилося більше, як у Росії. А щодо визнання батьківщини, то О. Бураковський забув уточнити, що тоді „батьківщина" була одна – Совєтський Союз. І що на Україні знайшлося менше таких, хто це імперське утворення хотів називати своєю батьківщиною, також робить честь українським євреям. Бураковський цих нюансів не зауважує, і це дає підстави думати, що на той час він був „іскреннє совєтскім гражданіном".

Педалюючи тему „поганої України", О. Бураковський вириває цитату в іншого історика: „... Адже євреїв, які жили в Україні 1000 років, майже не залишилось". Отака погана, мовляв, Україна.

Певна річ, в Україні, яка після століть колоніяльного гніту щойно починає підніматися з колін, яку, за Шевченком, "в огні, окраденую, збудять", і справді не все гаразд. І тут треба б усією громадою закасувати рукави та братися до роботи. І О. Бураковського ніхто не виганяв з неї, але в час економічної скрути (1994 р.) Америка видалася йому лакомішою. Виявляється, тут, в Америці, за невеликий гонорар і потоптатися по Україні можна в проросійських виданнях. Сказати щось проти Росії ще страшнувато – все-таки імперія! – а Україна стерпить. Як на мене, сумнівний то підзаробіток – лізти зі шкіри, аби обплюгавити країну і народ, серед якого ти вийшов у люди. Боюся, що це (шпетання України) стане тепер другим фахом Бураковського, де вже не буде ні Сталіна, ні Гітлера, а лише погані українці.

Відстежуючи всі українські видання, які порушують тему єврейства в Україні, О. Бураковський безоглядно зачисляє їх усі до розряду антисемітських. Наприклад, він пише: „Навіть елітарний журнал „Сучасність" не обминув нагоди сполоскати ноги у „єврейській річці". Спершу на сторінках цього видання почав учити євреїв, як жити, Л. Шульман, відомий астроном і колишній активіст НРУ, назвавши свій матеріял „Стандартна помилка соціяльно-політичної орієнтації євреїв" (№ 9, 2003). Він (*Л. Шульман* – **Ред.**) висуває повторюване тисячі разів звинувачення євреїв у прислужництві владі, в недружньому ставленні до українців, що, на його думку, й стало причиною всіх єврейських бід (самі, мовляв, винні). „Якщо зібралися емігрувати, – пише Л. Шульман, – не витрачайте часу на антиукраїнську діяльність. Їдьте. Якщо залишаєтесь жити в Україні, то мусите відмовитися від інтернаціоналізму і перейти на націоналістичну платформу. Упередженість українців щодо вас зароблена десятками попередніх ґенерацій євреїв. Змініть свою поведінку, станьте українськими патріотами".

О. Бураковський не лише не збирається стати українським патріотом, а дорікає Л. Шульманові за його український патріотизм і загалом трактує його статтю як антисемітську. Щоправда, він забув уточнити, що Л. Шульман – еврей.

Цей епізод найбільше вразив. За О. Бураковським виходить, що справжній еврей – це той, хто ненавидить Україну, а якщо українець такого євреа не поважає, то він – антисеміт.

Не хочу радити О. Бураковському, „члену Союза писателей СССР" (так значиться у довідках про автора перед кожною його статтею в газ. „Нью-Джерзі"), що йому писати і що досліджувати, але переконаний, що „к вопросу украинско-еврейских отношений", яким він так активно останнім часом переймається, було б корисніше дослідити, за що і яких євреїв в Україні не люблять, а яких і за що поважають і шанують.

Мені завжди були дорогими приятельські стосунки з Романом Корогодським, я глибоко шанував цю людину. Пишаюся товариськими взаєминами з поетом Мойсеєм Фішбейном і правозахисником Євгеном Захаровим. Завжди радий зустрічі з Леонідом Фінберґом, а тепер із винятковою шаною ставлюся і до Леоніда Шульмана, якого донедавна менше знав.

Із киянином Семеном Ґлузманом нас побратали совєтські концтабори, як і з десятком інших славних і відважних хлопців – євреїв, що тепер в Ізраїлі.

О. Бураковському цього не збагнути.

Російська імперська пропаґанда завжди воліла подавати Україну в непривабливому світлі. Особливо коли йшлося про визвольні процеси. Вона не лиш фізично знищувала нашу еліту (так сталося з Коновальцем, Петлюрою, Ребетом, Бандерою; москов-

(Закінчення на стор. 27)

ЖИТТЯ ГРОМАДИ

Новий Посол США в Україні зустрівся з Коаліцією за безпеку та демократію в Україні

Новий Посол США в Україні В. Тейлор під час зустрічі з Коаліцією за безпеку та демократію в Україні

ВАШІНҐТОН. – Коаліція за безпеку та демократію в Україні 6 червня зустрічалася з новим Послом США в Україні Вільямом Б. Тейлором для обговорення шляхів посилення партнерства США - Україна.

Президент Фундації „Україна - США" Надія МекКонел розпочала зустріч з огляду діяльности фундації , після чого Посол В. Тейлор виступив із вступними зауваженнями.

Посол Вільям Грін Мілер, співголова Коаліції за безпеку та демократію в Україні, та Марк Левін, виконавчий директор Національної ради з радянського єврейства, розповіли про заплановану працю коаліції. На зустрічі, де були присутні понад 30 представників організацій-членів та потенційних членів коаліції, обговорювались питання розвитку партнерства між Конґресом США та Верховною Радою України, підтримки інтеґрації України до Евроатлантичного співтовариства, підтримки ринкової реформи та демократичного розвитку в Україні, а також заохочення енерґетичної ефективности в Україні.

Коаліція за безпеку та демократію в Україні була створена для підтримки кроків з посилення взаємин між США та Україною. Під співголовуванням послів Стівена Пайфера та Вільяма Гріна Мілера, колишніх послів США в Україні, коаліція побудована на успіху Коаліції скасування поправки Джексона-Веніка.

До числа організацій-членів Коаліції за безпеку та демократію в Україні належать Фундація „Україна-США", Національна рада з радянського єврейства, компанія „Сіґма-Блейзер", УАКР, Українсько-американська екологічна асоціяція, фундація „Блейзер" та Українська федерація Америки. Коаліція має намір прилучитися до широкого кола питань. Серед найперших пріоритетів зазначено підтримку встановлення тісніших інституційних взаємин між Конґресом США та Верховною Радою України. Такий зв'язок допоможе взаємодії та взаєморозумінню між двома законодавчими органами. Коаліція також працюватиме у напрямку просування інтеґрації демократичної, ринково орієнтованої України до Евроатлантичного співтовариства.

Коаліція скасування поправки Джексона-Веніка, що була попередницею нової коаліції, сприяла усуненню України з положень поправки Джексона-Веніка та поширенню постійного нормального торговельного статусу на Україну. До березня 2006 року, коли Конґрес прийняв відповідний законодавчий акт про скасування поправки, Коаліція скасування поправки Джексона-Веніка надіслала факсом, електронною поштою та доставила близько тисячі листів до Конґресу, зустрілася з членами Конґресу та ключовими співробітниками апарату Конґресу, провела прес-конференцію на Капітолійському Пагорбі, написала численні статті до газет та мобілізувала велику кількість виборців по всій території Сполучених Штатів з метою того, щоб вони зв'язалися зі своїми представниками в Конґресі. Коаліція скасування поправки Джексона-Веніка представляла понад 250 комерційних та українсько-американських, єврейсько-американських та інших неурядових організацій.

Коаліція за безпеку та демократію в Україні очікує подальших дій для посилення двостороннього партнерства між США та Україною. Для набуття членства у Коаліції за безпеку та демократію в Україні звертайтеся до Марти Мацелюх за електронною адресою: martam@usukraine.org або за телефоном (202) 223-2228. Разом ми зможемо допомогти Україні здійснити демократичні обіцянки Помаранчевої революції та просунутися вперед на шляху до Евроатлантичної інтеґрації.

Марта Марцелюх

Вшануймо 80-ліття Василя Герасименка!

Наближається 80-ліття з дня народження видатного бандуриста, майстра-конструктора, педагога, заслуженого діяча мистецтв України, професора Василя Герасименка.

Звертаємось до учнів, випускників, друзів та шанувальників бандурного мистецтва, до всіх, хто має бажання взяти участь у створенні та виданні книги на пошану великого вчителя.

Спогади, статті на тему „Внесок В. Я. Герасименка у розвиток бандурного мистецтва сучасности" (або за вибором авторів) та інші матеріяли, а також ваш добровільний внесок на видання книги просимо надсилати до 1 липня 2006 року на адреси: в США – Ola H. Oliynyk, 5253 Glancy Drive, Carmichael, CA 95608-5458. Тел./факс:(916) 482-4706; в Україні – Оксана Герасименко, вул. Дорошенка, д. 23, кв. 25, Львів 79000 Ukraine.

Оля Олійник

Допомога ФДРД Чернівецькому пологовому будинку

ЧЕРНІВЦІ. – 23 травня цього року у Чернівецькому пологовому будинку № 2 відбулося передання нового діягностичного обладнання, закупленого за фінансової підтримки від компанії UMC – провідника мобільних комунікацій в Україні, яке допоможе виходжувати недоношених дітей і надасть можливість обстежувати і проводити лікування жінок, які мають ускладнення під час вагітности і пологів. Сучасне діягностичне обладнання було куплене і встановлене Фондом Допомоги та Розвитку „Дітям Чорнобиля“ (ФДРДЧ) за кошти, зібрані компанією UMC під час благодійної SMS – акції „Нас 10 мільйонів“, що відбулася влітку 2005 року.

Головний лікар Чернівецького пологового будинку Альберт Куріцин від імені медичного персоналу лікарні висловив щиру подяку компанії UMC і Фонду Допомоги та Розвитку „Дітям Чорнобиля“ за якісне обладнання, за допомогою якого вдасться врятувати сотні новонароджених. Розташоване у Південно-Західній частині України, біля підніжжя Карпатських гір, це мальовниче історичне містечко зазнало значного забруднення навколишнього середовища. У 80-ті роки багато дітей цього регіону з невідомих причин втрачало волосся, і хоча не було доведено, що ця хвороба якимось чином пов'язана з забрудненням навколишнього середовища, лікарі не приховують занепокоєння з приводу здоров'я дітей, особливо якщо брати до уваги показники дитячої смертности. Новообраний голова міста Микола Федорук нещодавно відвідав Чернівецький пологовий будинок № 2 і був вражений сучасним обладнанням, встановленим Фондом. Він запропонував надати додаткові 100 000 дрларів США від міської адміністарції на закупівлю подібного обладнання. Під час пресової конференції 23 травня керівник обласного управління охорони здоров'я д-р Валентина Тарасюк звернулася до підприємців з закликом підтримати акцію компанії UMC і Фонду Допомоги та Розвитку „Дітям Чорнобиля“ заради врятування дітей.

Компанія UMC надала грант Фонду Допомоги та Розвитку „Дітям Чорнобиля“ після проведення телемаратону влітку минулого року, де завдяки абонентським внескам вдалося зібрати більш ніж 133 000 долярів. UMC подвоїла цю суму і надала додаткові 150,000 долярів на впровадження медичних програм у дитячих лікарнях в Ужгороді та Херсоні.

По завершенню пресової конференції Доктор Куріцин супроводив журналістів і представників компанії UMC до відділень пологового будинку і показав, як працює щойно встановлене обладнання, а також неонатологічне обладнання, подароване лікарні родиною Андріюків з Конектикату. Пані Андріюк займала посаду Віце-президента ФДРДЧ з 1990 року до 2002 року. На честь свого чоловіка, який походив з Чернівецької области, пані Андріюк та її сини Олександр, Андрій та Марко профінансували та встановили сучасний дихальний апарат та інкубатор для новонароджених як знак зародження партнерства між Фондом і пологовим будинком. ФДРДЧ також намагається допомогти купувати нове обладнання для Чернівецької міської дитячої лікарні за фінансовою підтримкою представництва Фонду у штаті Мейн під керівництвом д-ра Богдана Слабого.

„Нам дуже приємно, що за пдтримки компанії UMC ми змогли надати допомогу у вигляді сучасного неонатологічного та діягностичного обладнання до цього пологового будинку, – говорить виконавчий директор Фонду О. Кузьма. – Ми маємо плідно співпрацювати з медичним персоналом лікарні, щоб досягти максимальних позитивних результатів і надати якомога більше допомоги завдяки новому обладнанню“.

Для підтримки медичних програм ФДРДЧ у Чернівцях або інших містах, благодійні внески до ФДРДЧ можна вислати на адресу, CCRF 272 Old Short Hills Road, Short Hills, New Jersey 07078.

ФДРДЧ

Д-р Наталя Свістун показує журналістам, як працює ультразвукова система „Fukuda“, яка дає можливість робити якісне обстеження у Чернівецькому пологовому будинку No. 2.

Ветерани відзначили День пам'яті

Ветерани біля пам'ятника УАВ

ІРВІНҐТОН, Н. Дж. – Вже стало традицією, що 6-та станиця Українсько-американських ветеранів (УАВ) на День пам'яті проводить церемонію біля пам'ятника на цвинтарі „Голівуд" в Юніон, Н. Дж. 28 травня, об 11 год. ранку, зібралися 12 ветеранів переважно Другої світової війни – Федірко, Павлов, Яцусь, Саміла, Ничай, Панько, Шлосер, Долан, Нечесний, Боднар, Кімак і Марчишин. Прибули жінки, вдови, діти і внуки ветеранів.

Капелян Володимир Боднар зачитав спеціяльну молитву за померлих членів 6-ої станиці, а Данило Марчишин виголосив всі імена ветеранів, які є вирізьблені на пам'ятнику.

Ендру Литвин вдаряв у дзвінок за кожним прочитаним іменем. Денис Шлосер заграв похоронну пісню „Ніч вже йде" на трубі. На кінець всі присутні заспівали „Боже, благослови Америку". Свято закінчили прийняттям у Народнім домі.

Божена Ольшанівська

До 65-ліття події 30 червня 1941 року

З заяви Світового Конґресу Українців

...Цього року ми відзначаємо 65-ту річницю з часу проголошення у Львові 30 червня 1941 року Акту незалежности України. Цей недвозначний чин Організації Українських Націоналістів засвідчив зрілість нації. Незважаючи на те що сама деклярація була видана у Львові, в Західній Україні, у ній підкреслювалось, що столицею України є Київ і незалежність буде проголошена одразу ж після звільнення Києва від радянських окупантів.

Хоча новообраний уряд та сама незалежна держава без військової підтримки проіснували недовго, вагомості цій події дали наслідки. Спочатку – довга та тяжка боротьба з німецькими окупантами за утвердження незалежности, а потім, протягом тривалого періоду, - з совєтськими гнобителями. Боротьба Української Повстанської Армії, зформованої ОУН у 1942 році для захисту української держави, тривала аж до 1950-их років. Крім того, члени ОУН, кинуті в тюрми та гулаги, були ініціяторами повстань та надихали на дисидентський рух, який привів Україну до незалежности пізніше, у 1991 році, - через п'ятдесят років.

Питання важливості дій ОУН-УПА та подій 30 червня 1941 року може дискутуватись та аналізуватись. Проте, можливо, якби не сталося цієї події, сучасна Україна могла б уподібнитись до сьогоднішньої Білорусі. 26 березня 2006 року в Україні відбулися вибори. У Білорусі - на тиждень раніше. Навіть враховуючи невизначність в Україні в результаті виборів (демократія часто викликає замішання), ці дві події надзвично яскраво відмінні. Ми вважаємо, що ОУН-УПА та події 30 червня 1941 року тісно з цим пов'язані.

За Світовий Конґрес Українців:

Аскольд С. Лозинський,
президент,
Віктор Педенко,
генеральний секретар

Українська Євангельська церква

закликає:

Вивчайте Біблію, живіть за Словом Божим

На пожертви нашої громади щотижня на цьому місці ми стисло розповідаємо про кожну з 66 книг Біблії.

На час літнього відпочинку, до вересня, наша громада призупиняє ознайомлення читачів „Свободи" з Святим Письмом, але перед цією перервою ми подаємо дві добірки порад щодо християнського життя – за Посланнями апостола Павла.

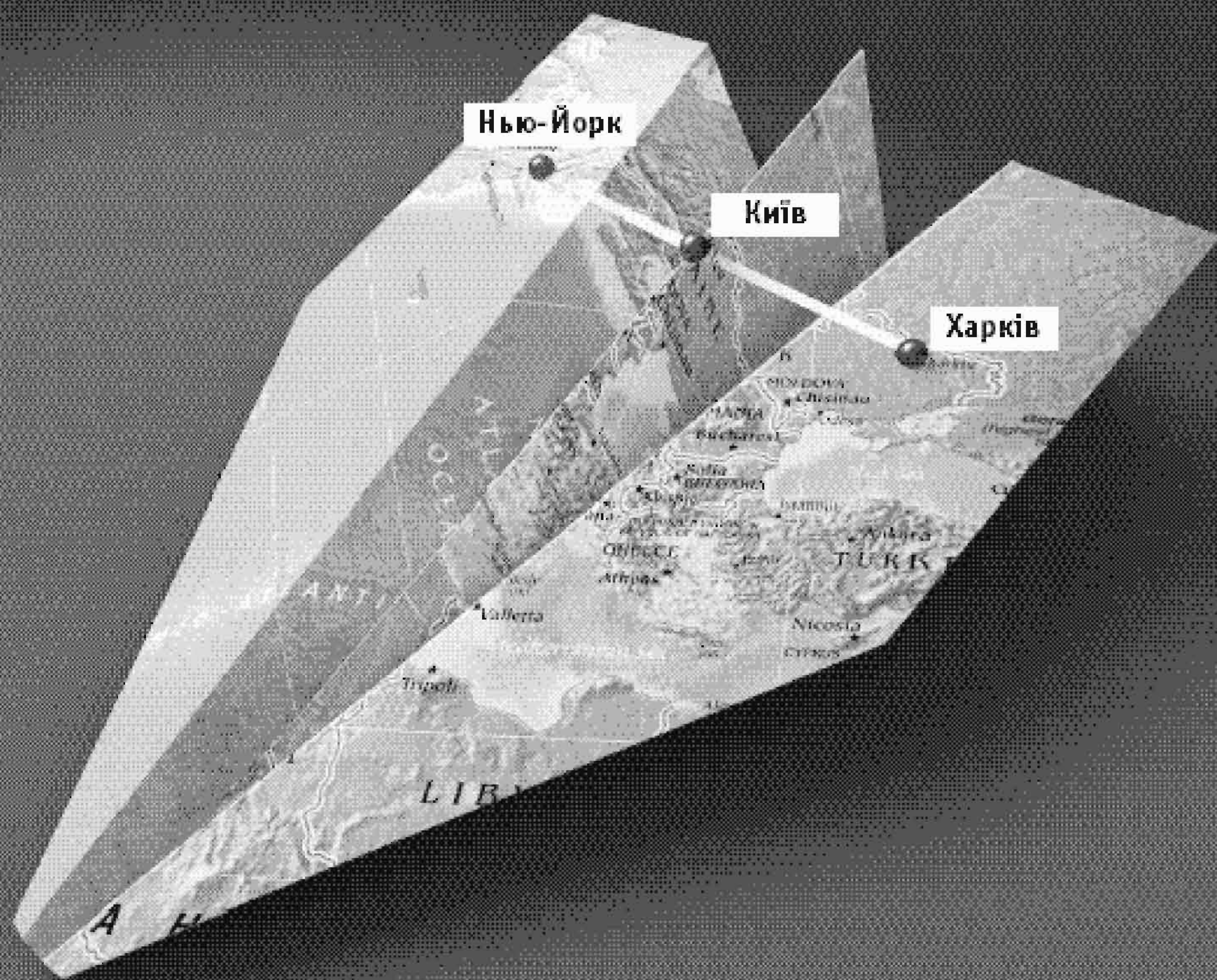
11. Про подружнє життя (1 Кор. 7: 3-5, 10; 13:4-7)

Нехай віддає чоловік своїй дружині потрібну любов, так же само й чоловікові дружина. Не ухиляйтеся одне від одного, хібащо дочасно за згодою, щоб бути в пості та молитві, та й сходьтеся знову докупи, що вас сатана не спокушував вашим нестриманням. А тим, що побралися, наказую не я, а Господь: нехай не розлучається дружина з своїм чоловіком! Любов довготерпить, любов милосердствує, не заздрить, любов не величається, не надимається, не поводиться нечемно, не шукає тільки свого, не рветься до гніву, не радіє з неправдою, але тішиться правдою, усе зносить, вірить в усе, сподівається всього, все терпить!

Запрошуємо Вас до Української Євангельської церкви в місті Юніоні, Н. Дж. У нашій церкві проводяться Божі служби щонеділі - о 10:30 ранку і о 6-ій вечора, а також щосереди - о 7-ій годині вечора. Кожної неділі, о 9:30, діють школи з вивчення Біблії - для дорослих і дітей. Щосереди, о 5-ій вечора, проводиться роздавання харчів для потребуючих. Наша адреса: 2200 Stanley Terrace, Union, NJ 07083. На цю адресу можна надсилати запитання з приводу прочитаних переказів Біблії. Телефон: (908) 686-8171. Електронна пошта: ueag@verizon.net

Пастор Володимир Цебуля
Тел. (908) 591-0800.

Нью-Йорк
Київ
Харків

У Дітройті промовляв про Чорнобиль конґресмен Сендер Левін

В ч. 24 „Свободи“ було вміщено інформаційне повідомлення Ніни Васильkевич з Дітройту про відзначення місцевою громадою 20-ліття Чорнобильської катастрофи. На цій зустрічі головним доповідем був д–р Дейвид Марпелс з Університету Альберти в Канаді, промовляв також конґресмен Сендер Левін. До редакції надійшли фотографії обох промовців, але через певні непорозуміння з підписами було подано фотографію конґресмена Сендера Левіна (фото вгорі), а в підписі вказано д-ра Д. Марпелса. Перепрошуємо!

Засідання управи Могилянського академічного товариства

ПРІНСТОН, Н. Дж. – Могилянське академічне товариство (МАТ) утворилось в 1990 році. В 1988 році д-ра Вячеслава Брюховецького, тепер – президента Національного університету „Києво-Могилянська академія“, було запрошено, за старанням проф. Івана Фізера, прочитати спецкурс з української літератури в Ратґерському університеті. В Нью-Бранзвіку д-р В. Брюховецький почав пильно вивчати адміністративну та академічну структуру цього престижного університету і вирішив зайнятись відродженням Києво-Могилянської академії, створити університет західнього типу.

Проф. І. Фізер та його дружина Маруся створили організацію „Приятелі університету „Києво-Могилянська академія“, яка, під патронатом Фундації ім. Ольжича, очолюваної Михайлом Герецем, розпочала збирання пожертв. До „Приятелів“ долучились д-р Лариса Онишкевич та Роман Городиський.

Відгук української діяспори на їхній заклик був подиву гідним. Впродовж трьох років „Приятелі“ зібрали, як на той час, чималі фонди. В 1994 році товариство змінило назву на „Могилянське академічне товариство“. До його управи увійшли Всеволод Онишкевич (президент), Лариса Онишкевич, Лідія Цайнінгер, Іван Фізер, Марія Фізер, Володимир Бандера, Володимир Стойко, Юрій Фаріон. В скорому часі МАТ отримало право на звільнення від федеральних податків. В 1998 році, в зв'язку з тривалим перебуванням президента МАТ в Европі, проф. І. Фізер перебрав його обов'язки. До управи МАТ було залучено Івана Даниленка, як виконавчого директора, Богдана та Наталію Коваль, Ярослава Дужого та Ігоря Вислоцького. У 2002 році І. Вислоцький створив в Чикаґо „Києво-Могилянську Фундацію Америки“.

3 червня ц. р. в Прінстоні відбулося підсумкове засідання управи МАТ. Скарбник Лідія Цайнінгер представила підсумок пожертв за весь період існування МАТ. За її підрахунком, МАТ зібрало 2,759,073 дол. Всі члени управи працювали виключно на громадських умовах.

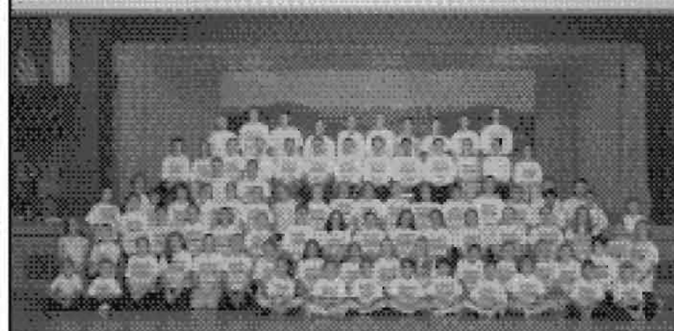
Годилося б згадати всіх людей доброї волі, які внесли свої пожертви на відродження української історичної „Alma Mater“. Це, однак, був би надто довгий список, і тому згадаємо тільки тих донорів, які внесли до фонду МАТ пожертви понад 2,000 дол. Це Надія Анімоф, Остап і Урсуля Балабан, Володимир Безсонів, Богдан Головід, Роксоляна Горбова, Ірена Гриневич, Марія Городецька, Яків і Валентина Гурські, ЗУАДК, Іван і Наталка Даниленки, Пилип Демус, Ярослав Дужий, Степан Дудяк, Павло Джуль, Іван Заковоротний, Мирослава Іванців, Іван Кіндрат, Богдан і Наталія Ковалі, Ада Кулик, Дарія Кузик, Юрій Кузів, Михало Лукавський, Левко і Галина Майстренки,Ярослав Мігайчук, Гері Малиновський, Микола і Діонізія Ненадкевичі, Лідія Одежинська, Любомир і Лариса Онишкевичі, Релігійний і культурний центр Св. Андрія в Норт Порті, Фльорида, Володимир Петришин, Андрій Пащук, Ніна Синявська, Богдан Сосницький, Михайло Семенець, Український Народний Союз, УН-Союз в місті Лорейн, Огайо, Богдан Футей, Іван і Маруся Фізери, Богдан Цилевич.

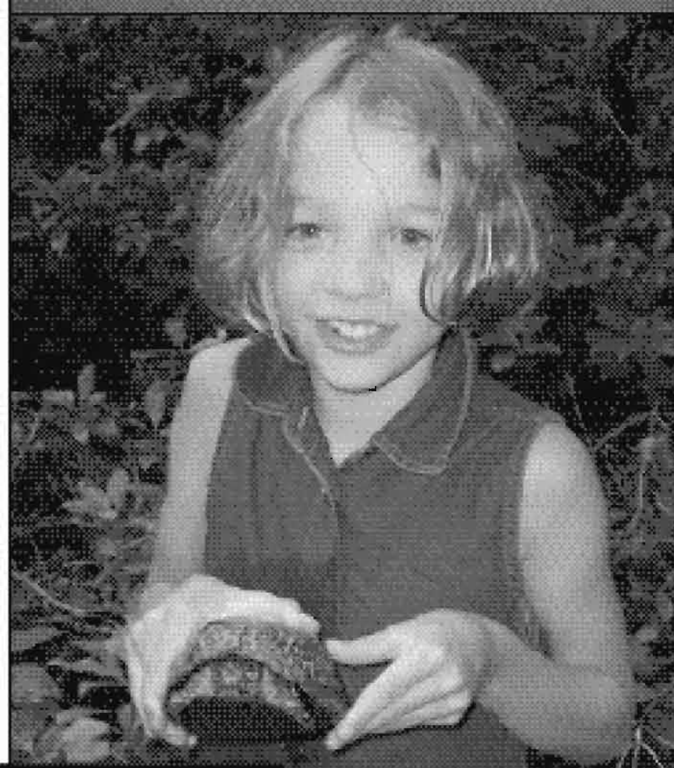
Управа МАТ сердечно дякує всім донорам, які у доленосний час становлення української держави зрозуміли історичну, політичну та академічну вагомість відродження Києво-Могилянської академії.

Могилянське академічне товариство звертається до всіх колишніх донорів і до всіх сучасних українських патріотів з закликом: будьте щедрими і вносьте ваші пожертви на такі адреси: „Mohyla Academic Society“, c/o John Fizer, 26 Bedford Rd., Somerset, NJ 08873 та „Mohyla Academic Society“, c/o Ivan Danylenko, 121 Harvard Ave., Somerdale, N.J. 08083

І. Ф.

Soyuzivka
for all seasons

TENNIS CAMP
AGES 10-18

Kick off the summer with 2 weeks of intensive tennis instruction and competitive play directed by George Sawchak. Room, Board, 24 Hour Supervision, expert lessons and a life time of memories are included!

June 25– July 7, 2006
$540- UNA Members, $590- Non UNA Members + $130 Instructors Fee/Per Student

EXPLORATION DAY CAMP
AGES 7-10

A day camp for boys and girls ages 7-10, with daily supervised day fun in the outdoors!

Session #1: June 26– June 30, 2006
Session #2: July 3– July 7, 2006
$100.00 Per Week/Per Child OR $25.00 Per Day/Per Child

DISCOVERY CAMP
AGES 8-15

Calling all nature lovers for this sleepover program filled with outdoor crafts, hiking, swimming, scuba, organized sports & games, bonfires, song and much more. Older kids will participate in overnight campouts with focus on wilderness survival skills. Room, Board, 24 Hour Supervision, and a life time of memories are included!

Session #1: July 9– July 15, 2006
Session #2: July 16– July 22, 2006
$400– UNA Members, $450– Non UNA Members

CHILDREN'S UKRAINIAN HERITAGE DAY CAMP
AGES 4-7

Formerly known as Chemney Camp, this day camp exposes kids to their Ukrainian heritage through daily activities such as dance, song, crafts and games, ending w/a performance.

Summer Camps 2006

Price includes tee-shirt and daily lunch.

Session #1: July 16– July 21, 2006
Session #2: July 23– July 28, 2006
$150 Per Camper, $190 Per Camper If Not Overnight Guest

SCUBA DIVING COURSE
AGES 12-ADULTS

This one week course will complete your academic, confined water and open water requirements for PADI open water certification. Classes are given by George Hanushevsky, scuba-diver instructor. Space is limited so sign up now!

July 16– July 22, 2006
$400 for Course ***($120 Deposit Required)***

UKRAINIAN "SITCH" SPORTS CAMP
NEW!
AGES 6-18

This is the 37th Annual Ukrainian "SITCH" Sports Camp that will take place here at Soyuzivka for the 1st time. Run by the Ukrainian Sitch Sports School, this camp will focus on soccer and tennis and is perfect for any sports enthusiast. Registration for this camp is done directly by contacting Marika Bokalo at 908/851-0617.

Session #1: July 23– July 29, 2006
Session #2: July 30– August 5, 2006
$340 Per Camper, $145 for Day Campers

GOLF DAY CAMP and BEACH VOLLEYBALL DAY CAMP
NEW!
AGES 8-ADULTS

Instructional golf sessions w/golf instructors, between 8-11am & evening beach volleyball w/professional instruction by All American Volleyball Player between 6:30-8:30 pm. Session #2 SITCH campers may participate– call for details.

July 31– August 4, 2006
GOLF-$35 Per Camper/Per Day &VOLLEYBALL-$20 Per Camper/Per Day

TRADITIONAL UKRAINIAN FOLK DANCE CAMP
AGES 8-16

Directed by Ania Bohachevsky-Lonkevych (daughter of Roma Pryma Bohachevsky). This sleepover camp has been a Soyuzivka favorite for over 25 years, offering expert instruction for beginning, intermediate and advanced dancers. Attendance is limited to 60 students. The camps end with a grand recital which is always a summer highlight!

Session #1: July 23– August 5, 2006 ***(NEW ADDED WEEK)***
Session #2: August 6– August 19, 2006
$610- UNA Members, $660- Non UNA Members + $300 Instructors Fee Per Student

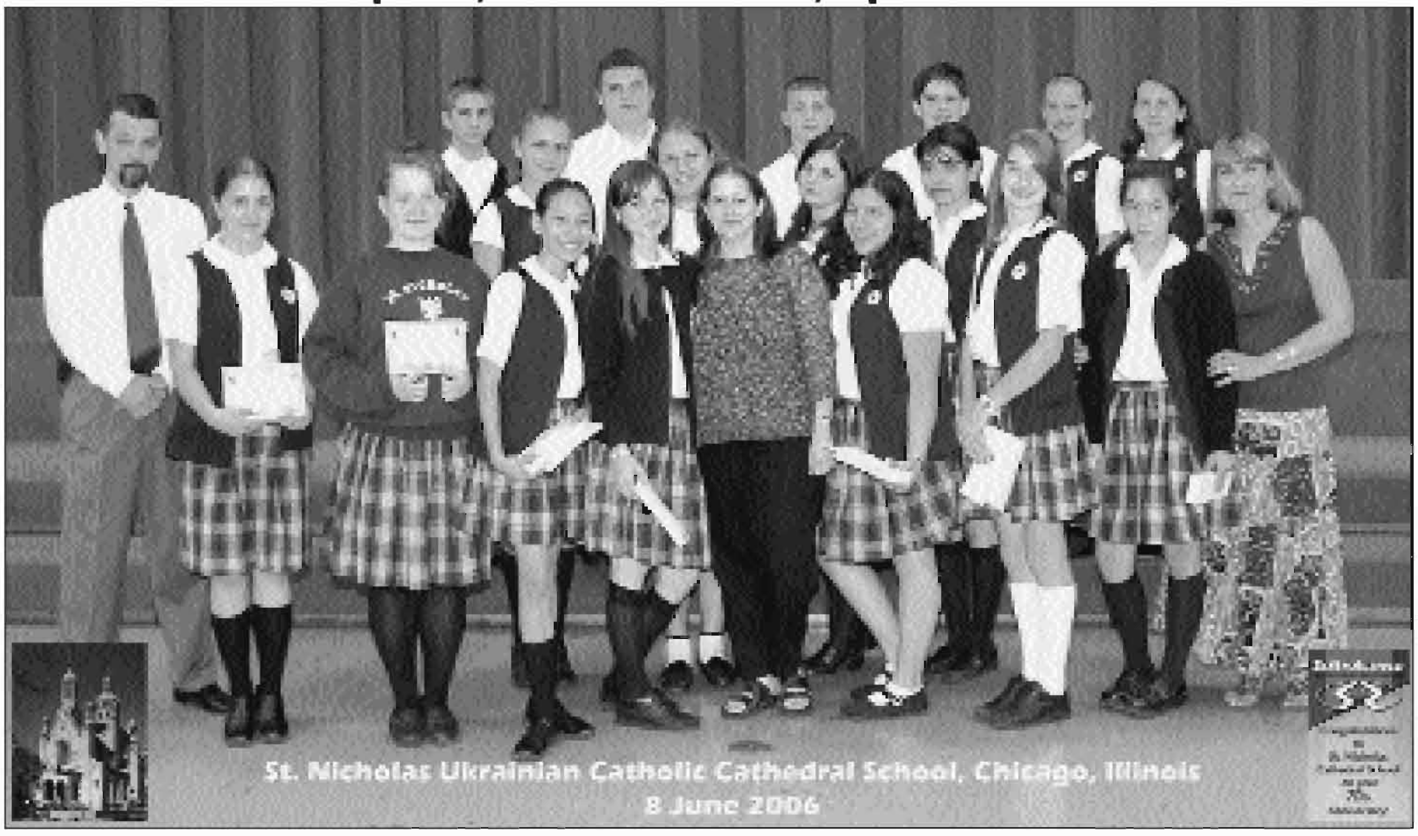
$75 Deposit Required to Register Child into most Camps.
For more information & for camp applications call: (845) 626-5641
or check out our website at: www.Soyuzivka.com

PO Box 529, Kerhonkson, NY 12446 • (845) 626-5641 • (845) 626-4638 • www.Soyuzivka.com

Закінчення навчального року в Школах українознавства

ПАСЕЙК, Н. Дж. – В Школі українознавства 10 червня українська громада влаштувала свято останнього дзвоника. О 9-ій год. ранку святково одягнені вчителі, учні та батьки прийшли до церкви св. Миколая, де о. Ігор провів урочистий Молебень, присвячений закінченню навчального року. Після цього учні розійшлись до кляс, де вчителі підвели підсумки навчання за рік, роздали посвідчення про успішність, провели останні приготування до художнього виступу.

Свято почалось в шкільній залі, де зібралися батьки і гості. З результатами роботи школи за рік всі присутні могли дізнатися, ознайомившись з підготовленим „Вісником школи". Свято відкрив директор школи В. Кривоніс. З успішним закінченням навчального року колектив школи поздоровили о. Ігор, о. Віталій, голова батьківського комітету В. Табака, колишня багатолітня президент УНСоюзу У. Дячук. Директор в своєму виступі коротко проінформував присутніх про роботу школи за рік. В цьому навчальному році в школі працювали 14 вчителів, навчалось 115 дітей. Протягом року успішно працювало передшкілля, де дітей до першої кляси готували Н. Блаватська та М. Вовк.

ЧИКАҐО. На святкування закінчення Катедральної школи св. о. Миколая завітало багато друзів та гостей. Не оминули цієї події і представники Українсько-американської федеральної кредитової спілки „Самопоміч", котрі разом з віце-президентом фінансової установи Юрієм Бозьом прийшли на свято. Випускники назавжди прощалися зі школою та вчителями, котрі навчили їх любити рідну мову і культуру, поважати людські цінності та прагнути до прекрасного. На фото: випускники Катедральної школи св. о. Миколая

Володимир Павелчак

В цьому році школу закінчили сім одинадцятикласників, п'ять з них – Леся Атаманчук, Таня Джейкенс, Юстин Пиз, Юля Семенович і Данило Шпигульський – склали кінцеві іспити і одержали дипломи, М. Блаженко та Х. Гира одержали свідоцтва. Чимало зусиль для їх підготування доклали вчителі Г. Шкірпан, Ю. Яцикевич. Від імені вчителів школи директор подякував всім випускникам за їхню наполегливість і працю, подякував також батькам, які виховали в своїх дітей любов до української мови, її історії і культури. Українська громада одержала гідне поповнення.

Завдяки наполегливій праці вчителів Н. Біляковської, І. Стеценко, Г. Івоняк, В. Кривоніс, Г. Когут, Г. Жукевич, Г. Семеняк, Н. Найди учні засвоїли програмний матеріял. Про це свідчать контрольні диктанти і читання, проведені в кінці навчального року. Про це свідчить і нагородження великої

(Закінчення на стор. 20)

ЧИКАҐО. – Випускники Школи українознавства товариства „Рідна школа" 10 червня урочисто відсвяткували випускний вечір. Юнки і юнаки під звуки „Козацького маршу" Адамцевича входили до великої залі Українського культурного осередку. Стоячи, оплесками і спалахами відеоапаратури їх вітали батьки, представники колективу школи і почесні гості. Цього дня 16 молодих американців українського походження отримали дипломи про закінчення 10-ої кляси школи українознавства Товариства освіти „Рідна школа". За традицією всі юнаки були у вишиваних сорочках, а дівчата – у білих сукнях, прикрашених вишивкою. Випускники, підтримані всіма присутніми, заспівали латиною гимн студентів, тоді українською мовою – гимн України.

Провадила випускний вечір Марта Козицька, голова управи Товариства „Рідна школа". Першою напутнє слово мала директор школи Надія-Людмила Хойнацька. Привітала випускників від Товариства „Рідна школа" Марта Козицька, а від учнів слово подяки виголосили Оріяна Павлик та Тамара Козицька. Ще одна чудова традиція – передання свічок знань із напутнім словом тим учням, що будуть випускниками наступного року. Виступили Христина Дзюк від Батьківського комітету, Ліда Возна, опікун кляси Неля Вареницл, консул Укаріни Олег Шевченко, о. Ярослав Мендюк, один з директорів кредитівки „Самопоміч" Роман Яцківський, який передав в дар „Рідній школі" від „Самопомочі" 5000 долярів і подарунковий сертифікат кожному випускникові на 50 долярів. Вчителі отримали квіти і дарунки від учнів і їх батьків.

Приємний спогад залишив відеофільм „Черемош" опікунки випускної кляси Нелі Вареници. За її ініціятивою кожен з учнів приніс декілька іграшок і склав їх до великої скриньки, додаючи усно теплі новорічні і Різдвяні вітання для дітей в Україні. Н. Вареницл особисто допильнувала вручення цих даруночків дітям в місті Шумську на Тернопільщині в часі своєї поїздки в Україну. Приємно було дивитися також прозірки про випускників, де вони почергово виникали на екрані малюками і крок за кроком „доростали" до нинішніх вже дорослих молодих українців. Залунали звуки „Київського вальсу" у виконанні гурту „Зорепад", і дівчата запросили до першого танцю своїх татусів, а хлопці – мамусь. Оскільки більшість учнів кляси належать до „Громовиці", а в балетній школі вчить шкільна „мама" Ляля Козицька, то на забаві було багато друзів випускників, які втішили вчителів, батьків, дідусів і численну родину майстерно виконаними українськими танцями. Забава тривала довго, настрій панував родинний, спогади залишаться світлі.

На фото зліва: опікун кляси Неля Вареницл і директор Надія-Л. Хойнацька; праворуч: випускники школи українознавства

Віра Журавська

„ДІРЕКТВ" (DIREC-TV) пропонує цілодобові програми українського телеканалу в США

Зліва: зірки Українського телебачення Анна Безулюк, Анатолій Ярема і старший управитель Стефан Рок.

НЮ-ЙОРК. – „DIREC-TV" і Міжнародна студія „1+1", міжнародна версія українського телеканалу „1+1", 5 червня святкували відкриття першого українського телеканалу прямого доступу – Міжнародна студія „1+1". Зірки українського телебачення, провідники українсько-американської громади, засоби масової інформації і представники Українських Церков зібралися в нюйоркському Українському Інституті Америки на пресову конференцію та окреме гостювання з приводу події, на котру довго очікувала українська громада в США.

„У час такої історичної події для України, Міжнародна студія „1+1" буде важливим джерелом інформації для понад 800,000 українців, в США, та допоможе їм мати зв'язок з країною їхнього походження", – сказав Стефан Рок, старший керівник торгівлі Міжнародного телебачення прямого доступу (DIREC-TV International).

Міжнародна студія „1+1" пропонує популярні програми, включно з „Іду на ви" – розмовної програми, спрямованої на вразливі питання новітньо-модерної доби в Україні; „Смачна країна", куховарську програму Олександра Пономарьова; програму найновіших вісток про Україну та зі світу; а також повідомлення найкращих спортових кореспондентів в країні від понеділка до п'ятниці про найновіші спортові події.

Міжнародна студія „1+1" є міжнародним українськомовним телеканалом, провідним у виготовленні українських оригінальних програм, а також одним з найпопулярніших телеканалів для українських глядачів. Телеканал, який є доступним на каналі Телебачення прямого доступу (DIREC-TV) 2148 з місячною оплатою 14.99 дол., пропонує найновіші вістки з України, розвагові та політичні програми для українців, які проживають у США, як і для тих, що зацікавлені культурою України.

За докладнішими інформаціями телефонуйте до Аліси на ч. 212-964-0030, дод.: 121.

Пам'ятник Голодоморові на Черкащині

ВОДЯНИКИ, Україна. – Пам'ятник жертвам Голодомору урочисто відкрито 7 червня в селі Водяники Звенигородського району на Черкащині. У цьому селі в 1932-33 роках померли з голоду 314 мешканців, в районі – 16 тисяч осіб, а на терені области – понад сто тисяч. Ці дані подів на вічу біля пам'ятника черкаський губернатор Олександер Черевко, який застеріг, що насправді число жертв було більшим.

Понад 35 тисяч мешканців области були розстріляні в роки сталінських репресій. На відкритті пам'ятника була присутня делегація з Сванетії в Грузії.

Андрій Лубенський

ПРЕСОВИЙ ФОНД „СВОБОДИ", травень 2006 р.

100 дол.	Марта Перейма	Арлінгтон, Ва.
75	Іван і Олена Норин	Норт Роялтон, Огайо
55	Ігор Бенько	Едінборо, Па.
	Олександер Кривий	Лорейн, Огайо
	Богдан Оджинський	Філядельфія, Па.
	Орест Попович	Гавел, Н.Дж.
	Володимир Бронський	Ґрін Лаун, Н.Й.
50	Василь Болонка	Бутлер, Па.
	Стефанія Барановська	Кергонксон, Н.Й.
	Дора і Зенон Кріслаті	Клівленд, Огайо
	Ігор Кухарчишин	Едмонтон, Ал. Канада
45	Ірина і Павло Джулі	Ґросе Пт. Шор, Миш.
	Степан Федонко	Ворен, Миш.
	Василь Серант	Асторія, Н.Й.
40	Анатолій Романюк	Оттава, Онт. Канада
35	Богдан Оджинський	Філядельфія, Па.
30	Ірина і Павло Джулі	Ґросе, Пт. Шор, Миш.
	Степан Костик	Найек, Н.Й.
	Василь Серант	Асторія, Н.Й.
25	Микола Чубенко	Роял Ок, Миш.
	Богдан Таргаї	Гавел, Н.Дж.
	Володимир Гриців	Прескана, Н.Й.
	Лідія і Богдан Кравчуки	Клифтон, Н.Дж.
	Ігор Курилів	Вестон, Он. Канада
	Володимир Петришин	Кренфорд, Н.Дж.
	Володимир Скрипка	Гейнсвил, Джорд.
	Неонілля Сохан	Морістаун, Н.Дж.
	Володимир Борисевич-Бойд	Лейк Сузі, Фла.
	Мілляс Лебедович	Савана, Джордж.
	Л. Лащина	Ізлінгтон, Он. Канада
20	Василь Федин	Чардон, Огайо
	А. Фогей-Топі	Торонто, Онт. Канада
	Олена Головчак	Філядельфія, Па.
	Марта Коланко	Плейн Сіті, Огайо
	Іван Кужилевський	Філядельфія, Па.
	Катерина Малиник	Ню Гартфорд, Н.Й.
	Роза Білорус-Крилко	Юніон, Н.Дж.
	Михайло Бориновський	Лос Анджелес, Каліф.
	Григорій Кульчук	Бруклин Гтс. Огайо
	Марія Кульчицька	Абботсфорд, Б.К. Канада
	Тарас Новосільський	Девон, Па.
	Роман Стасів	Конгерс, Н.Й.
	Володимир Трембіцький	Бруклин, Н.Й.
15	Лідія і Богдан Гайдучки	Ист Оріндж, Н.Дж.
	Григорій Гнилиця	Менсфілд Тп. Н.Дж.
10 дол.	Наталія Іванів	Чікаго, Іл.
	Святослав Коцюбала	Кротон он Гадсон, Н.Й.
	Мирон Кулина	Венис, Фла.
	Олена Ляшенко	Сан Матео, Каліф.
	Сидір-Михайло Тиміх	Піттсбург, Па.
	Григор Базар	Сиракюз, Н.Й.
	Іван Борис	Кергонксон, Н.Й.
	Тарас Бурій	Парма, Огайо
	Ярослав Чипак	Вейн, Н.Дж.
	Анатолій Дорошенко	Нортфілд, Миш.
	Володимир Гатканський	Рослиндейл, Мас.
	Михайло Гриців	Віндбер, Па.
	Олена Кахала	Саут Венис, Фла.
	Володимира Кіта	Ґолден, Коло.
	Галина Кохановська	Вообіко, Он. Канада
	Микола Когут	Філядельфія, Па.
	Володимир Костюк	Вудсайд, Н.Й.
	Ніна Колбасюк	Джерзі Сіті, Н.Дж.
	Ірина Козак	Філядельфія, Па.
	Ольга Козак	Колюмбія, Мд.
	Анна Крицан	Спрінгфілд, Іл.
	Неонілля Кузик	Чікаго, Іл.
	Ігор Мірецький	Торонто, Онт. Канада
	Юрій Навроцький	Кінгз Брідж, Н.Й.
	Надія Німилович	Філядельфія, Па.
	Катерина Онуфрик	Гамілтон, Онт. Канада
	Тарас Павлик	Асторія, Н.Й.
	Іван Підгірний	Парма, Огайо
	Петро Попович	Елмвуд Парк, Іл.
	Іван Сливець	Парма, Огайо
	Катерина Терлецька	Ню-Йорк, Н.Й.
	Василь Бурдун	Стейтен Айленд, Н.Й.
	Ярослав Чіпак	Вейн, Н.Дж.
	Степан Дзюк	Венис, Фла.
	Ярослава Каменецька	Трой, Миш.
	Мирон Кулина	Венис, Фла.
	Ірина Клисовська	Табберг, Н.Й.
	Андрій Маринюк	Вазарсінг, Н.Й.
	Василь Малиник	Ворен, Миш.
	Ярослава Малиник	Беля Гранд, Ваш.
	Марія Мулин	Місісага, Он. Канада
	Михайло Петришин	Періс, Каліф.
	Олександра Рановська	Рівергед, Н.Й.
5	С. Береговська	Скотсдейл, Ариз.
	Василь Федунки	Ґолівуд, Н.Й.
	Володимир Кіцик	Парсипані, Н.Дж.
	Дмитро Когут	Істон, Па.
5 дол.	Люба Ковбур	Лейк Форест, Каліф.
	Марко Краш	Лос-Анджелес, Каліф.
	Василь Мадига	Картерет, Н.Дж.
	Ігор Мірецький	Торонто, Онт. Канада
	Неонілля Пашковська	Торонто, Он. Канада
	Дмитро Тимюк	Балтимор, Мд.
	Ярослав Волощук	Філядельфія, Па.
	Іван Білик	Бафало Ґров, Іл.
	Євген Бугай	Делтона, Фла.
	Віктор Цимбал	Сентер Лейн, Миш.
	Лариса Дзик	Шамбург, Іл.
	Богдан Друмівський	Бафало, Н.Й.
	Дмитро Дуткак	Мерит Айленд, Фла.
	Дмитро Гайдук	Вісконсин Делс, Віск.
	Виталій Гаврилко	Ворен, Миш.
	Марія Головінська	Томс Рівер, Н.Дж.
	Володимир Яхно	Парма, Огайо
	Андрій Ямнюк	Чікаго, Іл.
	Галина Карпович	Гофман Естейтс, Іл.
	Юлія Коптинська	Ню-Йорк, Н.Й.
	Степан Кравченюк	Джерзі Сіті, Н.Дж.
	Ірина Кравчик	Жовква, Україна
	Ярослав Лесків	Франклин, Н.Дж.
	Людмила Крилко	Тернопіль, Україна
	Микола Лилак	Рочестер, Н.Й.
	Христина Лисобей	Черрі Гіл, Н.Дж.
	Богдан Малиник	Рівер Ґров, Іл.
	Василь Малиник	Парма, Огайо
	Едвард Міхал	Стейтен Айленд, Н.Й.
	Василь Мірутенко	Гарісвіл, Миш.
	Іван Міщенко	Юніон, Н.Дж.
	Василь Мудрий	Вудсайд, Н.Й.
	Галина Паламар	Філядельфія, Па.
	Джуді Писарів	Кергонксон, Н.Й.
	Люба Рад	Балтимор, Мд.
	Степан Сліпанович	Ворен, Миш.
	Адам Шадура	Клифтон, Н.Дж.
	Сергій Швець	В. Гартфорд, Кон.
	Мар'ян Тимчишин	Лидонвіл, Н.Й.
	М. Бурлин	Кергонксон, Н.Й.
	Іван Зендран	Вотервліт, Н.Й.
	Любомир Зобнів	Бінгамтон, Н.Й.
	Разом	2,190 дол.

Щиро дякуємо всім за фінансову підтримку „Свободи" – найстаршої української газети в світі.

УКРАЇНА І СВІТ

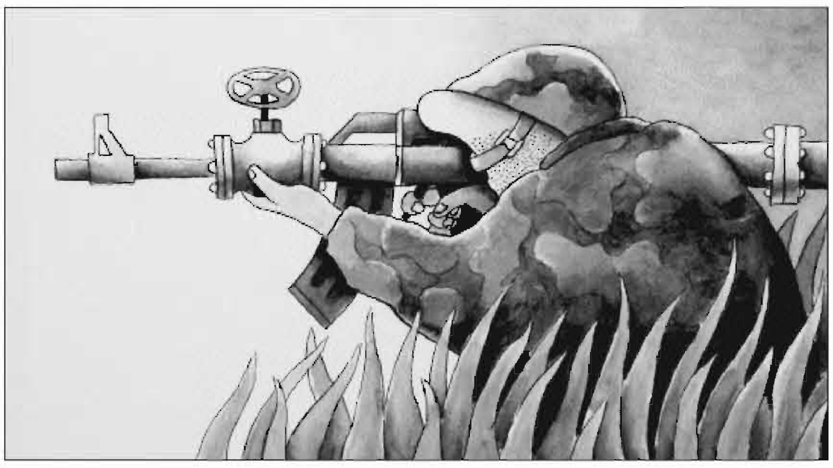
В центрі уваги науковців – українська діяспора

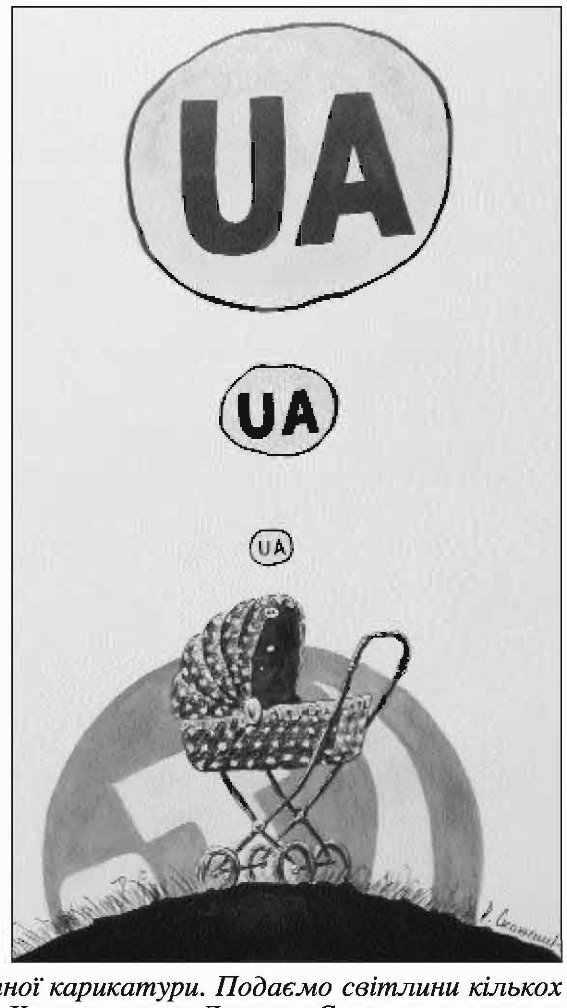
В Національному університеті „Острозька академія“ 22-23 травня відбулася Друга Міжнародна наукова конференція „Українська діяспора: проблеми дослідження“. В ній взяли участь понад 70 учасників з України, Німеччини, Словаччини, Італії, Польщі, Естонії, Латвії, США, Канади, Англії та інших країн. Конференцію організували і спонзорували Інститут дослідження української діяспори Національного університету „Острозька академія“, Українське Історичне Товариство, Світова Наукова Рада при СКУ, Українська Американська Асоціяція Університетських Професорів. На фото: група учасників конференції.

Віктор Павлюк

Виставка політичної карикатури в Києві

КИЇВ. – 6 червня в столиці України відбулася виставка політичної карикатури. Подаємо світлини кількох експонатів виставки: малюнки Костянтина Казанчева, Олексія Кустовського, Дмитра Скаженика

Закінчення...

(Закінчення зі стор. 17)

групи учнів грамотами. Серед нагороджених є О. Голуб, В. Козинець, Т. Куцап, О. Бігуняк. О. Рибчук, Н. Коростіль, П. Кравчук, Х. Орос, Л. Павловська, Н. Чучвара, брати Віктор і Павло Тимківи, Віктор і Михайло Міклоші, сестри Марійка і Софійка Сороки, брат і сестра Ліна і Павло Гольдфельди та інші. Багато хто з них відмінно вчиться протягом багатьох років.

В цьому році вчи„*Нью Джерси" № 372 14 Ияр 5766 г.*телі разом з учнями підготували три художні програми, з якими під керівництвом вчителя співів О. Гривнак виступили перед громадою. Школа займає поважне місце в житті громади. Тому кредитівка „Самопоміч" щорічно виділяє для школи 1000 долярів, асоціяція „Самопоміч" – 200 долярів, СУМ – 100 долярів. Колектив школи дякує Я. Федунові, М. Целюху, М. Бакалець, З. Бетлею за підтримку школи.

Постійну, значну допомогу школі надавав батьківський комітет. Дирекція школи дякує В. Табаці (голова), І. Гунько, В. Федорчук, П. Багранівській, Л. Мигалко, Б. Домарадському, Р. Пиндусу та іншим за надану допомогу, директорові школи при церкві св. Миколая сестрі Барніті та пароху церкви о. Ігорю за створення школі відповідних умов для навчання.

В. Висоцький

Українські вечори

МОСКВА. – У Культурному центрі України в Москві 12 червня відбувся концерт відомих українських співачок Наталі та Галини Дацько. Відкрив концерт заступник генерального директора центру Юрій Василенко. Талант Наталії Дацько розкрився ще в роки навчання. Як одна з найкращих випускниць вищої музичної школи України, вона була запрошена на стажування до Італії, багато гастролювала Европою, працювала в Оперному театрі Єкатеринбурґу, а нині повернулася до рідного Львова. Чудове, прекрасного тембру сопрано, блискуче володіння, бездоганна інтерпретація музичного матеріялу та композиторського задуму висувають Наталю та Галину Дацько в ряд найкращих українських виконавиць. У концерті прозвучали твори української та світової клясики. На фортепіяні грав професор Ігор Котляревський.

За проєктом „Повернення забутих імен" в Культурному центрі відбувся літературно-музичний вечір, присвячений життю і творчості відомого тенора з України Йозефа Шмідта, якого сучасні мистецтвознавці називають „буковинським Карузо". Відкриваючи вечір, заступник генерального директора центру Юрій Василенко сказав: „Україна дала світові багато видатних імен, багато талантів, які прославили її в усьому світі. Вчений та дослідник Леонід Флейдерман сьогодні відкриє ще одну забуту сторінку в історії української та світової культури, ознайомить із життям і творчістю видатного співака, лірико-драматичного тенора Йозефа Шмідта".

Леонід Флейдерман розповів про життя і творчість співака, популярність і трагічну загибель. Протягом вечора демонструвалися фраґменти музичних кінофільмів за його участи, авдіо та відеозаписи з концертними виступами Йозефа Шмідта в Карнеґі-гол (Ню-Йорк, 1937), в Біркговені (Голяндія). У його виконанні прозвучали арії з опер Моцарта, Доніцеті, Верді, Мейєрбера, Чайковського, а також твори Бетховена, Шуберта, Росіні, неаполітанські пісні. Леонід Флейдерман розповів і про рідне місто Й. Шмідта – Чернівці.

На сцені Культурного центру відбувся також показ вистави Київського театру „Колесо" – „Гра на клавесині або „love story" на вітчизняному ґрунті" за твором Ярослава Стельмаха. Музику до п'єси написав Народний артист України Михайло Чембержі.

У виставі, в основі якої – складна любовна історія, її учасниками стають люди різного віку, способу життя, різних моральних принципів, ролі виконують молоді та вже досить відомі українські актори В'ячеслав Стасенко, Марія Грунічева, Денис Драчевський, Наталя Надірадзе, Віктор Шестаков, Юрій Шульган та Ольга Лопатіна. Більше року тому в репертуарі театру „Колесо" з'явилася ця вистава і за рік її побачила майже вся Україна.

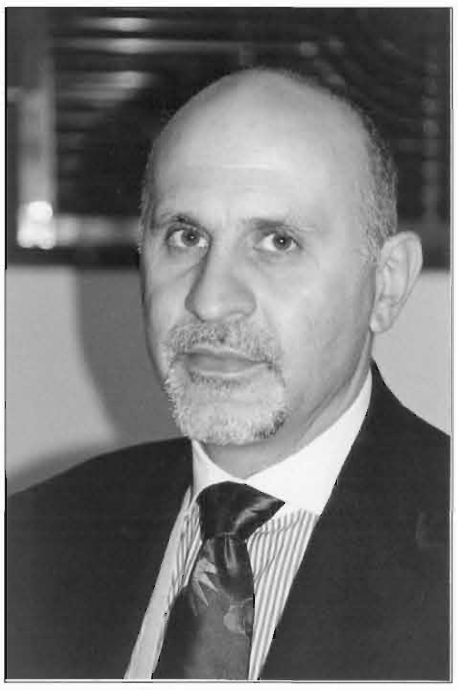
Інформаційна служба Культурного центру України

Дизайнер П'єр Іра: „Я ні про що не жалкую..."

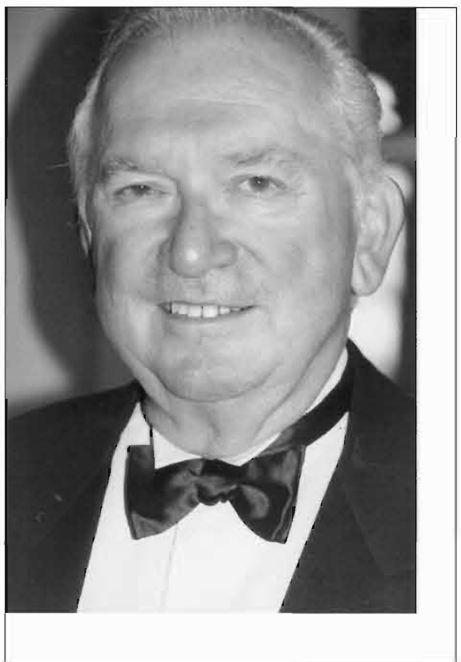
Останнім часом в Україні відкривають школи мод, влаштовують покази, запрошують дизайнерів зі світовими іменами. Одним з них є П'єр Іра, на витворах якого виросло не одне покоління творців високої моди. У нього вчилися японські, французькі, австрійські, українські та польські дизайнери. На основі його проєктів викладає професура паризьких академій моди.

Оперова співачка Анна Нетребко

Масимо Каґіяно, провідник італійської асоціяції „Іл Політіко"

Жан Поль Ґерлен, французький парфумер

У 2000 році на „Millenium Ball" Віденської філярмонії всім присутнім на ньому жінкам було подаровано 2400 хусток, створених за дизайном П'єра Іри. Незабаром вийде в світ його фотоальбом високопрофесійної клясичної чорно-білої фотографії під назвою „Я ні про що не жалкую..." В ньому – портрети людей, яких він зустрів на своєму творчому шляху, представників різних професій та націй, в тому числі й українців.

П'єр Іра виріс в австрійській сім'ї з французьким корінням. В 1900-их роках його прадід був власником в той час єдиного засобу пересування в Відні: він володів підприємством фіякрів. Батько був талановитим скрипалем і ... боксером. Смерть батька застала малого П'єра зненацька, коли йому виповнилось дев'ять років. Доля не пощадила і його юність: мати помирає, коли він, 18-річний хлопець, служив в армії.

Після закінчення Віденської академії мистецтв П'єр Іра поступає в Коледж дизайну моди й одночасно продовжує працювати моделлю для відомих дизайнерів, де набуває навичок фотографії, знання моди і текстильної галузі.

Перші презентації створених П'єром колекцій в Парижі, Канах і Ню-Йорку принесли визнання, особливо його колекція пуловерів з шовку. В 1998 році 14 найвідоміших дизайнерів світу, серед них Ганае Морі, Тед Ляпідус, Пако Рабане, Енріко Ковері, Соня Рікіель, Ніколя Трусарді і П'єр Іра, отримали замовлення створити одяг високої моди для колекції Сальвадора Далі. Ця колекція протягом трьох років була показувана в найпрестижніших музеях світу.

Я мала розмову з мистцем.

– Чи багато людей може дозволити собі сьогодні купити моделі високої моди? Чи висока мода має шанс вижити в майбутньому?

– Висока мода буде завжди існувати, тому що будуть люди, які можуть дозволити собі купити коштовний одяг. Висока мода – це мистецтво. Творці високої моди – не кравці, як, може, дехто думає, вони – мистці.

– Чи помічаєте Ви різницю у ставленні американців, слов'ян та інших европейців до моди?

– Слов'янки більш сміливі в цьому пляні, вони готові експериментувати. Мені подобається їх екстравагантність. Я помітив, що, наприклад, українські жінки самі собі шиють і створюють свої власні моделі. У них творчі душі і до того ж вони – красиві. Американці, з одного боку, вміють одягатися елегантно, але в будні у них досить практичний і спортивний стиль. Треба сказати, що Европа сьогодні вже не може обійтися без американських стилістів чи дизайнерів.

– Мода зосереджена, переважно, в Італії, Франції, Англії, Японії та Америці. Чому саме у цих країнах?

– Париж і Мілян завжди були серцем моди. Держави повинні відкривати школи моди, запрошувати до себе професіоналів, фінансувати інтернаціональні програми обміну з такими країнами моди, як Франція чи Італія.

– Чи плянуєте Ви написати спогади?

– Ні, я ніколи не плянував охопити все мною прожите в словах. Незабаром я випускаю в світ книгу-фотоальбом з портретами людей, яких я зустрів протягом своєї довгої кар'єри і які мене чимось особливим захопили. Це – мистці, лікарі, дипломати, спортсмени й підприємці, молоді таланти і просто цікаві люди. Всього книга вміщає 130 представників більш ніж 30 різних націй. Кожен з них підписав свій фотопортрет своїм життєвим кредом чи улюбленим висловом.

– Чи є у Вашій книзі представники України?

– Я люблю Україну, її людей і мистецтво. Пригадую, коли я відкрив для себе українського поета Тараса Шевченка, то був вражений, що він такий геніяльний художник. Його творчий спадок потрібно вивчати в академіях мистецтв. У книзі є фотопортрет українського тенора Мар'яна Талаби, що співає в Віденській опері, є брат українського президента Петро Ющенко. Окрім того, я обов'язково зфотографую Володимира та Віталія Кличків, яких вважаю видатними спортсменами. Фотографія говорить більше, ніж слово. Обличчя та гра світла й тіні відкривають суть людини, а їхні слова під портретом доповнюють його.

Автопортрет П'єра Іри

Модель П'єра Іри з колекції Сальвадора Далі
Фото: Вольфґанґ Брінґмеєр

– Чому Ваша книга називається „Я ні про що не жалкую..."?

– Це назва пісні французької співачки 1950-их років Едіт Піяф, шанувальником якої я є. Відтоді це стало моїм життєвим кредом. Жалкувати – означало би ставити під сумнів все прожите і свої власні дії, але я цього ніколи не роблю, бо люблю життя. В згадках залишається лише найприємніше, так що ні, я ні про що не жалкую...

Леся Івасюк

Світлини з альбому П'єра Іри

„Українська ніч" мистців в кав'ярні

НЮ-ЙОРК. – 29 квітня у богемній дільниці Ґринич Вилидж, в „Cornelia Street Cafe“, відбулася незвичайна мистецька акція „Українська ніч“, котру організували Ірена Забитко та Олександер Мотиль. Ідея цієї акції вельми похвальна: представити в американському просторі українських мистців, не залежно від того, якою мовою вони пишуть, де продукують свої фільми чи яку музику вони виконують. „Cornelia Street Cafe“ – одне з тих місць, в яких твориться сучасне мистецьке обличчя Ню-Йорку.

Від 6-ої до 11-ої години вечора тривало мистецьке дійство, яке складалося з двох частин: прозу читали Ірена Забитко та Олександер Мотиль, вірші – Василь Махно, а власні англійські переклади віршів В. Махна - д-р Орест Попович.

Дем'ян Колодій показав фільм про Помаранчеву революцію в Україні, Юрій Шевчук (Український кіноклюб) демонстрував найновіше українське кіно та мультиплікацію. Також звучала українська музика у виконанні Юліяна Китастого та гурту „Черес" (Андрій Милявський та Галина Ремезова). Про успіх акції свідчить хоча б те, що протягом кількох годин зала була виповнена вщерть.

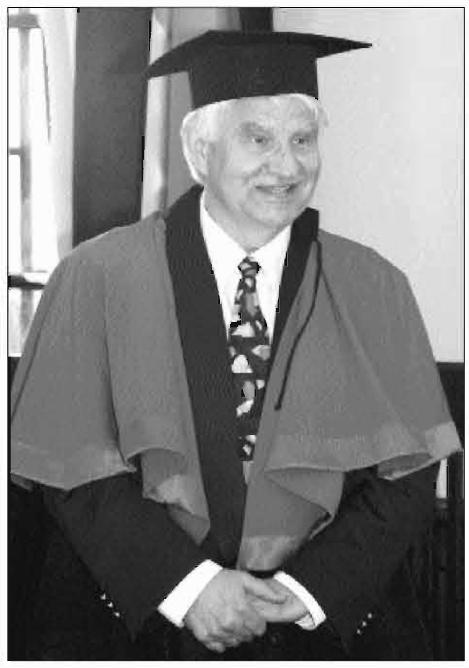
Наступна зустріч з учасниками „Української ночі" відбудеться 24 вересня у „Bowery Poetry Club“.

Пресова служба НТШ

Учасники „Української ночі" біля кав'ярні

Д-ра Зенона Когута вшановано у Харківському університеті

Д-р Зенон Когут

ХАРКІВ. – 26 травня відбулася урочиста церемонія з нагоди вручення директорові Канадського інституту українських студій, д-рові Зенонові Є. Когуту диплома почесного доктора Харківського національного університету імені В. Каразіна. Таким чином відзначено великий науковий доробок Зенона Когута в галузі вивчення історії України, українсько-російських взаємин ранньомодерної доби, а також його видатні заслуги в галузі організації українських студій, розвитку сучасного українознавства на Заході та в Україні, зокрема в Харківському університеті.

У 1999 р. Зенон Когут ініціював відкриття Програми імені Ковальських, спрямованої на підтримку та розвиток сучасного українознавства на сході України. Організаційним осередком програми було обрано Харківський університет, а її координатором став завідувач катедри українознавства проф. Володимир Кравченко. Наслідком цього стало створення при Харківському університеті в 2000 р. Східнього інституту українознавства імені Ковальських, який почав розробку та втілення в життя низки науково-організаційних проєктів, що мають довготривалий характер. Серед них – створення Запорізького осередку Інституту на чолі з проф. Анатолієм Бойком, видання наукового щорічника „Схід-Захід", що вважається нині одним з найкращих наукових видань в Україні, низки щорічних міжнародних конференцій, семінарів.

Вшанування Зенона Когута дипломом почесного доктора Харківського університету можна вважати одним із свідчень успіху Програми імені Ковальських. Принаймні, саме так оцінив цю подію доктор Зенон Когут у своїй промові. Список відомих істориків, почесних членів Харківського університету включає імена А.-Л. Шлецера, М. Карамзіна, Ш. Левека, Й.-Х. Енгеля; почесними докторами свого часу було обрано М. Грушевського, І. Франка, О. Єфіменко.

Вчена рада університету прийняла рішення про створення в університеті нового структурного підрозділу – Науково-дослідного центру українських студій ім. Дмитра Багалія. Таким чином напередодні 150-річного ювілею Дмитра Багалія в 2007 р. відроджується одна з кращих сторінок історії української науки, пов'язаної з діяльністю академічного Інституту історії української культури ім. Дмитра Багалія в 20-их роках минулого століття.

Володимир Кравченко

Три незабутніх...

(Закінчення зі стор. 5)

й Вінніпеґу. До першої категорії можна віднести Меморіяльну лекцію пам'яті проф. Богдана Боцюркова в КІУСі, доповідь у Департаменті Сучасних Мов та Культурних Студій Альбертського Університету, доповідь у Центрі Дослідження Української Спадщини при Коледжі св. Томаса Мура Саскатчеванського Університету (Саскатун) та доповідь в Інституті ім. Шептицького в Отаві. До другої категорії відносяться виступи в Едмонтоні – перед членами Клюбу Сеньйорів у Домі Української Молоді, перед парафіянами в едмонтонській Українській католицькій катедрі св. Йосафата, перед членами Товариства Українських Професіоналістів та Підприємців, перед членами Товариства Католицьких Жінок Канади та Братства Українців-Католиків Канади св. Йосафата; в Отаві – перед духівниками та семінаристами Української Католицької семінарії Святого Духа й на завершення капелянської літургії в Отавському університеті; у Торонто – на Зборах Дорадчої Ради Української Католицької Фундації та симпатиків Українського Католицького університету у приміщенні Канадської Української Мистецької Фундації; у Вінніпезі – перед українською громадою на запрошення Української Вільної Академії Наук у Канаді та Відділу германістики й славістики при Манітобському університеті у приміщенні Осередку Української Культури й Освіти. На всіх цих зустрічах почергово звучали головні теми моїх виступів – міжцерковна ситуація в Україні в умовах релігійної свободи, екуменічні перспективи Київської Церкви та духовний досвід ҐУЛаґу.

Почесними і приємними для мене були авдієнція у Митрополита Української Католицької Церкви усієї Канади Високопреосвященного Лаврентія (Гуцуляка), зустріч (спільно з екзархом Одеси й Криму Преосвященним Василем Івасюком) з послом до Канадійського парляменту Борисом Вжесневським та з ректором Університету св. Павла о. Дейлом Шмідтом.

Складаю щиру подяку журналістам католицького радіо Едмонтону Роману Кравцеві та етнічного радіо Отави Галині Корян за можливість поділитися своїми пережиттями з мого 10-літнього перебування у брежнєвських таборах й на засланні, а також спостереженнями щодо нинішнього церковного й політичного життя України.

Не можу не згадати вдячним словом тих, чиї оселі стали для мене рідними домівками під час побуту в Канаді. Це моя рідня в Едмонтоні й Калґарі – родини Дощаків та Гладишевських; спільнота Української Католицької Семінарії Святого Духа в Оттаві, родина Винницьких у Торонто, моя посестра з дисидентських часів Раїса Мороз у Вініпеґу. Крім того, ціла низка моїх давніх чи нових приятелів творили довкола мене атмосферу сердечности та культурної різноманітности. До них належать подружжя Когутів, Клідів, Плохіїв, Мирослав Юркевич та інші співробітники КІУСу, подружжя Наталі Пилип'юк та Олега Ільницького, подружжя Химків, Дацьківих і Левицьких з Едмонтону, родина Боцюркових; Наталя Шостак і Олена Гузар з Саскатуну; родина Даревичів та інші члени Дорадчої Ради УКОФу, а також мої приятелі ще з України Надія Мацялко та Леся Коваленко з чоловіком Тарасом з Торонто; організатори моїх виступів у Вінніпезі Віктор Денека та Мирослав Шкандрій. Окремим подячним словом згадаю духовенство, яке в різний спосіб заопікувалося мною: оо. Михайло Планчак, Михайло Ковальчик та Гавриїл Габер в Едмонтоні, оо. Кен Новаківський і Юрій Лазурко з семінарії Святого Духа в Отаві, о. Андрій Онуферко з їмостю Марією, о. Петро Ґаладза і вся його родина, о. Андрій Чировський, о. Боб Андерсон і Роман Рицар з їмостю Лілею, що об'єднані довкола Інституту ім. Шептицького в Отаві.

Якщо йдеться про інституції (передусім про Канадський Інститут Українських Студій – мого головного спонсора, а також про Українську Католицьку Семінарію Св. Духа та Інститут Східнохристиянських Студій ім. Митрополита Шептицького), то хай їхні бюджети наповнюються щедрими датками жертводавців, їхні покликання – Божими благодатями, а їхні академічні теки – новими творчими здобутками. Якщо йдеться про окремих осіб та їхні родини, то хай над ними завжди буде правиця Господня.

Я повертаюся в Україну щедро обдарований і духовно збагачений, щоб тепер вплітати новоздобуті дари у канву своєї праці в Українському Католицькому університеті. Праця в цій особливій інституції є для мене водночас і благословенням, і щедрою компенсацією за роки, проведені в тюремних казематах.

Своєрідним благословенням стало для мене і моє тримісячне intermezzo на вашій прекрасній землі. До побачення, Канадо, – краю, напоєний любов'ю до України і жертовністю, милою Богові!

Мирослав Маринович

НОВИНИ ЛІТЕРАТУРИ І МИСТЕЦТВА

Фолкльорний фестиваль в Сієтлі

СІЄТЛ, Ваш. – Величний фолкльорний фестиваль відбувся вже в 35-ий раз, з 26 по 29 травня. Оскільки число бажаючих виступити на фестивалі вдвічі перевищує можливості, організаторам доводиться відмовляти деяким бажаючим або ставити їх в чергу на наступні роки. Але українські артисти з року в рік зарекомендовують себе як високопрофесійні мистці, і цього року велика українська програма почалася 26 травня об 11-ій ранку в „Bradley Theatre" і тривала до 2-ої год. дня. Програма почалася з виступу дитячого колективу „Барвінок" (керівник Марта Кордуба), який представляє Українсько-американське товариство Сієтлу, за ним виступив вокально-інструментальний ансамбль „Доля" з солісткою Юлією Шадирею. Наступною точкою програми були наймолодші діточки з танцювального ансамблю „Євшан" (керівник Джуан Ветерс), які приїхали з Аботсфорду, Канада. Молодий скрипаль Зак Коновальчук з Нюпорту, Орегон, у супроводі гітари свого батька та знайомого музиканта, який грав на контрабасі (ансамбль „Вісім частинок"), виконав низку українських запальних мелодій. У програмі виступив також збірний ансамбль бандуристів, учасники якого вже не раз зустрічаються на сценах: Оля Герасименко з Сакраменто, Каліфорнія, Юрій Кулій з Салему, Орегон, Джон Патрік та Олександер Криницький з Сієтлу, штат Вашінгтон, і Рой Торлей з Юджіну, Орегон. Вони виконали традиційні для бандуристів „Взяв би я бандуру", „Гомін степів" Г. Китастого та веселі танцювальні українські мелодії. Дует у складі О. Герасименко та Ю. Кулія на цей раз продовжив програму бандуристів. За ними з запальними українськими танцями вийшли на сцену найстарші учасники танцювального ансамблю „Тропак" з Річмонду, Канада (керівник Христина

(Закінчення на стор. 26)

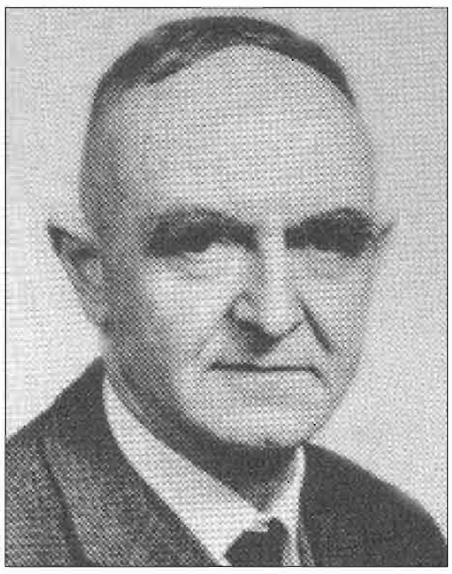
Виступають українські діти

На сцені – гурт „Тропак"

Він був з нами в Ріміні…

З нагоди 95-річчя проф. Валеріяна Ревуцького

Валеріян Ревуцький
Фото з енциклопедії

Здається, зовсім недавно українська громада Торонто й околиці відзначала ювілейним концертом 75-ліття відомого театрознавця професора Валеріяна Ревуцького, а цього року минає вже 20 років від того часу. Отже, Господь Бог благословив його труд довголіттям і тепер ось, у червні, він відзначатиме 95-річчя свого трудолюбного життя. З цієї нагоди вітаємо проф. Ревуцького і щиро бажаємо, щоб у міцному здоров'ї він дочекався позитивних зрушень у відродженні української культури і духовности на рідних землях. Все своє життя він віддав українській справі, жив Україною, намагався сказати західньому світові якнайбільше про свій рідний край і його культуру, зокрема про український харківський театр „Березіль" та його талановитого режисера, розстріляного більшовиками Леся Курбаса.

Про діяльність проф. Ревуцького писали багато авторів. Я ж хотів би пригадати, що на цей рік припадає ще одна гідна уваги річниця – 60-ліття його добровільного прибуття до табору інтернованих вояків української дивізії „Галичина", тоді вже 1-ої Дивізії Української Національної Армії.

Кінець Другої світової війни захопив проф. В. Ревуцького в Австрії, де більшовики чулися, як у себе вдома. Там вони викрали австрійського громадянина А. Бізанца і завезли до Москви, щоб знищити. Відразу по другій Світовій війні більшовицькі аґенти в західньоевропейських країнах схоплювали визначних діячів українського визвольного руху і вивозили до СССР або вбивали, як це сталося з д-ром Левом Ребетом та Степаном Бандерою.

Так і проф. Ревуцький, опинившись під кінець війни в Австрії, не мав там певности і тому дістався до Риму, де вже діяв наш Комітет допомоги втікачам з України. Але й Італія тоді була переповнена агентами з СССР та й своїми власними комуністами, готовими служити Москві. В українському Комітеті допомоги йому радили дістатися до табору біженців, але проф. Ревуцький вибрав табір інтернованих дивізійників у Ріміні, які присягали на боротьбу з більшовизмом.

10 липня 1946 р. о. д-р Михайло Ваврик поїхав до Ріміні і відпровадив професора Ревуцького до табору інтернованих, де прийняли його на місце іншого дивізійника і, як колись на Січі, йому дали нове прізвище того ж дивізійника. Так проф. Ревуцький став полоненим. В тому часі у таборі був уже один найстарший віком дивізійник – Олексій Девлад, який приєднався до Дивізії, коли вона відступала з фронту, – колишній помічник славного історика Дмитра Яворницького у Дніпропетровську.

Проф. Ревуцький скоро показався дуже корисним таборянином: театральний гурток під керівництвом Степана Столярчука запросив його викладати у театральній школі і бути інструктором у підготуванні вистав для таборян.

Крім того, проф. Ревуцький писав театрознавчі статті до таборових газет, зокрема до тижневика „Батьківщина". Його редаґував хор. Семен Федюк, а коли він лікувався, редакцію перебирав підхор. Василь Верига.

На сторінках „Батьківщини" в 1946-47 роках побачили світ 18 статтей проф. В. Ревуцького, які глибоко інформували нас, молодих тоді людей, про театр і його значення у розвитку української культури.

Два роки тому Головна Управа Братства колишніх вояків 1 УД УНА звернулася до проф. Ревуцького з проханням взятися за редакцію другої частини збірника про побут дивізійників у таборі, Ріміні, Італія. (Першу частину зредаґував і видав покійний Всеволод Будний у Ню-Йорку в 1979 р.). Коли ж він погодився, Братство передало йому зібраний матеріял, а згодом виписало йому чек на 500 дол. за редакційну працю і за кошти поштової пересилки. Але проф. Ревуцький чека повернув, кажучи, що він робить це в подяку дивізійникам – за те, що вони поставилися до нього так прихильно, коли він прийшов до табору полонених.

Пригадуючи ті часи, мені здається, що і 60-річчя прибуття проф. Ревуцького до табору полонених українців, які присягались воювати з більшовизмом за суверенну і самостійну Україну, є також датою, яка варта уваги і поваги. Мрії дивізійників здійснилася, ми всі з честю витримали до кінця. І з нами до кінця був проф. Валеріян Ревуцький, якого ми сьогодні вітаємо з нагоди його 95-ліття. Многая Літа, дорогий ювіляте!

Василь Верига,
Торонто, Канада

СПОРТ

Чемпіонат світу з футболу–2006

Україна вирівняла рахунок: Україна – Еспанія 0:4 Україна – Савдійська Арабія 4:0

19 червня збірна України, яка ганебно програла в стартовому турі Еспанії - 0:4, обновивши склад і гру, реабілітувалася за той розгром перемогою над командою Савдійської Арабії з таким же рахунком: 4:0.

Тренер Олег Блохін після катастрофи з Еспанією визначив хворобу своєї збірної в тій зустрічі – безхарактерність. За годину до нової грибули оприлюднені склади команд. В українському виявилися Сергій Ребров і Максим Калиниченко, які в грі з еспанцями залишались на лаві запасних.

Чекати, як проявить себе нова схема Блохіна і нові її складові, довелося недовго. До першого кутового. Подавав Калиниченко, намагався бити Ребров. Аравійці йому перешкодили – ціною ще одного кутового, після якого Калиниченко став автором гольової передачі, яку закінчив Андрій Русол. Від коліна футболіста м'яч пролетів між ногами воротаря Мабрука Заїєда. Нова схема Блохіна – з Ребровим і Шевченком та Калиниченком на лівому фланзі справді працювала. Центр поля, який Україна Еспанії програла повністю, тепер був за нею. До оборони, нехай у ній були відсутні дискваліфікований за червону картку Владислав Ващук і травмований Володимир Єзерський, у Блохіна теж не могло бути жодних претензій. Україна знову забила - і забила ефектно. Ребров стояв у трьох десятках метрів від воріт під кутом до них і стріляти з такої позиції було нелогічно. Аравійські захисники не звернули на півзахисника жодної уваги. І даремно. Ребров вдарив – і м'яч влетів у дальній кут воріт. Третій ґоль відбувся відразу після перерви – після подачі Калиниченка і стрибка Шевченка. Потім Калиниченко, ввійшовши в карний майданчик, був близький до того, щоб до своїх двох ґольових передач додати забитий м'яч – траєкторія його удару зачепила поперечину, але зверху. У підсумку він таки забив чесно зароблений ґоль. Не забити його було неможливо: перед Калиниченком були порожні ворота. Тепер для того, щоб вийти в дальші змагання, збірній України треба 23 червня в заключному груповому турі зіграти внічию з Тунісом.

Головний тренер збірної Тунісу француз Роже Лемер заявив 20 червня, що його команда повинна перемогти збірну України.

„Якщо ми переможемо, то вперше в історії вийдемо в 1/8 фіналу", – сказав він.

„Тризуб" закінчив футбольний сезон

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ. – Недавно закінчений футбольний сезон 2006 року, був для команди „Тризуб" одним з найбільш успішних за останні кілька років. Чоловіча команда під проводом Михайла Юрчака і Петра Борецького перемогла в чемпіонаті мейджор-дивізії „United Soccer League", Пенсильванії з рекордовим вислідом: змагань було 16, виграних 16, здобутих точок було 48, забитих ґолів 49, а пропущених – 13. Команда „Тризуба" також здобула першість східньої Пенсильванії у змаганнях за аматорську та професійну чаші. У дальших змаганнях у півфіналі першого реґіону, „Тризуб" поступився лише командам з Вірджінії і з Мериленду. Це були єдині дві поразки в сезоні 2005-2006 року.

У весняному сезоні брали участь та успішно закінчили змагання – ліґові та за чашу 22 молодіжні команди (14 хлоп'ячих та 8 дівочих).

26-29 травня відбувся п'ятий тризубівський відкритий турнір, який має вже високу оцінку у футбольному світі Америки. У ньому взяло участь рекордове число змагунів – 80 хлоп'ячих та дівочих дружин у віці від 8 до 18 років. В тому числі змагалися 18 тризубівських дружин у своїх групах за віком, шість з яких здобули перше місце, а три – друге місце. Дружини, котрі посіли перші три місця, як рівнож і поодинокі змагуни тих дружин, які виграли перше місце у своїй групі за віком (було 10 поодиноких груп), одержали традиційні на тім турнірі чаші у формі тризуба. Головним провідником турніру був Данило Ниш.

Ярко Козак

Фолкльорний...

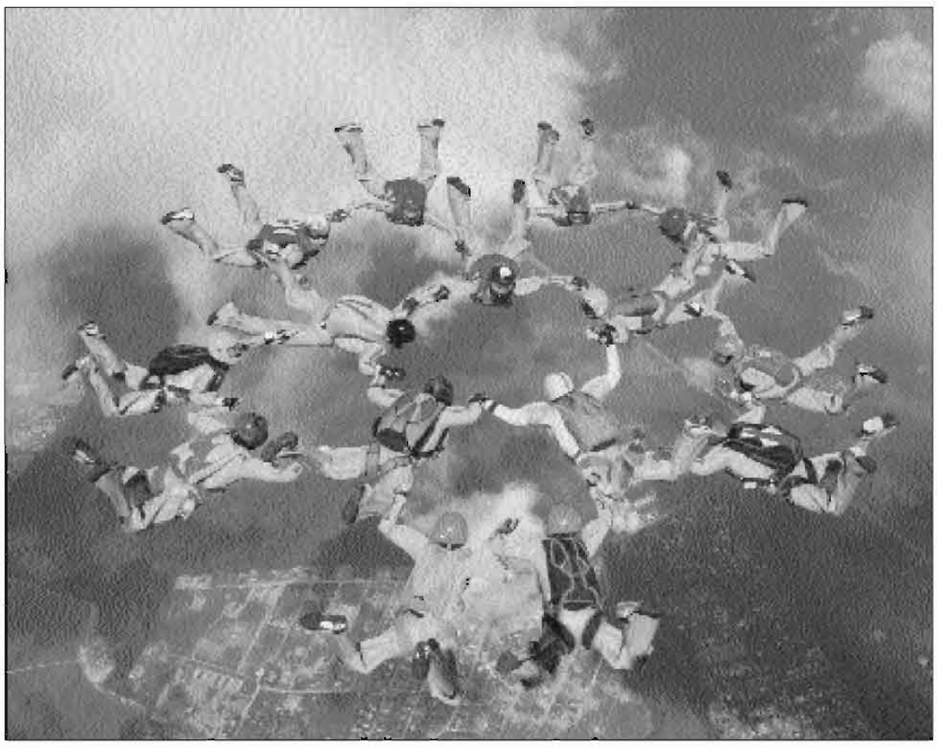
(Закінчення зі стор. 24)

Брандал). Цей колектив завершив українську програму в суботу. Незмінним ведучим української програми був, як і в попередні роки, відомий громадський український діяч в Сієтлі Олесь Криницький.

В цей же ж день Зак Коновальчук та його друзі виступили з окремою лекцією і показом скрипок в „Nestholm Family Hall" - залі для лекцій. В неділю відбувся виступ вищезгаданого українського дуету бандуристів у „Rainier-залі", де їхній виступ транслювався по радіо. А в понеділок відбувся виступ дуету Роя Торлея і його дружини Джоан Ґаустад, які виконують українські пісні впеupdatemішку з американськими, причому Рой грає на бандурі вже багато років, хоч сам не має ніяких українців в роду. Цього року водночас виступали артисти на 20 великих сценах, працювало понад 35 столів з різноманітними стравами і напоями.

Оля Олійник

У небі – двадцять сміливих дівчат

КИЇВ. – 17 червня спортсменки-парашутистки, члени першої української жіночої команди „Альфа-фокс", встановили рекорд України в клясі „Великі формації": в першому стрибку на висоті 4.5 км дівчата побудували фіґуру з 15 осіб, в третій спробі їм вдалося збільшити фіґуру до 20 осіб. *Фото УНІАН*

„Чорноморська Січ" – віце-чемпіон змагань за Чашу Ню-Джерзі

6 червня відбулися фінальні змагання з копаного м'яча за Чашу штату Ню-Джерзі, до яких з 32 клюбів, що започаткували змагання в цій серії, дійшли дружини УСВТ „Ч. Січ" і „Стяуе" з Крембері. Поєдинок пройшов в швидкому темпі, в якому обидва суперники виявили багато емоцій та завзяття.

Кінцевий показник табелі ігор еліт-дивізії сезону – 2005-06 рр.	
1. ТКС „Трентон", СК	–41 точка
2. Ґ. А. „Кікерс", СК	– 35
3. „Дж. Шор Бока", СК	– 32
4. „Шор Гарікейнс"	– 29
5. УСВТ „Ч. Січ", Юніон	– 29
6. „Поліш Фальконс", СК	– 22
7. „Стяуе", Крембері	– 17
8. „Татри", Словаччина	– 15
9. „Панамеріка", СК	– 14
10. „Спутнік", СК	– 8

Завдяки пильній увазі суддів не було серйозних порушень правил гри. Обидва напади протягом цих змагань створили ряд критичних моментів біля воріт суперників, але завдяки енерґійним оборонцям та воротарям вислід залишився нічийним аж до 85-ої хвилини.

Потім „Стяуе" провела атаку в підворіття „січовиків", воротар вибіг назустріч нападникові, котрого збив з ніг. Суддя не тільки призначив карний стріл у ворота „Ч. Січі", але червоною карткою видалив з гри воротаря.

В останніх чотирьох хвилинах „січовики" провели ще дві атаки на ворота суперників, одначе успіху не осягнули і змагання закінчилися перемогою клюбу „Стяуе" – 1:0, який став чемпіоном і здобув Чашу Ню-Джерзі.

Дружина „Ч. Січі" стала віцечемпіоном, що треба уважати за успіх наших молодих футболістів, які під проводом Миколи Гординського, молодого граючого тренера Андрія Панаса і його помічника Гриця Сергієва провели досить вдалий сезон.

Відбулись змагання Ліґи:
„Ч. Січ" – ТКС „Трентон" – 0:0
„Ч. Січ" – „Фальконс", СК –1:3
„Ч. Січ" – „Татри, Словаччина – 2:0

Цими змаганнями чемпіонату еліт-дивізії „Ґарден Стейт Сакер Ліґи", дружина „Ч. Січі" закінчила сезон. 24 травня „Ч. Січ" провела зустріч з лідером дивізії ТКС в Трентоні з вислідом – 0:0.

4 червня „Ч. Січ" зазнала поразки на виїзді з клюбом „Фальконс" – 1:3, хоча протягом змагань напад „січовиків" створив численні нагоди до здобуття ґолів.

Не везло цим разом провідним снайперам, які не змогли належно використати можливості і навіть прогайнували карний стріл. Єдиного, почесного ґоля здобув Данило Левицький. 11 червня „Ч. Січ" завершила сезон перемогою – 2:0, обидва ґолі цим разом здобув К. Вільбур. Ці змагання з клюбом „Татри-Словаччина" „січовики" провели на виїзді.

Протягом сезону в складі „Ч. Січі" виступали: П. Сампепос, А. Панас, С. Колодій, М. Гординський, К. Маґер, Й. Отінґер, А. Кудрик, М. Витвицький, Р. Хомик, П. Будняк, Д. Левицький, Г. Сергіїв, П. Ґлен, Р. Головінський, К. Вільбур, А. Олесницький, М. Гудзій, К. Пардо, Л. Миськів.

Омелян Твардовський

від М. Горбаля...

(Закінчення зі стор. 9)

ські аґенти знаходили їх на краю світа і вбивали), вони всіляко намагалася дискредитувати національних лідерів – різуни, погромники і т. ін.

Україна вже незалежна, а імперські стереотипи продовжують жити. Прикро за деяку писучу братію. У народі кажуть: „Якщо собака звик бігти за возом, то він і за саньми побіжить". Давно відомо, що Петлюру вбив аґент ЧеКа, але світові подано це вбивство як афектну помсту єврея за погроми. І світ це проковтнув. Нібито не було білої гвардії Колчака, а є хороша Росія і погана Україна.

Хоча в уряді УНР було створене спеціяльне міністерство з єврейських питань, хоча Петлюра в часи розрухи і бандитизму в Україні видав декілька наказів про суворе покарання за найменшу наругу над єврейським населенням, хоча Петлюра був відомий як гуманіст і юдофіл, хоча Володимир Жаботинський (засновник сіонізму) як сучасник Петлюри висловив бажання: „Коли я помру, я хочу, щоб на моєму пам'ятнику було написано таке: „Тут лежить людина, яка приятелювала з Петлюрою...".

Але стереотип живе інший. Боюся, що О. Бураковський належить не до тих, хто готовий ламати імперські стереотипи. Він далі біжить за імперським возом.

Уже на декількох українських інформаційних сайтах пройшла арґументована інформація, що „ідейне подвижництво" Георгія Щокіна (ректора МАУП), інспіроване російськими спецслужбами, але цієї інформації Бураковський ну, ніяк не хоче бачити зі своєї дзвіниці. Чи російськомовній газеті про таке не личить писати?

Так, Щокін як лідер УКП (Українська консервативна партія), що постійно педалює єврейське питання в Україні, був зі своєю партією суб'єктом виборчого процесу до парляменту. І що ж? Скільки ж він набрав голосів? Здається, не нашкріб навіть одного відсотка прихильників. Отут би Бураковському й крикнути на весь світ: „Ось де справжній рівень юдофобії в Україні!"

Але цієї статистики він воліє не зауважити, бо це не вписується в його „літературний" стиль „страшної України". Ще б пак, коли у текстах О. Бураковського значиться: „Серед євреїв домінує думка, що Україна – оплот антисемітизму", то не писати ж йому, що таку думку формує сам О. Бураковський!

Зате про Верховну Раду він напише: „Їм не вистачило 17 голосів, щоб, по суті, санкціонувати в Україні погроми, прикриваючись гаслом про „свободу слова". Бачите, як страшно? Хоч, як на мене, за такі цинічні „літературні" вихиляси „члену Союза писателей СССР" треба було б „держать ответ" перед українським парляментом.

Для читача уточню, що йшлося там про правомірність закриття судом газети „Сільські вісті". Я ніколи не передплачував цієї газети – не тому, що вже давно не селянин, а тому, що вважав її „колгоспно (читай – рабсько)-комуністичною". І раптом Вадим Рабінович (здається, Голова єврейських організацій в Україні) піднімає галас на весь світ: „Сільські вісті" – антисемітська газета!". Газета надрукувала статтю, потрактовану як антисемітська.

Очевидно, є речі і теми, від яких редакторам газет варто було б утримуватися. І напевно, мав рацію Мирослав Маринович, виступивши з осудом тієї статті. Можна зрозуміти і його закид: „Мовчанню української інтеліґенції з цього приводу я не знаходжу пояснень".

За всю інтеліґенцію не беруся сказати, відповім за себе. Направду, мені також хотілося з цього приводу щось написати, але відчуття, що тим самим стаю на бік Рабіновича, не дозволило взятися за перо.

Ніколи не міг змусити себе ставати в один ряд із пройдисвітами чи шахраями. Солідаризуватися ж із Рабіновичем як із колишнім арештантом не дозволив статус: коли нас, дисидентів, арештовували за правозахист або художню творчість (антирадянську), то Рабіновича – за „розкрадання в особливо великих розмірах". І ще одна відмінність – я ніколи не був стукачем.

Так, він сьогодні олігарх. Став фантастично багатим у той час, коли більша частина населення України опинилася на межі крайньої бідности.

Але є вартості, які не вимірюються грішми. Я висловив свою думку щодо цього пана, але хто має очолювати єврейські громади, є справою самих громад.

Гадаю, що з тією газетою більше шкоди наробив сам Рабінович. Народ мудріший, ніж про нього думають, і сам розібрався б, де правда, а де – навпаки. Прочитав би, викинув би. А тут такий галас. Дійшло аж до Верховної Ради. Кажуть, після того тираж газети зріс.

Наголошу – вживані в моєму тексті означення „шахрай", „пройдисвіт" не мають жодного етнічного забарвлення, ці поняття інтернаціональні.

І ще: не вважаю, що антиукраїнізм чимось кращий від антисемітизму.

Микола Горбаль

Від редакції: Запрошуємо О. Бураковського висловити свою думку з приводу листа Миколи. Горбаля.

В столиці Україні почалися Дні ізраїльського кіна

КИЇВ. – Протягом чотирьох днів в столиці України продемонструють 5 стрічок відомих кіно режисерів та початківців Ізраїлю. Оціновувачі кіномистецтва констатують: Ізраїль – це не лише війни, країна може пишатися своїми досягненнями у створенні сучасних фільмів. Біль, радість та трохи інтиму. Переживання дорослої людини та підлітка, що пізнає світ. Усе це захоплює та змушує глядачів співпереживати історію разом з акторами.

Ще минулого року під час Днів ізраїльського кіно переважала тема терроризму та війни. Тепер режисери зробили ставку на війну людини з її внутрішнім світом та на її емоції. Наомі Бен Амі, Посол Ізраїлю в Україні, сказав: „Там стало більше емоцій". Ізраїльське кіно подорослішало, переконані і українські кінокритики.

Стрічка „Трагедія Ніни", що відкривала перший день фестивалю, отримала 11 нагород у Ізраїлі. А також, зібрала у кінозалах країни рекордну кількість глядачів. Кінокритики прогнозують її успіх і серед українців. П'ять стрічок – 5 різних режисерів. Утім, усі фільми об'єднує одна ідея – сприймати життя таким яким воно є.

УНІАН

Книжки, надіслані до бібліотеки тижневика „Свобода"

Галина Могильницька, „Літос" (або Камінь з пращі правди на розбиття митрополичого блудословія) – яскравий зразок сучасної полемічної літератури. У книжці, з посиланням на історичні, релігійні та релігієзнавчі джерела, обґрунтовується необхідність створення в Україні єдиної Помісної Української Православної Церкви як ґаранта повноцінного духовного й національного відродження нашого народу. Видавництво „Українська ідея", Бровари, 2006 рік.

Ніна Бай, „Українка, збережена Господом" – це хроніка життя глибоковіруючої, мужньої, нескореної жінки родом з степової України. Видавництво „Азимут-Україна", Київ, 2003 рік.

Ланселот Лавтон, „Українське питання". У книзі публікуються доповіді про Україну британського журналіста Л. Лавтона – одного з засновників та активних членів створеного в 1935 році у Великій Британії Англо-українського комітету – „Українські питання" та „Україна – найбільша проблема Европи". Видання здійснили Національна Академія Наук України, Інститут історії України, Посольство Великої Британії в Україні, Фундація ім. О. Ольжича. Видавництво „Спадщина", Київ-Лондон 2006 рік.

Даринка Сухоніс, „Світ моїх мрій" – нариси. Це перша спроба пера молоденької випускниці середньої школи. У неї цікаві нариси про її дитинство, довколишній світ – про тварин, яких вона просто обожнює, і, звісно, про таке світле почуття, як кохання.

Редакційна колеґія, „Верховина" – літературна мозаїка. Орган дружньої ланки прихильників ідейної літератури, ч. 37, Вікторія, Кензас, 2006 рік.

Літопис УПА, „Волинь, Полісся, Поділля: УПА та запілля 1944 – 1946. Документи і матеріяли. Наукове видання. Нова серія, том 8. Київ – Торонто, 2006 рік.

Іван Котляревський, „Aeneida" – німецькою мовою. Видання Українського Вільного Університету в Мюнхені та Інституту слявянської філології Мюнхенського університету ім. Людвіка-Максиміліяна. Мюнхен, 2003 рік.

Михайло Брайчевський, „Kleiner Abriss einer Geschichte der Ukraine Vom Palaolithikum zur Perestroika". Видання Українського Вільного Університету, Мюнхен, 2001 рік.

Іммануїл Кант, „Пролеґомени до кожної майбутньої метафізики, яка зможе виступати як наука". Переклад українською мовою під редакцією проф. д-ра Івана Мірчука. Ювілейний рік Іммануїла Канта. Видання Українського Вільного Університету, Мюнхен, 2004 рік.

Матильда Шарнаґль-Саюк, „У мерехтливому сяйві часу". Переклади українських поетів XIX – XX століть німецькою мовою. Видання Українського Вільного Університету, Мюнхен, 2005 рік.

Іван Мірчук, „Естетика". За редакцією та з передмовою Миколи Шафовала. Серія: Монографії ч. 60. Видання Українського Вільного Університету, Мюнхен, 2003 рік.

„Напрямки української культури". Серія: Varia Nr. 50. Видання Українського Вільного Університету, Мюнхен, 2003 рік.

„Вступ до філософії". Серія: Підручники ч. 17. Видання Українського Вільного Університету, Мюнхен, 2006 рік

До 25-ліття смерти св. п. д-ра Миколи Кузьмовича

(1914-1981)

Минуло цілих 25 літ відтоді, як відійшов від нас у вічність св. п. д-р Микола Кузьмович. Була це надзвичайно скромна і працьовита людина, добрий лікар і патріот та великий шанувальник української літератури і мистецтва, а особливо – українського екслібрісу.При цій сумній річниці годиться згадати про його життєвий шлях і діяльність.

Народився він 9 серпня 1914 року у Стрию, в родині д-ра Володимира Кузьмовича, знаного публіциста і педагога, директора гімназії (1920–30 рр.) та посла до польського Сейму (1935–38 рр.).

Микола закінчив гімназію у Львові, а медичні студії – у Львівському університеті в 1938 р. Під час студій був активним членом Медичної Громади і Пласту та часто дописував до журналу пластової молоді „Вогні".

У 1938 р., як лікар, в ранзі капітана, був мобілізований до польського війська та служив у Варшаві, де його захопила Друга світова війна. Потрапив у німецький полон біля Кутна. Завдяки успішному клопотанню його нареченої – журналістки Ольги Шепарович, був звільнений з німецького полону та переїхав до Кракова, де одружився з нею та почав працювати хірургом в університетській клініці.

Влітку 1941 р. повернувся до Львова і працював у хірорґічному відділі „Народної лічниці", де був асистентом д-ра Бориса Филипчака. У 1941 році виїхав з дружиною до Кракова, відтак – до Лінца, а звідти – до Бад Ішлю, де завдяки допомозі свого приятеля д-ра Б. Филипчака отримав посаду лікаря-ординатора.

В 1949 р. емігрував з родиною до США, де відбув резадентуру в лікарні і підтвердив свій лікарський диплом та відкрив свою приватну лікарську практику в Бабилоні, Лонґ Айленд. Одночасно працював хірургом у двох місцевих лікарнях, а наприкінці життя був директором лікарської клініки для старших осіб та важко хворих.

Крім своєї професійної праці, цікавився українською літературою і мистецтвом та мав цінну бібліотеку, яку подарував Українському Інститутові в Гарварді.

Також захоплювався творами модерного мистецтва, в 1960-их роках відвідував курси модерного мистецтва у Метрополітен-музеї в Ню-Йорку. Він був щедрим меценатом на літературні цілі, як видання „Нової поезії" та здійснення театральної вистави „Кам'яний господар".

В домі Ольги і Миколи Кузьмовичів відбувалися літературно-мистецькі вечори, де читали ще недруковані твори Богдан Кравців, Іван Керницький, Емма Андієвська, Юрій Тарнавський, Богдан Бойчук, Патриція Килина та інші.

Св. п. д-р Микола Кузьмович

Д-р М. Кузьмович зібрав найбільшу колекцію українських книжкових знаків – екслібрисів, яку, по його смерті, дружина Ольга (О-КА) подарувала Українському Національному музеєві у Львові.

Також ще в 1973 р. організував свою виставку екслібрисів, під час якої зробив цікаву доповідь „Генеза екслібрису та його розвиток в Україні". З 1956 року д-р М. Кузьмович постійно дописував на мистецькі теми до „Свободи", а з 1962 р. до „Сучасности".

На жаль, він передчасно помер після короткої, але тяжкої хвороби (рак підшлункової залози) 11 червня 1981 р., не завершивши усіх можливостей і здібностей свого великого ума і серця. М. Кузьмович залишив в смутку свою родину і приятелів, які його любили і шанували.

Автор цих рядків мав щастя тільки раз його побачити при операції в „Народній Лічниці" (в 1943), коли як студент медицини приходив до лікарні. Покійний д-р Василь Кархут вчив мене і, мабуть, від них обох я „заразився" історією української медицини і збирання медичних марок і екслібрисів.

Недавно я передав свою скромну збірку екслібрисів своякові Миколі Савицькому, внукові св. п. Миколи Кузьмовича, який, як його славний дід, цікавиться українським мистецтвом і в пам'ять діда організував товариські сходини з виставкою українських екслібрисів.

В суботу, 10 червня, була відправлена поминальна Служба Божа і Панахида д-ра Миколи Кузьмовича. Вічна і славна Йому Пам'ять!

Д-р Павло Пундій

З глибоким смутком повідомляємо, що 8 червня 2006 року відійшов від нас на Вічну Ватру на 103-му році життя у Львові св. пам'яті найстарший український пластун у світі, пластун сеніор, член Куреня „Лісові Чорти"

академік, професор

МИКОЛА КОЛЕССА

(1903 – 2006)

Патріярх Української Музики, видатний композитор, диригент, педагог, основоположник української диригентської школи, лавреат Державної премії України ім. Тараса Шевченка та багатьох найвищих державних нагород.

Прощання св. п. Миколи Колесси відбулося 12 червня у Львівській фільгармонії під звуки симфонічної оркестри та хору при участі Владик, представників держави найвищого рівня та тисяч шанувальників. Труна М. Колесси була оточена почесною стійкою чотирьох пластунів, які мінялися кілька разів на годину. Багатотисячний похоронний піший похід на Личаківський цвинтар віддав пошану Миколі Колессі, який спочив безпосередньо поруч з І. Франком, В. Барвінським, С. Людкевичем, С. Крушельницькою та іншими видатними постатями української культури.

Родині визначного пластуна сеніора св. п. Миколи Колесси складаємо наші глибокі співчуття від усіх пластунів у світі.
Нехай пам'ять про нього як Пластуна, великого українського патріота, визначного композитора, диригента і громадського діяча залишиться серед пластунів назавжди.

Вічна Йому Пам'ять!

Любомир Романків – Начальний Пластун Ярослава Рубель – Голова ГПБ Юрій Слюсарчук – Голова ГПР

Замість квітів на свіжу могилу пл. сен. св. п. М. Колесси датки можна висилати на: M. Kolessa Fund, Acct. 19756-00, за адресою Self Reliance NY Federal Credit Union, 108 Second Ave., New York, NY 10003.

В пам'ять Мирослава Лепкалюка

12 червня минула перша річниця від смерти Мирослава Лепкалюка, який у перші роки після Другої світової війни ініціював, формував і здійснював організоване життя української діяспори на терені США, а зокрема в Ню-Йорку. Сліди його інженерної творчости залишились по цілій Америці у вигляді мостів і далекобіжних шляхів. Він був ініціятором і першим головою Товариства українських інженерів.

У 1953 році придбання для потреб української громади Українського народного дому у Ню-Йорк сталось за його почином і великим фінансовим вкладом. Він був першим головою дирекції дому, у якому почало пульсувати і розвиватись українське громадське, культурне і політичне життя. Тут примістились театр Йосипа Гірняка і Олімпії Добровольської, школа мистецького слова Олімпії Добровольської, яку згодом продовжувала Лідія Крушельницька, хор „Думка", Об'єднання Прихильників Визвольної Боротьби України, О'єднання Державного Відродження України, велика театральна заля, український ресторан і відома бара під назвою „Лис Микита". Варто переглянути тогочасний щоденник „Свобода" і побачити, що у тому ж УНДомі діялось і як творив свої фейлетони відомий письменник-фейлетоніст Ікер – Іван Керницький, якого героями часто були Й. Гірняк, М. Лепкалюк і багато інших. Тут також була кравецька майстерня „Діядем" Заклинського. Народний дім став справжнім осередком українського організованого життя.

М. Лепкалюк заснував волейбольну дружину „Плай", яка брала участь в американських турнірах, здобуваючи перші місця. Водночас був великим любителем тенісу – його можна було бачити на тенісових кортах Союзівки. Також був активним членом Карпатського Лещетарського Клюбу.

Мирослав народився на Гуцульщині, у селі Старий Косів, що на Івано-Франківщині, у родині Івана і Марії Лепкалюків. Батьки дали йому родинне і релігійне виховання та належну освіту. На жаль, Друга світова війна перебила його студії, і щойно після її закінчення він закінчив студії інженерії у 1946 р. в університеті будівельного відділу у Штутгарті, одержавши диплом інженера-будівельника.

В 1947 році, М. Лепкалюкові з дружиною Іриною (з дому Сахно) пощастило прибути до США. Мирослав спершу влаштувався інженерній фірмі „Senderson & Porter" у Ню-Йорку, як кресляр-дизайнер, а дружина здобула провідне місце, в одній з нюйоркських компаній. Як здібний інженер, М. Лепкалюк у фірмі „F.R. Harris, Construction Engineers" став головним інженером з будови мостів, співвласником фірми. Головним інженером був пластовий діяч, Ярослав Гладкий, у фірмі працювали українці Зенон Баб'юк, Володимир Винників, Вячеслав Вишневський, Володимир Демчук, Олег Лисяк, Іван Мартинець, Зенон Матла, Богдан Певний, Орест Радиш, Євген Саламаха, Орест Слубчинський, Смогаржевський, Михайло Сосяк, Євген Стахів, Зенон Чайківський, Мирон Шарко, Василь Якимчук й інші. Автор цих рядків теж робив перші кроки в США у фірмі Ловрі-Лепкалюка.

У 1958 році М. Лепкалюк став співласником фірми „E. Pichel, Inc." і власником „Borsari Corp.", де провідним інженером був Евстахій Ярош, працювали Я. Бурбело, Семен Заброцький, Ігор Гречнів, Юрій Матушевський, Роман Микита, Петро П'ясецький, Орест Семчишин, Ігор Сохан, Я. Ткач, Галя Хамула.

М. Лепкалюк належав до практичних і відважних осіб, які не зупиняються на досягнутому. Врешті він став головою однієї з найпрестижніших інженерних фірм з будови мостів „Frankland & Lienhard Consulting Engineers" у Ню-Йорку, яка побудувала низку мостів і доріг у Каліфорнії, Кентакі, Конектикаті, Люїзіяні, Масачусетсі, Мишиґені, Ню-Йорку, Ню-Джерзі, Огайо, Пенсильванії...

На жаль, Мирослав М. Лепкалюк, який був щедрий для української громади, відходив у великій бідності, перебуваючи довгий час паралізований в одному з домів для хворих. Тлінні останки М. Лепкалюка спочивають без пам'ятника на цвинтарі св. Андрія у Бавнд Бруку. На мою скромну думку, українська громада, а зокрема Український народний дім у Ню-Йорку і Товариство українських інженерів повинні поставити йому пам'ятник.

Микола Галів

СВ. П.

д-р ЄВГЕН ПЕРЕЙМА

XII.10.1916–IV.22.2006

Вічна Йому пам'ять!

У ПЕРШУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ ВІДХОДУ У ВІЧНІСТЬ
моєї дорогої ДРУЖИНИ І ПОДРУГИ по зброї

СВ. П.

МАРІЇ-КАЛИНИ КУЛЬЧИЦЬКОЇ

(6 вересня 1923 – 17 червня 2006 р.)

були відправлені

СЛУЖБИ БОЖІ

15 червня 2006 р.

в церквах:

- св. Архистратига Михаїла в Йонкерсі, Н.Й.
- св. Апостола Андрія Первозваного в Кембел Гол, Н.Й.
- Пресвятої Покрови, Самбір – Україна.

Про молитви за душу Покійної просять:

Володимир – чоловік
сестра Оленка і племінниця Леся.

Складаємо ще раз найсердечнішу подяку всім друзям та приятелям за молитви, вислови співчуття, квіти, участь у похоронних відправах, за пожертви на церкву, Служби Божі та щедрі датки на „Літопис УПА".

„Боротьбою доброю я боровся, дорогу скінчив, віри додержав".

Ділимося сумною вісткою, що 4 червня 2006 р. на 92-му році життя помер на руках своєї улюбленої дочки найдорожчий і незабутній наш МУЖ, ТАТО, БРАТ, ВУЙКО й ШВАГЕР

СВ. П.

ВОЛОДИМИР СМАГА

нар. 15 червня 1913 р. в селі Великий Дорошів, біля Львова.

Вірний син своєї Батьківщини – України, завзятий член Організації Українських Націоналістів. Покійний боровся за волю України, пережив арешти, тюрми і голодівку. Покійний дочекався здійснення його великої і довгоочікуваної мрії – постала самостійна Україна. Хоч вже у старших роках, Покійний п'ять разів відвідував свій рідний край. Глибоко віруючий, Покійний відбудував у своєму селі церкву, Собор Пресвятої Богородиці. За його щиру пожертву на реставрацію храму Єпископ Сокальський нагородив Покійного грамотою і благословенням.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися 10 червня 2006 р. в церкві св. Івана Хрестителя в Сиракюзах, Н.Й.

СЛУЖБА БОЖА на рідній землі відбулася 10 червня 2006 р. в Соборі Пресвятої Богородиці в селі Великий Дорошів, Україна.

У смутку залишені:

дружина	– АННА з дому ДУМКА
дочка	– МАРУСЯ
родина в Україні	
сестра	– СОФІЯ ХЕМИЧ з родиною
братанки	– ГАЛИНА СМАГА
	– МАРІЙКА ВОЙТИНСЬКА з родиною
	– ВОЛОДИМИР СМАГА з родиною
	– МАРІЯ СМАГА з родиною
ближча родина	– НАТАЛЯ й ІВАН КІНАШ з родиною
	– СТЕФАНІЯ БОБЕЛЬ
	– ЛЮБА КУДЛА з родиною
	– ІГОР БОБЕЛЬ з родиною
швагер	– МАР'ЯН ДУМКА з родиною в Польщі.

Вічна Йому пам'ять!

Замість квітів родина просить складати пожертви на Ukrainian Catholic Education Foundation, 2247 W. Chicago Ave., Chicago IL 60622 або Olzhych Research Foundation Inc. 1229 Spring Ave., Wynantskill NY 12198.

За мову і зміст посмертних оголошень і подяк редакція не відповідає

Ділимося сумною вісткою, що в суботу, 17 червня 2006 р. відійшла у вічність на 98-му році життя наша найдорожча
МАМА, БАБА, ПРАБАБА

св. п.

ОЛЬГА СМОРОДСЬКА
(з дому НАГЛЯКІВ)

ПАНАХИДА відбулася в понеділок, 19 червня о год. 7-ій веч. в Lakeview Memorial Home в Кліфтоні, Н. Дж.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися у вівторок, 20 червня о год. 9-ій ранку в українській католицькій церкві св. о. Миколая в Пасейку, Н.Дж., а відтак на український цвинтар св. Андрія Первозванного в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

Залишилися в глибокому смутку:

син	– МИРОСЛАВ з дружиною ЗІРКОЮ
внуки	– ОЛЯ з чоловіком ЕРІКОМ
	– ТАНЯ з чоловіком КОРНИЛОМ
правнуки	– ЕМА, МЕГЕН, НІНА

та ближча і дальша родина в Америці і Україні.

Вічна їй пам'ять!

Замість квітів родина просить складати пожертви на:
Український Музей в Ню-Йорку
The Ukrainian Museum, 222 East 6th Street, New York, NY 10003
або на Children of Chornobyl Relief and Development Fund
272 Old Short Hills Road, Short Hills, New Jersey 07078
і Волинське Братство c/o M. Smorodsky Trust Account.

З великим болем ділимося сумною вісткою, що ранком 14 червня 2006 року по довгій і важкій недузі відійшов у вічність

св. п.

РОМАН ПАЧОВСЬКИЙ

нар. 7 лютого 1919 р. на Тернопільщині в Україні.

У глибокому смутку залишилися:

дружина	– ГАЛИНА з ПОНІВ РИВАК ПАЧОВСЬКА
донька	– д-р ДАРІЯ ПАЧОВСЬКА ВОНГ і муж д-р ЕРНЕСТ ВОНГ
прийняті сини	– д-р ОРЕСТ РИВАК і дружина д-р ПАТРИЦІЯ СВІН РИВАК
	– д-р права ВОЛОДИМИР РИВАК
внуки	– НАТАЛІЯ ВОНГ, СОФІЯ ВОНГ, СТЕФАНІЯ РИВАК, АНДРІЙ РИВАК
сестрінка	– д-р МАРІЯ ЛІДІЯ КЛОДНИЦЬКА і муж д-р ЮРІЙ ПРОЦИК з родиною
сестрінок	– д-р РОМАН КЛОДНИЦЬКИЙ і дружина ДОРОТЕЯ КЛОДНИЦЬКА з родиною
братаниці	– ХРИСТИНА ПАЧОВСЬКА ГАРТ
	– МАРТА ПАЧОВСЬКА МІЛЕР
родина	– БОРИС ПАЧОВСЬКИЙ з родиною
	– ОКСАНА і МИРОСЛАВА ПАЧОВСЬКІ
	– д-р ОРИСЯ БАРИЛЯК і муж ПАВЛО ОЛЕКСЮК
	– ІРИНА ПАЧОВСЬКА і ОСТАП ЗИНЮК
	– АННА ВОРОНЯК
	– д-р МИРОН ФЕДОРИШИН з родиною
	– ОЛЬГА ФЕДОРИШИН і ЛЕВКО ПІДСАДНЮК
	– МАРІЯ ФЕДОРИШИН і д-р АНДРІЙ СОДОМОРА
	– ЗЕНКО, ВІРА, СТЕФАН і АЛЕКСАНДЕР ФЕДОРИШИНИ

Вічна Йому пам'ять!

ПАНАХИДА була відправлена в п'ятницю, 16 червня в похоронному заведенні Музики в Чикаго, Іл.

ПОХОРОННА ВІДПРАВА відбулася в суботу, 17 червня в українському соборі свв. Володимира і Ольги в Чикаго, Іл.

Ділимося сумною вісткою, що у четвер, 18 травня 2006 р. відійшов у вічність на 87-му році життя

св. п.

ВОЛОДИМИР СЕМЕНЮК

ПАНАХИДА відбулася у вівторок 23 травня о год. 7:30 вечора в похоронному заведенні Петра Яреми в Ню-Йорку.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися в середу, 24 травня, в українській католицькій церкві св. Юра в Ню-Йорку, а опісля на цвинтарі св. Духа в Гемптонбургу, Н.Й.

Залишені у смутку:

дружина	– СТАНІСЛАВА
сини	– РОМАН
	– ІВАН
	– ІГОР

та ближча і дальша родина в Україні.

Вічна Йому пам'ять!

ПОДЯКА

У вівторок, 2 травня 2006 р. з Волі Всевишнього відійшов у вічність наш найдорожчий і незабутній
БАТЬКО та ДІДО

св. п.

МИХАЙЛО ДРОГОБИЦЬКИЙ

Складаємо найсердечнішу подяку всім, що вшанували Покійного своєю присутністю на усіх похоронних відправах, тризні та за особисті, листовні та телефонічні вислови співчуття.

Наша вдячність о. Теодозієві Ільницькому за відправлення св. Літургії 5 травня в церкві св. Юра в Ню-Йорку. Особливо дякуємо о. деканові Тарасові Лончині, пароховi церкви св. Тройці в Сілвер Спрінг, Мд., за постійні відвідини хворого, молитви, духовну підтримку і відправи Панахиди. Також дякуємо Father John Kettlewell, St. Stephen's Church, Schuylerville, NY, за відправи Панахиди.

Велика подяка за зворушливий спів пані Анні Бачинській та панові Миколі Галіву.

Ми сердечно вдячні всім за зложені пожертви на квіти, Божественні Літургії і добродійні цілі.

• <u>НА БОЖЕСТВЕННІ ЛІТУРГІЇ зложили:</u>

Дада і Олександр Слоневські, Надя і Іван Михальцьо, Анна і Ілько Худик, Григорій і Євгенія Лещук, П. Сусь, Стефанія Черапанин, Євгенія Стецько, Микола Галів, Louis and Libby Zinzi, Karen Conlin, Христя і Орест Вальчук, Славко і Марійка Мельник, Галя і Олександр Климко, Орест Галів, Аскольд і Кася Хемич і Noelle Le Nguyen.

• <u>КВІТИ ПРИСЛАЛИ:</u>

Sue Dennis and Inter-Church Center, Jack and Jamie Macica, Jeremy and Danielle Bailey, Stephanie and Barney Monroe, Craig and Susan Munson, and Melanie and Tim O'Brien.

• <u>НА УКРАЇНСЬКИЙ КАТОЛИЦЬКИЙ УНІВЕРСИТЕТ (UCEF) зложили:</u>

Андрій і Маруся Слоневські, Стефан і Валері Дрогобицькі, Данило і Джозет Слоневські, Дада і Олександр Слоневські, о. кан. Еміліян Шараневич, Славко Гайда, Марта Перейма, Francine Ferlin, Йосиф Гайда, Наталя Кравчук-Велс, Лада і Андрій Онишкевич. <u>Разом:</u> <u>1,740 дол.</u>

• <u>НА БУДІВЕЛЬНИЙ ФОНД ЦЕРКВИ СВ. ТРОЙЦІ зложили:</u>

Андрій і Маруся Слоневські. <u>1,500 дол.</u>

Усім найщиріша подяка.

Нехай ласкавий Господь сторицею винагородить усіх.

РОДИНА

РЕКЛЯМА • ОГОЛОШЕННЯ • ПОВІДОМЛЕННЯ • *Марійка Осціславська 973-292-9800 #3040*

ХРИСТИНА БРОДИН
Професійний продавець забезпечення УНС
CHRISTINE BRODYN
Licensed Agent
Ukrainian National Assn., Inc.
2200 Route 10, P.O. Box 280 Parsippany NJ 07054
Tel.: (973) 292-9800 (Ext 3039)
Fax (973) 292-0900

ОРКЕСТРА „ЛУНА"
Музика на весілля, забави, фестивалі.
Святкування роковин.
ОЛЕСЬ КУЗИШИН
Тел./Факс: (732) 636-5406
e-mail: dumamuse@aol.com

LAW OFFICES OF
ZENON B. MASNYJ, ESQ.

- Серйозні персональні пошкодження
- Купно, продаж нерухомостей
  Real Estate/Coop Closings
  (fee for Condo/Coop Purch. in Manh. only is $1000)
- Репрезентування комерційної діяльности
- Securities arbitration
- Розводи
- Заповіти-офіційні завірення

157 SECOND AVENUE
NEW YORK, NY 10003
(212) 477-3002
(Тільки за попереднім домовленням)

УКРАЇНСЬКИЙ ІМІГРАЦІЙНИЙ ЦЕНТР
PALLADA International
98 Second Avenue, 2nd Floor, New York, NY 10003
Tel.: (212) 387-8683 • (212) 228-3029

FATA MORGANA
Музика для всіх: весілля, забави, концерти, фестивалі і приватні прийняття.
Тел. до Олеся: (609) 747-1382 або
e-mail oktband@yahoo.com
website: www.fatamorganaband.com

УКРАЇНСЬКА КНИГАРНЯ
Найбільший вибір українських книжок.
Замовляйте каталог:
1-866-422-4255
www.ukrainianbookstore.com

ARKA
Нитки, тканина до вишивання, писанкові прибори, касети, відеокасети, CD, шкільні книжки, хустки, кераміка, різьба.
89 East 2nd St., New York, NY 10009
Tel.: (212) 473-3550

Apon Video, P.O. Box 3082, Long Island City, NY 11103
Tel.: (718) 721-5599
МОЖНА НАБУТИ НОВІ VHS – VIDEO

- 7808 Волинські весільні пісні і весільні звичаї – VHS
- 7807 Святкуймо по-нашому VHS+DVD
- 2008 Присяга Президента В. Ющенка – VHS+DVD
- 2010 Інавгураційний концерт VHS+DVD
- 2011 14-та Річниця Незалежности VHS+DVD

Ціна VHS 25.00 дол. DVD 30.00 дол.

КАРДІОЛОГ
ПЕТРО ЛЕНЧУР, MD, FACC
Board Certified: Cardiovascular Disease, Interventional, Nuclear Cardiology and Internal Medicine.
Єдиний український „Interventional" кардіолог в NY і NJ.
НОВІ КАРДІОЛОГІЧНІ ЦЕНТРИ
Всі основні обстеження проводяться в двох зручно розміщених сучасних офісах

776 E. Third Ave.	1432 Hylan Blvd.
Roselle, NJ 07203	Staten Island, NY 10305
(908) 241-5545	(718) 351-9292

Направляємо!!!
різного роду дахи і „siding".
Tel.: (732) 246-2558

Друкарня
COMPUTOPRINT Corp.
Established 1972
Clifton, New Jersey
виконує друкарські роботи:

- книжки (в твердій і м'якій оправі)
- журнали (з експедицією, або без)
- канцелярійні друки
- весільні запрошення (в укр. і анг. мовах)

Ваші замовлення виконуємо сумлінно, скоро і на час та з приємним обличчям!
973-574-8800
Fax: 973-574-8887
e-mail: computopr@aol.com

ВИБИРАЮЧИ ПОДАРУНОК РІДНИМ І ЗНАЙОМИМ – ВИБЕРІТЬ – СВОБОДУ"! НАЙСТАРІШИЙ І НАЙБІЛЬШ ШАНОВАНИЙ УКРАЇНСЬКИЙ ЧАСОПИС В ДІЯСПОРІ
Передплата на рік лише 55 дол.

KARPATY
Export • СКОРА ГАРАНТОВАНА ДОСТАВА • FAST GUARANTEED DELIVERY • Import Ltd.

KARPATY TRAVEL
121 Runnymede Road,
Toronto, Ontario Canada M6S 2Y4
1-800-265-7189
в Торонто (416) 761-9105
e-mail: karpatycanada@yahoo.com

ГРОШОВІ ПЕРЕКАЗИ
ПРОДУКТОВІ НАБОРИ
ЛИСТИ ТА ДОКУМЕНТИ

НАДІЙНО І ШВИДКО до рук адресата в Україну, Польщу та інші держави

ПОДОРОЖНІ ПОСЛУГИ
ВІЗИ • АВІАКВИТКИ
ЗАПРОШЕННЯ до Канади і США
СТРАХУВАННЯ ПОДОРОЖУЮЧИХ

НАЙДЕШЕВШІ МІЖНАРОДНІ ТЕЛЕФОННІ РОЗМОВИ

Пам'ятайте – як посилати, літати, чи телефонувати – то тільки через КАРПАТИ!